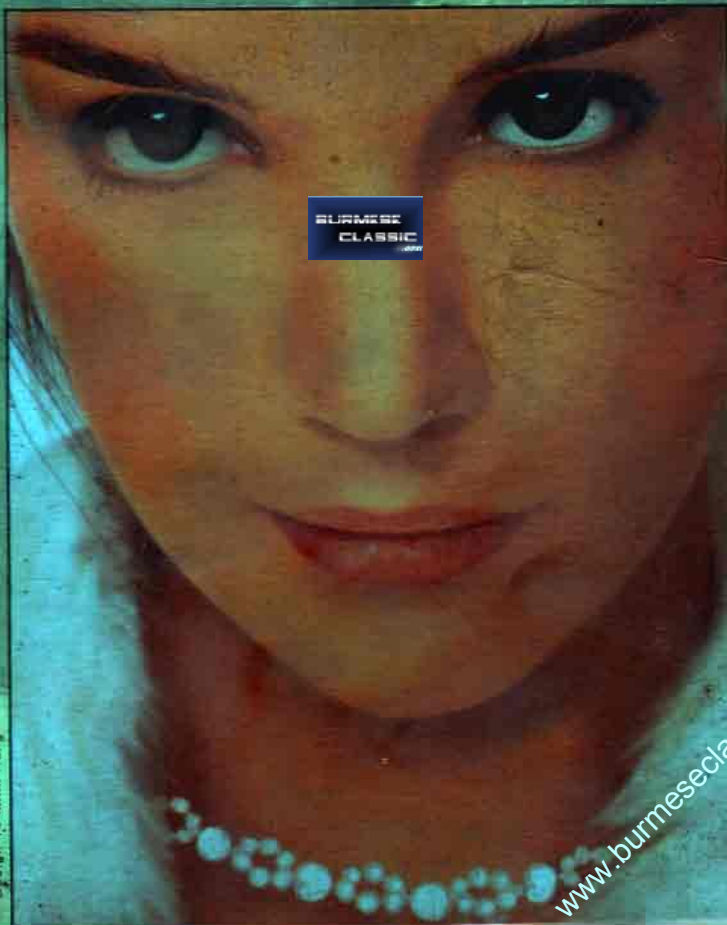

ခိုင်စင်သက်

မောင်နှင့်ကြောင်

BURMESE
CLASSIC

ဘုရားခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၄၇၀၅၀၂
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၅၅၀၅၀၄
 တန်ဖိုး - ၂၃၀ကျပ်
 အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်
 ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်
 ထုတ်ဝေသည့်ကာလ - ၂၀၀၅ခုနှစ်၊ ဧပြီလ

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ် ----- ဦးတိုးဝင်း
 (နေလရောင်အော့ဖ်ဆက်)
 (၀၂၄၃၁) အမှတ် (၉၆/ခ)
 (၁၁) လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
 အတွင်းပုံနှိပ် ----- ဦးဝင်းအောင်
 သန်းထိုက်ရတနာပုံနှိပ်တိုက်
 (၀၅၁၃၁) အမှတ် (၈၄/၈၆)၊
 လမ်း (၅၀)၊ ၁ ရပ်ကွက်
 ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

“ဆောင် နှင့် ကြောင်”

အပိုင်း (၁)

လှလိုက်တဲ့ည . . . သာလိုက်တဲ့ လ။
ဒီလမင်းကြောင့် ညက ပိုပြီးသာယာလှပလာပါလား . . . ။
ဘေးအိမ်ရဲ့ သွပ်မိုးတွေကို လရောင်အောက်မှာ ထင်ထင်
ဆင်းလင်း မြင်နေရတယ် . . . ။ ညက လှပေမယ့် ညဉ့်နက်
နေခဲ့ပြီမို့ ညရဲ့အလှ လရဲ့အလှကို ခံစားသူ နည်းလွန်းစွာ
တိတ်ဆိတ်နေပါပြီ . . . ။

ကျွန်မ အတွက်ကတော့ ညတွေက အဖော်ပါအား
မီးဖွင့်လိုက်ရင် နော်နော် နိုးသွားမှာမို့လို့ မေ့မလဲထဲမှာ
ခဏနေရင်း ပြတင်းကနေ ကြည့်နေမိတာ . . . ။

“ခက်ဝေ . . . နှင်ပန်းချီဆွဲမှာဆို မီးဖွင့်နော် . . . နော်နော် နီးနေတယ် . . . မီးရောင်မှာလဲ အိပ်လို့ရတယ် . . .”

“အင်းပါ . . .”

ပြောလည်းပြောအိပ်ယာကလည်း ထလာပြန်တယ်။ နော်နော် အိပ်မပျော်ဘူးလား . . . စာရင်းတွေ ပြန်စစ်ဦးမယ်ကွာ . . . မနေ့က စောင်တထည်စာရင်းကွာတယ် . . . အခုမှ အသစ်ဝင်တဲ့ ရွှေဝါဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ခိုးသားပုံမရဘူး နှစ်ရက်ခြား သုံးရက်ခြားတစ်ခါဆိုသလို ပစ္စည်းတမျိုးမျိုးကွာနေတယ် . . .”

“စိတ်မချရရင်လည်း သူ့ကို ပိုင်ရစိုက်ပေါ့ . . . မင်းတာဝန်ခံနေရပြီ သည်စတိုးဆိုင်က မင်းနဲ့ ဝါဝါအောင်ရှယ်ယာဆိုတော့ ဝါဝါအောင် တစ်မျိုးမြင်ရင် မကောင်းဘူး . . .”

“ခက်နေတယ် ခက်ဝေ . . . အဲသည့်ရွှေဝါက ဝါဝါအောင်အမျိုးသားရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲဆို ထည့်ထားတာ . . . ငါဘယ်လို ပြောရမှန်း မသိဘူး . . .”

“မပြောဘဲတော့ မနေနဲ့လေ . . . တနည်းနည်းတော့ ပြောပြ . . .”

“ကဲပါ . . . ခက်ဝေ အလုပ် ပျက်ပါတယ် . . . နော်လည်းစာရင်းတွေ စစ်ကြည့်ဦးမယ် . . .”

နော်နော်က သူ့အမွေရတဲ့ ငွေတွေကို သူ့ ငယ်သူငယ်ချင်း

ဝါဝါအောင်နဲ့ ပေါင်းပြီး မိနီမတ်ကက် စတိုးဆိုင်လေးတစ်ခု ဝှံ့ထားတယ်လေ . . .”

“တစ်ခါတစ်ခါ မီးပွားရှာရတာ ထင်တာထက် ပိုပင်မန်းစားတွေ အများကြီး . . . ခက်ဝေလို ကြီးဝေါကြီး ပုံပေးခဲ့တဲ့ ဆွဲပုံစံနဲ့ပုံကြီးပေါ်ထိုင် ဝါသနာပါတဲ့ ပန်းချီဆွဲဆွဲ ဖျော်သလို အုနေရရင် ကောင်းမှာ . . .”

“လူချင်းလဲမလား . . . လူချင်းလဲမယ်ဆိုရင်တော့ ချစ်သူပါပေးရမှာနော်”

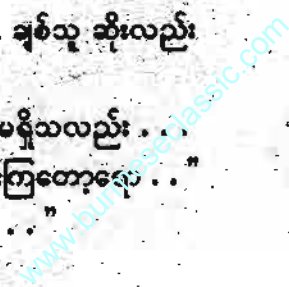
ကျွန်မစကားကြောင့် နော်နော်ရယ်တယ်။ သူ့ချစ်သူ ကိုမိုးအောင်ဝင်းက ပုံနှိပ်တိုက် အလုပ်လုပ်ပြီး . . . သူတို့ တက္ကသိုလ်မှတိုးကတည်းက ချစ်ကြတာ ဆိုလေ . . . ကျွန်မမှာက ချစ်သူမရှိတော့ ပြန်ပေးစရာ မရှိဘူးလေ . . .

“ကိုမိုးကိုများ ခက်ဝေလိုချင်ပေးပါတယ် . . . ကိုမိုးကို ခက်ဝေ သည်းခံနိုင်မလား . . . ဆိုးတယ်”

“ခက်ဝေက ချစ်တတ်ပါတယ် . . . ချစ်သူ ဆိုးလည်း သည်းခံမှာပေါ့ . . .”

“ခါဖြင့် ခက်ဝေမှာ ဘာလို့ ချစ်သူမရှိသလည်း . . . ဝါသနာလဲတဲ့ သူငယ်ချင်းလဲဖြစ်တဲ့ ကိုနိုင်လွင်ကြတော့လေ . . .”

“နိုင်လွင်က ငယ်သူငယ်ချင်းလေ . . .”

ခိုင်စင်သက်

မောင် ခိုင် ကြောင်

“ သူငယ်ချင်းအချစ်တ ပိုလို့ရပါတယ် . . . ”

“ မရဘူး . . . မရဘူးနော်နော်ရေ . . . နှလုံးသားထဲ တည်ငြိမ်နေတာဘဲ လှုပ်ရှားလို့မရဘူး . . . ဝ.ကယ်ပြောတာ . . . ကျွန်မဘဝမှာလေ . . . ရန်ခန့်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး . . . ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရင်ခန့်ခံစားတယ် ဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် သဘာဝတရားကို မယုံမကြည်ဖြစ်နေ သလိုဘဲ . . . ”

“ ဒါကတော့ ခက်ဝေ အချစ်ကိုမှ မတွေ့သေးတာ . . . အချစ်ကလည်း ထူးဆန်းတယ်၊ တွေ့ချိန်မကျသေးဘူးဆိုရင် တွေ့ကိုမတွေ့ရဘူး . . . တွေ့ချိန်ရောက်ရင်တွေ့လာမှာပါ . . . ”

“ အချစ်ကိုလည်း မတွေ့ချင်ဘူး . . . ဘာကိုမှ မတွေ့ချင်ပါဘူး . . . ကံကောင်းခြင်းတွေဟာ ကျွန်မဆီကို ရောက်လာလေ့ မရှိပါဘူး . . . ကံဆိုးခြင်းနဲ့သာ ထာဝရ ယှဉ်တွဲနေသူတို့ ခက်ဝေသင်္ဇင်လို့ ခေါ်ပါသည်လို့တောင် ပြောရမလို ဖြစ်နေတယ် . . . ”

ငွေပုံ စိန်ပုံကြီးပေါ်ထိုင်နေရတာဟာ . . . ကံကောင်း ခြင်းလား . . . ။ ခက်ဝေမွေးတဲ့နေ့ အဖေ ဆုံးတယ် အဖေဆုံးတာသိတော့ သုံးရက်မှာ အမေဆုံးတယ်၊ အားလုံးက ငြိမ်တောင် မလေးဆို ပြီး ပစ်ပယ်ထားကြတာ။ သိပ်သနားကြင်နာစွာ မွေးခဲ့တဲ့ ကြီးဒေါ်ကြာတော့ . . .

မွေးစားတဲ့နေ့မှာ ကားတိုက်လို့ ခြေထောက်တစ်ချောင်း ထျားတယ် . . . ။ ဆွေမျိုးတွေက ခက်ဝေသင်္ဇင်ဆိုရင် ရွံ့ကြောက်ကြီးလိုလိုနှင့် အနားကပ်မခံချင်ကြပါဘူး . . . ။ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စတွေကို ပုတ်ခတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ကြေကွဲ စိတ်ကို နော်နော် မမြင်စေချင်တာမို့ . . . ဝရံတာမက် ထွက်လာ ခဲ့တယ် . . . ။

လရောင်ဟာ ပါတ်ဝန်းကျင်ကို လှပနေစေလိုက်တာ၊ တဖက်ခန်းဝရံတာကို ကြည့်မိတယ်၊ တလှုပ်လှုပ်နှင့် လှုပ်ရှား နေတာပါလား ။

“ ဖွားတင် . . . ”

“ ဟဲ့ ဘယ်သူလဲ ”

“ ဖွားတင် မအိပ်ဘူးလား . . . ”

“ အိပ်မပျော်ဘူး ခက်လေးလား၊ နော်လေးလား ”

“ ခက်ဝေပါ . . . ”

“ မင်းရော အိပ်လေ . . . အိပ်မပျော်လို့လား . . . ”

“ ပန်းချီဆွဲမလို့ပါ . . . ”

“ အေး . . . အေး . . . ”

ဖွားတင်ကိုကြည့်ရင်း . . . တစ်နေ့မှာ ကျွန်မလည်း ဖွားတင်လိုတိုက်ခန်းတခန်း . . . ကြောင်တစ်ကောင်နှင့် အမေအို တစ်ယောက်အဖြစ် နေရလေမလား မှန်းဆနေတတ် ပါတယ်။

“ နဂိုရုပ်ကလည်းကား ညတဘယ်လောက်တောင် မူးထားလည်းမသိ . . . ခုမနက်တောင် ကြည့်ရအိုးနေတယ်၊ ဘာလည်း သော်စိုးတိုက်တာ မဟုတ်လား . . . သော်စိုး ကလဲလေ ပန်းချီကားရောင်းရရင် အိမ်က မိန်းမ မကျန်း မာတာလဲ အမှတ်မရ သောက်နေတာဘဲ . . . ”

နိုင်လွင်ရုပ်ကြည့်ပြီး ပြောနေမိတယ် . . .

နိုင်လွင်တို့ သော်စိုးတို့ဆိုတာ ကျွန်မရဲ့ အခင်မင်ရဆုံး အနုပညာသုငယ်ချင်းတွေပါ . . . ဟုတ်နေလေတော့ စကား ပြန်မပြောဘဲရပ်နေတယ် . . .

“ ငါကြပြောတယ် . . . နင်ရော ခုတလော ညတွေ မအိပ်ဘဲ ပန်းချီဆွဲသလား . . . ပိန်သွားတယ် ”

“ ငါဖက်လှည့်မလာပါနဲ့ . . . ငါညညမအိပ်ဘဲ ပန်းချီ ဆွဲတယ် . . . မနက်အိပ်တယ် ဒါဘာဆန်းလည်း . . . ဘာမှ မဆန်းဘူး . . . နင်တို့တွေရော ဘာထူးလဲ . . . ”

“ ခက်ဝေ နင့်ကားပါသလား . . . ပါရင် သော်စိုးအိမ် လိုက်ပို့ပေးပါလား၊ ညကသည်ကောင်အပြန် အရမ်းမူးနေလို့ စိတ်မချဘူးလေ . . . ”

“ ဒါကြတော့ စိတ်မချဘူး . . . မသောက်ပါနဲ့လို့တော့ မပြောဘူးမဟုတ်လား . . . နင်တို့ဟာလေ . . . ”

“ ဟဲ့ နိုင်လွင် နောက်ခန်းကထိုင်လေ သိသိကြီးနဲ့ ရွှေခန်းလာမထိုင်နဲ့နော် . . . ”

“ နင်များ မေ့မလားလို့ပါ ”

“ ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး ”

“ နင်မောင်းတဲ့ ကားရွှေခန်းမှာ ဘယ်လိုလူထိုင်ရ မလဲဆိုတာ ငါကြည့်ချင်တယ် . . . ”

“ တစ်နေ့နေ့တော့ ကြည့်လို့ရမှာပါ . . . ”

ကျွန်မကို နိုင်လွင်တို့က ရူးတယ်လို့ ပြောတတ်ကြ ပါတယ် . . . ကားမောင်းနေတဲ့ဘေးမှာ ကျွန်မ ချစ်သူ၊ ကျွန်မ ခင်ပွန်းက လွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားမှ မရှိရဘူးဆိုပြီး သူငယ်ချင်း ယောက်ျားလေးတွေဆို နောက်ခန်းကဘဲ စီးခိုင်းတာ ကျွန်မရဲ့ အယူသည်းမှု တစ်ခုပါဘဲ။

“ နင် ကားမောင်းတာ သိပ်မြန်တယ် အန္တရာယ် ရှိတယ်လို့ ငါခဏခဏပြောတယ် နားမထောင်ဘူး ခက်ဝေ . . . ”

“ သည်လောက်တော့ မြန်မှာပေါ့ဟဲ့ . . . ငါကားမောင်း နေတာ လှည်းမောင်းတာ မဟုတ်ဘူး . . . ”

“ နင်ဟာလေ နင့်အတွက် စိုးရိမ်လို့ဆို နားမလည်ဘူး . . . ”

သော်စိုးတို့ အိမ်က ကားဝင်လို့မရတော့ လမ်းထိပ်မှာ ကားရပ်ထားခဲ့ရတယ်။ လူသွားလမ်းကျဉ်းလေးမှာ . . . ဝှက်တွေက ပြည့်လို့ အုပ်နီခဲလေးတွေက ဟိုနားသည်နား ပြန်ကျပြီး ရေညိုတွေနဲ့။

“ နင် ကားပေါ်နေချင်နေခဲ့လေ . . . ငါလွှားကြည့် လိုက်မယ် လမ်းကအရမ်းညစ်ပတ်နေတယ် ”

“ မသန်းအေးနဲ့ မတွေ့ရတာကြာပြီ နေရော ကောင်းရဲ့လားမသိ . . . ငါလိုက်ပါမယ် . . . ”

“ ချော်လဲမှာစိုးရင် ငါ့လက်ကိုကိုင်ထားမလား ”

“ မတိုင်ပါဘူး . . . ”

“ စေတနာနဲ့ပါတာ ”

“ စေတနာဖြစ်ဖြစ် မေတ္တာဖြစ်ဖြစ် မကိုင်ဘူး ငါလျှောက် တတ်တယ် . . . ”

နိုင်လွင် မျက်နှာပျက်သွားတာ ကျွန်မသိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အချစ်နဲ့ပါတ်သက်ရင် ကျွန်မက အားနာလို မဖြစ်ဘူးလေ။ နိုင်လွင်က ကျွန်မကို ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြော ထားပေမယ့် ကျွန်မက မချစ်ဘူး ခင်တာဘဲလို့ အတိအကျ ပြောခဲ့ပါပြီ။

“ ဟယ် . . . ကိုနိုင်လွင်နဲ့ မခက်လာတယ် . . . သမီးရေ ဆိုင်ခဏကြည့်ထားနော် . . . လာ . . . လာ ”

အိမ်ကလေးက ယိုင်နဲ့နေပြီ။

သည်အိမ်ရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီး သော်စိုးကတော့ ဒါတွေ မြင်ရဲ့လား။ မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာနေမှာပေါ့ . . .

“ ရှင်တို့လူ မိုးလင်းကာနီးမှ မူးလှပြန်လာပြီး အိပ်နေတာ မထသေးဘူး . . . ခဏစောင့် နှိုးလိုက်ဦးမယ် ”

“ မသန်းအေးကိုရော . . . ပိုက်ဆံပေးရဲ့လား ”

“ ညကတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ငွေတစ်သောင်း ပေးတယ် . . . ”

ခုတစ်ခါ သက်ပြင်းရွက်ရတာက ကျွန်မပါ . . .

အိမ်ကိုပြန်ပေးတဲ့ ငွေကလည်း တစ်သောင်းထဲ ဆိုပါလား။ မလွယ်လိုက်တာ။ တလေးသုံးယောက်နှင့် ဘယ်လောက် ကြာကြာ သုံးနိုင်မှာမို့လည်း . . . ကျွန်မ မျက်နှာ နိပ်ကို နိုင်လွင် နားလည်ပုံရပါတယ်။

“ နိုင်လွင်နဲ့ ခက်ဝေ ခဏလေးကွာ ငါရေချိုးလိုက်မယ် ”

“ နင် အိမ်ပြန်မရောက်ဘဲ လမ်းမှာ သေနေမှာစိုးလို့ လာကြည့်တာ . . . ”

“ ခက်ဝေကတော့လေ . . . ”

“ နင်တို့သောက်တာလည်းသောက်ပေါ့ ဒါပေမယ့် သည်လောက် မူးရူးနေတာ ငါကြည့်မရဘူး . . . ”

“ ကြည့်ပြောပါဦး မခက်ရယ် ပိုက်ဆံမရလဲမူး ရလဲ မူးပါတဲ . . . ”

သော်စိုးက မသန်းအေးကို လှမ်းကြည့်တာမြင်သားဘဲ။ တုတ်တာပြောတာကိုများ သူကဘဲ နာရတယ်ရှိသေး။

“ နင် . . . ငါတို့နဲ့လိုက်မလို့လား ”

“ အေး လိုက်ခဲ့မယ် . . . ”

မသန်းအေးက လက်ဖက်ရည်ဝယ်မယ်ဆိုလို့ မနည်း တားရတယ်။ သူ့မှာရှိတာမဟုတ်ပါဘူး။ သော်စိုးက အိမ်ကိုလဲ

သိပ်ဂရုစိုက်တာမဟုတ်၊ မသန်းအေးဖာသာ ဈေးရောင်း နေရတာ။ အပြန်လမ်းကားပေါ်ရောက်မှ သော်စိုးတို့ ဆူပူရတယ်။ ပြောလည်းပြောတာဘဲနေမှာပါ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကိုကြီးထင်လင်းရဲ့ ချွတ်ရဲ့ရိပ်အနုပညာ ပြခန်းလေးစီ ပို့ပေးခဲ့တယ်။

ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတော်တော်များများတာ ခုလိုချည်း ပါဘဲလေ သူတို့ရဲ့ အရက်မဆင်မခြင်သောက်မှုတွေကို ကျွန်မ စိတ်ပျက်ပေမယ့် သူတို့ဟာ တခြားအချိန်မှာ ခင်မင်စရာ အလွန်ကောင်းတဲ့သူတွေဆိုတော့လည်း ကျွန်မ သည်ဝန်းကျင် လေးကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး

ကျွန်မနီးလာတော့ ညနေငါးနာရီကျော်နေပါပြီ။ ဗိုတ်ဆာနေပေမယ့် ထမင်းမချက်ရသေးတော့ ပေါင်မုန့် တစ်ချပ်ကို ထောပတ် သုတ်ပြီးစားလိုက်တယ်။ ဝရံတာကို လှမ်းကြည့်တော့ မိုးတွေညိုနေပါလား နော်နော် ပြန်မရောက်သေး။ ဝရံတာကနေ ထွက်ကြည့်မိတယ်။

“ ခက်ဝေ . . . ”

“ ဪ ဖွားတင် ”

ရှုတ်တရက် ဘေးခန်း ဝရံတာဖက် မကြည့်မိတော့ မမြင်လိုက်၊ ခေါ်သံကြားမှ ကြည့်မိတယ်။ ပက်လက်

တုလားထိုင်ပေါ်မှာ သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့်၊ ပေါင်ပေါ် မှာလည်း အချစ်တော် ကြောင်ကြီးကို တင်ပြီးပွတ်သပ် လှယနေပြန်တယ်။ ဖွားတင်ရဲ့ ကြောင်ကြီးကလည်း အဆီ အဆီမို့တွေစားပြီး ယုယလွန်းတော့ ဝဝဖြူဖြူနဲ့ ချစ်စရာတော့ အကောင်းသား ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ခွေးတွေ ကြောင်တွေ မချစ်တတ်ပါဘူး

“ အပြင်မှာ မိုးလေတွေရှိတယ် ဖွားတင် နေမကောင်း မြစ်နေဦးမယ် ”

“ ခုမှထွက်ထိုင်တာပါ . . . ”

“ ဘာဟင်းချက်စားလဲ ဖွားတင် ”

“ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ မကြည်ကြော်ပေးခဲ့တဲ့ အကြော် အလှော် အခြောက်အခြမ်းတွေပါဘဲ . . . ”

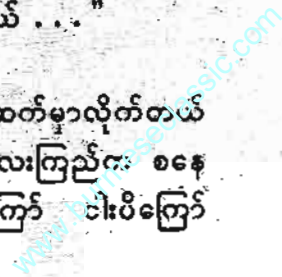
“ ဖွားတင် စားပြီးပြီလား ”

“ မစားရသေးပါဘူး ”

“ ဒါဆိုရင် ခဏစောင့်နော် နော်နော်ပြန်လာရင် အစိမ်း ကြော်ဝယ်ခဲ့ဖို့ ကျွန်မ ဖုန်းနဲ့ လှမ်းမှာဦးမယ် . . . ”

“ အေး . . . အေး . . . ”

ချက်ခြင်းဘဲ နော်နော်ဆီ ဖုန်းဆက်မှာလိုက်တယ် ဖွားတင်အတွက်ဆို တူမုဝမ်းကွဲ ဒေါ်လေးကြည်က စနေ တနင်္ဂနွေ တရက်ရက်မှာ ငါးခြောက်ကြော် ငါးပိကြော်

ခိုင်ဇင်သက်

မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မက ကြောင်တွေကို မချစ်တတ်ဘူး...

“ဖွားတင့်က အဲသည့်ကြောင်ကို သိပ်ချစ်တာ...
တိုက်ခန်းထဲမှာ ကြောင်ရဲ့ အညစ်အကြေးအနံ့အသက်
လှောင်ပြီး ညစ်ပါတ်ပါတယ်... ခက်ဝေတ ပန်းချီကားတွေ
နေရတာတ ပိုကောင်းပါတယ်...”

ပြတင်းတံခါးလေးဘေး ခြေထောက်က အလိုလို
သွားပါတယ်။ ခုနကတော့ မိုးရိပ်တွေနှင့်၊ ခုတော့လည်
ညနေခင်းရဲ့ နေခြည်တောက်တောက်က ဖူးဖူးရွှေရွှေ။

“မိုးတွင်းမှာ ထွက်လာတတ်တဲ့ ညနေခင်းနေ
ကျွန်မကြိုက်ဘူး... ကြည့်စမ်းပါဦး... အရောင်ကလည်
တောက်တောက်ပပနဲ့ မျက်စေ့ကျိန်းတယ် မိုးတွင်းပါ
တစ်ချိန်လုံးမိုးဘဲရွာနေ ကောင်းတယ် ကြိုက်တယ်။ သည်း
သလောက်သည်း... အကြိုက်ဘဲ...”

နေခြည်တောက်တောက်ကြိုးက သွပ်မိုး
ကျနေတယ်။ နှစ်သက်စရာမကောင်းဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။

“ဟယ်... လှလိုက်တာ... မိုးတွင်းမှာတွေ့ရခဲတာ
နေရောင်ကလေး... တောက်ပနေတာဘဲ... စိတ်ထဲ
လန်းဆန်းသွားတာပါလား... မိုးတွေချည်း ဆက်တို
ရွာနေတော့ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလွန်းလို့...”

ကြည့်စမ်း။

နော်နော် အတွေး နော်နော်ခဲစားမှုနဲ့ ကျွန်မအတွေး
ကျွန်မခဲစားမှု တခြားစီပါလား။

နှစ်ယောက်ထဲရှိတဲ့ ကျွန်မတို့တောင် အတွေးမတူ
ကြသေးတာ...။ ခဲစားမှု မတူကြသေးတာ။

“ခက်ဝေ... နှင့်ပန်းချီကားကို ကြည့်ရတာ ဝါတောင်
ချမ်းစိမ့်ပြီး ထုံထိုင်းလေးလလာသလိုဘဲ... မိုးတွေ
ရွာလိုက်တာ... ခက်ဝေ ဆွဲလိုက်တဲ့ကားတွေက အမြဲလို
ငိုချင်စရာတွေချည်းဘဲ... ခက်ဝေ နော်ကို မှန်မှန်ပြော...
ခက်ဝေ ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်မှုရှိရဲ့လား... ခက်ဝေရင်ထဲမှာများ
ငိုနေမလား...”

“မငိုပါဘူး... ဘာမှ ငိုစရာမရှိပါဘူး... အဲလိုမျိုး
မို့မို့နေတာကို ကြိုက်လို့ပါ...”

“မို့မို့နေတာများ ကြိုက်ရတယ်လို့ဘဲ ခက်ဝေရယ်”
မိုးတိမ်တွေ အညိုညိုအမဲမဲနဲ့ တက်လာခဲ့ပါပြီ။ ခုနက
ကျွန်မ မနှစ်သက်သော အရောင်တောက်တောက် နေရောင်လည်း
ခန့်တော့ပါဘူး။ သိပ်ကောင်းတယ်။ မိုးလေတွေတိုက်နေပြီလေ။

“ရွှေဝါဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်းကို ဝါဝါအောင်
သိသွားပြီသိလား ခက်ဝေ... ကောင်မလေး ပစ္စည်းတည်
နေတဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်မိတာ... နော်နော် မပြောရဘဲတော့ဘူး
... သူ့လူကို သူပြောပြီး အလုပ်ထုတ်လိုက်တယ်...”

ခိုင်စင်သာန် ❀ ၂၀

“ကောင်းတာပေါ့... ပြဿနာတစ်ခု ကိုယ်မရှင်းရဘူး... ရှင်းသွားတာပေါ့... အဲလိုမျိုး စေတနာနဲ့ အလုပ်ထမ်းထားလည်း မကောင်းတဲ့လူကရှိသေးတယ်...”

ဒါကြောင့်မို့ ပန်းချီကားတွေနဲ့ အဖော်ပြုနေရတာက ကောင်းပါတယ်။ အနားမှာရှိနေပြီး မကောင်းတဲ့လူတွေနဲ့ အပြောပြနေတာတွေ ပြောရှင်းနေရတာ စိတ်ပျက်စရာကြီးပါလေ...။

“နင့်ကိုသည်နေ့ မနက်စာကျွေးချင်လို့ စောင့်နေတာ”
“နင့်ပန်းချီကား ရောင်းရလို့ မဟုတ်လား... ကိုကြီးထင်လင်း ငါ့ကို ပြောပြီးပါပြီ... နင် ကျွေးရင်တော့ စားရမှာပေါ့... နင့်မှာက စားမယ့်လူမှ မရှိတာ နိုင်လွင်နဲ့... သော်မှီဆီက မစားချင်ဘူး... ငါမစားလည်း သည်ကောင်ထံ အိမ်ပြန်ပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး မသန်းအေး သနားပါတယ်... အိမ်ထောင်ကပ်ခဲ့မှာ မိန်းမကချည်း နားလည်ပေးနေရတာ မကောင်းပါဘူးဟာ... နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ညီညီမျှမျှပေါ့...”

“စိတ်ချ... ငါတို့နှစ်ယောက်ကြာရင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ညီညီမျှမျှဖြစ်ရမယ်...”

“စိတ်တူးဆိုတာ လက်တွေ့ဖြစ်လာဖို့ ဖြစ်ချင်လည်း”

၂၀ ❀ အော် နှင့် ကြောင်

ဖြစ်မယ်၊ မဖြစ်ချင်လည်း မဖြစ်ဘူးဆိုပေမယ့် နိုင်လွင်ကို ချစ်ဖို့ဆိုတာကတော့ မဖြစ်ချင်တာဘဲ များပါတယ်...။

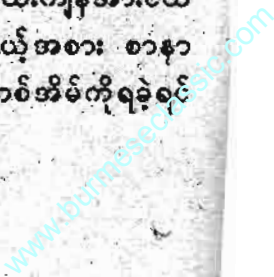
ကျွန်မက ခါးသီးသော ဝန်းကျင်မှာ နေခဲ့ရပြီး တွေ့ခဲ့ရသမျှ ချိုမြိန်မှု နည်းခဲ့လေတော့... ဘာကိုမှ အကောင်းတွေ မတွေ့ချင်တော့ပါဘူးလေ...။

“သည်ဆိုင်လေးကို... တွေ့ရတော့ နင့်ကို ကျွေးချင်တာ... ဟိုစကားလေးလိုပေါ့ဟာ... ကောင်းတာလေး စားရရင်ချစ်တဲ့သူကို သတိရတယ်ဆိုတာ...”

“နိုင်လွင်ရယ်... နင်ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အချစ်အချစ်ဖြစ်နေရတာလည်း... ငါကတော့လေ ကြီးမေကြီးနဲ့ ဒေါ်လှလှခင်တို့ရဲ့ ရန်ပွဲကြီး မြင်ပြီးထဲက အားလုံး စိတ်တုန်ခမ်းသွားတယ်...”

“ဒါကတော့ ခက်ဝေရယ်... ဘဝဆိုတာ ခါးသီးတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ တွေ့ရသလို ချိုမြိန်တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေလည်း ရနိုင်ပါတယ်... နင်တဖက်စွန်းရောက်အောင် မတွေ့ပါနဲ့... နင်သည်လို တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်အားပေးနေပြီး မကောင်းတာတွေချည်းတွေ့နေမယ့် အစား စာနာနားလည်ခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့ အိမ်ကလေးတစ်အိမ်ကို ရခဲ့ရင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့လာမှာပါ...”

ကျွန်မ ပြုံးမိတယ်။

ကျွန်မ စိတ်မှာအထီးကျန်အားငယ်နေသတဲ့လား ။

ဟင့်အင်း . . .

မဟုတ်ဘူး

မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . ။

ကျွန်မ . . . စိတ်မှာ အားလည်းမငယ်ပါဘူး . . . ။

အထီးကျန်လည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မမှာ အဖော်ရှိတယ်။ အဖော်မှာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အဖော်လေ။ ပန်းချီကားချုပ်တွေဟာ ကျွန်မရဲ့ အဖော်ပေါ့ . . . ။

စာနာနားလည်ခွင့် လွှတ်တတ်တဲ့ အိမ်ကလေး တစ်အိမ်တဲ့

အဲသည့်အိမ်ကလေးမှာ စာနာနားလည်ခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့ ခင်ပွန်းကောင်းက ကျွန်မကို အားပေးနှစ်သိမ့်နေမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား . . . ။

အဲဒါဘယ်သူလည်း။

“ အဲသည့်လူက နင်လို့ဆိုတာလား . . . ”

“ သည်လိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးဟာ . . . တစ်ယောက်ယောက်ပေါ့ . . . နင်ကလည်း ချစ်တယ်။ နင့်ကိုလဲ ချစ်တယ်ဆို အကောင်းဆုံးပေါ့ . . . ”

“ အဲသည့် အကောင်းဆုံးကို ငါမရနိုင်ပါဘူး . . . အေးအေးနေပါရစေ . . . ငါ့ရဲ့ ဇရာအချိန်ကို ငါကိုယ်တိုင်

ဦးစား ကြည့်ပြီးပြီ . . . အဖွားကြီးတစ်ယောက်ရယ် တိုက်ခန်း၊ ဆစ်ခန်းရယ် . . . ပန်းချီကားချုပ်တွေရယ်လေ . . . အင်း . . . စိတ်ပုတီး တကုံးလည်းလိုချင်လိုလာနိုင်ပါတယ် . . . ”

“ နင်ကလဲဟာ . . . ဒါနဲ့ခက်ဝေ နင် နောက်လှည့်

ကြည့်နဲ့နော် . . . နောက်ဖက် စားပွဲမှာ ပုလဲတို့ လင်မယား ရှိနေတယ်”

“ ပုလဲတို့ လင်မယား . . . ”

ကြော်

ပုလဲနဲ့သီဟလား . . . ။ လှည့်မကြည့်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ နောက်တော့ဖက် အနေအထားရယ် . . . ။ နိုင်လွင်တိုယ်ရယ် မြင်တာနှင့်သိမှာပါ။ လာနှုတ်ဆက်လိမ့်မည်တော့မထင်။ ကျွန်မနှင့် ပါတ်သက်လာရင် ဆွေမျိုးတွေရဲ့ ပြောသမျှ ဆိုသမျှကို ကြုံကြုံခံရင်ဆိုင်နိုင်သော ကြီးမေကြီးကို သတိရရင်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်။

“ တွေလည်း တွေပေါ့ နိုင်လွင်ရယ် သူတို့ကလည်း ငါ့ကိုခေါ်ကြတော့တာမှ မဟုတ်တာဘဲ . . . ”

“ ကြီးမေကြီးရှိနေစေချင် . . . ကြီးမေကြီးသာရှိရင် ဘယ်သူ့ဘာပြောပြော နင့်ဖတ်က ရှိနေတာဘဲ . . . ”

“ အဲသည့်ကြီးမေကြီးရဲ့ စေတနာတွေဟာ ငါ့ဘဝ တစ်ခုလုံးကို အကောင်းအဆိုးတွေ ကြီးမားစွာ ဖွန်ထွဲ

ခေတာကရာ . . . ငါ့ဘဝကို နော်နော်နာ အားကျသတဲ့ ကြီးမေထားခဲ့တဲ့ ရွှေပုံငွေပုံစိန်ပုံကြီးပေါ်ထိုင်ပြီး ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ပန်းချီဆွဲပြီး နေနိုင်လို့တဲ့လေ . . . ဒါက အကောင်းတွေ မြင်တာပါ။

အဆိုးတွေကိုရာ . . . သူသူချင်မလား . . . ငါလေ တကယ်ပြောတာ နိုင်လွင် . . . အဆိုးတွေကို ဖယ်ပေးမယ် . . . အဲသည့်ရွှေငွေစိန်တွေပါ မယူနဲ့ဆို မယူဘူး . . . ငါ့ဖာသာပင်ပန်းချင် ပင်ပန်း ရှာဖွေစားပါမယ် . . . ဒါပေမယ့် မရတော့ဘူး . . . ခါးသီးတဲ့ အတိတ်ဟာ ဖျက်ပစ်လို့မရတဲ့လား။

“ခက်စေ . . . နင့်ကို စာနာနားလည်တတ်ရင် ဒါက ဘာမှ အရေးမပါပါဘူး . . .”

“အဲဒါ နင်လား။”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ခက်ဝေရယ် . . .”

ဆိုင်ပြင်မှာ မိုးတွေရွာနေတယ်။ ကောင်းတယ်။ အေးချမ်းတာပေါ့ . . . ။ မိုးဆိုသည်လေကြိုက်လေဘဲ။

“သွားစို့ နိုင်လွင် . . .”

ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတော့ ပုလဲတို့ရွှံ့မနေတော့ပါဘူး။ ပုလဲက သူတို့ညီအစ်မတွေထဲမှာ အားလုံးထက်စာရင် အနည်းငယ်တော့ အေးချမ်းပါတယ်။ နီလာဆိုရင်တော့ တွန့်မကို နည်းနည်းလေး စောင်းပြောချင် ပြောနိုင်တယ်။

“နိုင်လွင် . . . ငါ့ကားကို နင်မောင်းသွားတော့ . . . ကိုကြီး ထင်လင်းဆိုင်မှာ စောင့်နေ . . .”

“နင်ကလည်းဟာ မိုးတွေရွာနေတယ်။ မိုးမိရင် နေမကောင်းဖြစ်မှာပေါ့ . . .”

“ရပါတယ် . . . ငါ့မှာ ထီးပါပါတယ်။”

“နင် အရင်ဆုံး ပြင်ရမှာက . . . လုပ်ချင်ရာ မရရအောင်လုပ်တဲ့ ခေါင်းမာတဲ့ အကျင့်ဘဲ . . .”

နိုင်လွင်ကတော့ ပြောမရမှန်းသိလို့ ထင်ပါရဲ့။ ကားမောင်းယူသွားပြီး။ မိုးသည်းချင်လိုက်တာ။ ခုထက် ပိုသည်းလေ ပိုကောင်းလေပါတဲ့။ မိုးတွေရွာနေတာကို စိတ်မှာခံစားနေမိတယ်။ ပန်းချီတွေဆွဲချင်နေသေးတယ် မိုးတွေထဲ လျှောက်သွားရတာ နှစ်သက်သမျှ . . . ။

“ဟယ် . . . ခက်ဝေသဇင် . . . ခက်ဝေသဇင် မဟုတ်လား။”

လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သေးတယ်။

မှတ်မိပါတယ်။

အရင်တုန်းက ဘေးခြံမှာနေတာ။

ညိုညိုစိမ့်တဲ့ . . . ။ မမှတ်မိစရာအကြောင်းမရှိ . . .

ဒါပေမယ့် ခက်ဝေသဇင် ခေါ်ပြီး ဘာတွေပြောဦးမှာလဲ။

“မင်း ပုံစံပြောင်းသွားတော့ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့

... အရင်က သိပ်လှတဲ့ မှိုင်းဟာ အခုဘာလို့ သည်လိုပုံစံ ဖြစ်သွား ရတာလည်း ...

မိုးသည်လောက်သည်းနေတာများ ရုပ်စကားပြောချင် နေရတယ်လို့ဘဲ ၊

“ မင်း နန္ဒ အကြောင်းကြားသေးလား သူ့မိန်းမ ဆုံးသွားတယ် ... ”

“ ဟင် ”

ဆုံးသွားတယ်တဲ့။

ထူးဆန်းသောစကားတစ်ခု ကြားရသလို ကြည့်နေ မိတယ်။

“ ကောင်းတယ်နော် ခက်ဝေသဇင် ... မင်းသည် အကြောင်းကြားရတော့ ဝမ်းသာတယ်မဟုတ်လား ... မင်းကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ ဘဝပျက်စေခဲ့တဲ့ နန္ဒ အခုဝင်လည်ပြီ သူ့ဘဝ ပျက်ပြီး သူဒုက္ခတွေဝေ ... ”

“ တော်တော့ ... တော်ပါတော့ ... သူ့ဖာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး ... လူတစ်ယောက်သေဆုံးသွားတာ ဘာဝမ်းသာစရာမှ မရှိဘူး ... ငါ့အတွက် သူတို့ဟာ ဝမ်းသာ စရာလဲ မဟုတ်ဘူး ... ဝမ်းနည်းစရာလည်း မဟုတ်ဘူး ... ”

လက်မောင်းကို ကိုင်ထားတဲ့လက်တို့ ဆွဲဖြုတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ မိုးတွေလဲ ရွဲရွဲစိုနေပြီ။ ဒါပေမယ့် ခံစား ချက်တွေက ထုံထိုင်းလေးလံနေသလိုပါဘိလေ။

! နှာတွေစေး ခေါင်းတွေအုံနေတယ်။

နော်နော်က ဆေးတွေကြိုတိုက်လို့ ဖျားတော့ မဖျားပါဘူး။ နော်နော်ဆိုင်မသွားခင် မှာသွားတာက ဝရံတာ မထွက်ရပြီတင်း တံခါးမဖွင့်ရတဲ့လေ။ ဒါကြောင့် ဝိတ်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်ရဲ့ မှန်ပြတင်းကနေ ကြည့်နေမိပါတယ်။

ခုနကမှ ရွာထားတဲ့မိုးတွေကြောင့် ပါတ်ဝန်းကျင်က စိုစွတ်နေပါတယ်။

အခန်းရဲ့ နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ ပန်းချီကားဆီမျက်ဝန်း ရောက်ပါတယ်။

သော်စိုးဆွဲပေးထားတာပါ။

“ နင့်အတွက် ငါဆွဲပေးထားတာ ခက်ဝေ ... နင့်ကို သွားထားရမဲ့နေရာလေ ... နင်က အဲလိုနေရာမျိုးဘဲ နေဖို့ တောင်းတာ ... ”

ရေပါတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ ကျွန်းကလေးပေါ်မှာ အုန်းပင်လေးတစ်ပင်ရှိပြီး အပင်ကိုမှီရင်း ကျွန်မထိုင်နေ တယ်လေ ... ။ ရယ်မိတယ်။ ရယ်ရင်းပြန်ပြောမိတာက။

“ အုန်းပင်ပါမိနေတာ မကောင်းဘူး သော်စိုး အုန်းလက်တစ်လက်နဲ့ ရှိုက်ခတ်တဲ့ အသံတွေဟာ ငါ့အကြောင်းကို မကောင်းပြောနေသလိုဘဲ ခံစားရဖူးဘယ် ... နောက်တစ်ခါဆွဲရင် ဖောင်းလင်းပြင်ကြီးကပ်စုမှာ

ဒိုင်ဒေသက် ❀ ၂၈

ငါကလွင့်နေတာအဲဒါ... ရေလှိုင်းတွေလဲမပါနဲ့... တိမ်စိုင့်
တွေလဲမပါနဲ့... ဘာမှမပါနဲ့... ရေတွေကလှိုင်းထရင်လဲ
ငါ့အကြောင်းမကောင်းပြောတယ်... တိမ်စိုင့်တွေရွေ့လျား
နေရင်လည်း... ငါ့အကြောင်းမကောင်းပြောတယ်ဘဲ
ထင်နေမှာ... ”

“ နင့်အတွေးတွေက နင့်ကိုနှိပ်စက်နေတာပါ ခက်ခဲ
လူတိုင်းမှာ ကောင်းတာလဲရှိ မကောင်းတာလဲရှိပေါ့... ”

“ ငါ့မှာက မကောင်းတာတွေပိုများတယ် မိုးရွာလာ
ပြန်ပြီဧရာ... ”

သည်တစ်ခါရွာတဲ့ မိုးပေါက်တွေက အစောင်းလိုက်
ရွာနေတာ...။ မိုးပေါက်တွေက မျဉ်းကြောင်းအစောင်းတွေလို
ဖြစ်နေတယ်။ ခိုကလေး နှစ်ကောင်က အမိုးပေါ် ဟိုသည်သွား
နေပါလား။

- မိုးရွာနေတယ်လေ။
- မသိဘူးလား...။
- အတောင်တွေအမွှေးတွေ မိုးစိုကုန်မှာကို မသိဘူးလား။
- အင်းလေ။
- တိမ်စိုက်ဘဲ...။ ဘယ်သိပါ့မလည်း...။
- တံခါးခေါက်သံကြားရတယ်။
- သွားဖွင့်လိုက်တော့ နိုင်လွင်။

၂၉ ❀ မောင် နှင့် ကြောင်

“ နင်ဖျားနေပြီ မဟုတ်လား ”

“ မဖျားသေးဘူး ဆေးဦးနေပြီ ”

“ နင်ဟာလေ ပေပေတေတေ နိုင်လွန်းတယ်... ”

ငါ့စိတ်ထဲ နင်နေမကောင်းများ ဖြစ်နေမလား စိတ်ပူလို့
လိုက်လာတာ... ”

“ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် စိတ်ပူပေးဖော်ရတဲ့
နင့်ကို ငါကော်ဖီဖျော်တိုက်မယ် ”

“ ဖျော်တိုက်တော့လေ သောက်ရသေးတာပေါ့... ”

ကြောင်အိမ်ထဲမှာ နော်နော်ဝယ်ထားတဲ့ ကိတ်မုန့်
တွေလည်း တွေ့တာမို့... အတော်ဘဲ။ ကော်ဖီနဲ့ ကိတ်မုန့်
ပြင်လိုက်တယ်။

“ နင်ဘာရေးနေလဲ နိုင်လွင်... ”

“ နင် ခဲရာတုံးကတွေ့တဲ့ကား မပြီးသေးပါဘူးဟာ... ”

ငါလည်းခုတလော ခေါင်းမကြည်တာများတယ် ”

“ ခေါင်းက ဘယ်ကြည်ပါတော့မလည်း ညတိုင်း
ညတိုင်းမသောက်ရ မနေနိုင် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား... ”

“ ငါညတိုင်း မသောက်ပါဘူး... သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
တွေ့မှပါ... ”

“ သူငယ်ချင်းတွေကို မတွေ့လည်းတွေ့အောင်ရှာတာဘဲ
မဟုတ်လား... ”

“ မဟုတ်ပါဘူးဟာ . . . နင်ကလည်း ”

“ ကဲစားပြီးရင် နင်ပြန်တော့ နင်ပြန်ပြီးရင် ငါတစ်ရေးအိပ်ဦးမယ် . . . ညက တစ်ညလုံးမအိပ်လိုက်ဘူး . . . ဒါပေမယ့် ကားကလည်းမပြီးသေးပါဘူး . . . ဘာတွေ စိတ်တိုင်းမကျတယ် ငါ့ဖာသာလဲ မသိဘူး . . . ငါတောက်ပတဲ့ အရောင်တွေ သုံးတိုင်း မနှစ်သက်သလို ခံစားရတယ် . . . သည်တော့ . . . ဘယ်လိုမှ စိတ်တိုင်း မကျနိုင်ပါဘူးဟာ . . . ”

“ နင့် ရင်ထဲမှာကို မှု့စိုင်းနေလို့ဖြစ်မှာ . . . အတိတ်ကို ပြန်ပြင်ချင်လို့မရဘူးလေ ခက်စေ . . . ဒါကိုဘဲ နင်စိတ် အနှောက် အယှက်ဖြစ်နေရင် နင်ဘဲခံစားထိခိုက်လာမယ် . . . သည်အခါရောဂါတွေ ဝင်လာမှာ . . . ”

“ ငါဘာကိုမှ သတိမရပါဘူး . . . ဘာကိုမှလဲ မခံစား ပါဘူး ”

“ ဒါကနင့်ကို အသိစိတ်တိုင်း . . . နင့်မသိစိတ်ကို . . . နင် ဆုံးမရမယ် . . . ”

“ မသိစိတ်တွေသိစိတ်တွေ လာရှုပ်မနေနဲ့ နိုင်လွင် . . . ငါဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး . . . ”

“ အင်းလေ မစဉ်းစားဘူးဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံး ပါဘဲ . . . ဒါပေမယ့် နင်ဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ကြည့်ရင် နင့်စိတ် ဘာတွေဖြစ်နေတယ် ခန့်မှန်းလို့ရပါတယ် . . . ”

“ နင်ပြန်တော့ဟာ . . . ငါအိပ်ချင်ပြီ . . . ”

“ အေးပါ ပြန်မယ် . . . ”

နိုင်လွင် ပြန်သွားပြီ။ ဘာကိုမှသတိမရပါဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်အားပေးပြီး အိပ်လို့ရအောင် အိပ်မယ်။ ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကိုဆက်ဆွဲလို့မရတိုင်း မကြည်လင်သော စိတ်ခံစား မှုတွေကလည်း ရှိစမြဲ။ အိပ်ယာပေါ်မှ အိပ်နေလည်း အိပ်လို့ မပျော် . . . ။

“ ကျွန်တော်မှ သူမချစ်တာ မယူနိုင်ပါဘူး ကျွန်တော် ယူမှာ . . . ”

ဟုတ်တာပေါ့။

ချစ်သူတို့သာ လက်ထပ်ချင်ကြတာ သဘာဝ တာပါတယ်။ မှန်လည်း မှန်ပါတယ်။ အချစ်မရှိတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက အဓိပ္ပါယ် မရှိဘူးဆိုတာ ကျွန်မလည်း ခံယူချက်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတယ်ဆို အချိန်လိုအပ်တယ်။ ပြောသင့်တဲ့ အချိန်မှာပြောရမှာ . . . ။ စကားတခွန်း နောက်ကျတာ ဘဝတစ်ခု ပျက်တယ်ဆိုတာ . . . ။

တကယ်သေချာပေါက်ဖျားတဲ့လူက နော်နော်ပါ . . . ။ ကျွန်မကတော့ မိုးတွေထဲ ခဏခဏထွက်နေပေမယ့်

ဖျားလှေခရီးဘူးလေ။ နော်နော်က မိုးကြောက်လို့ဆို မိုးခိုလှေ ရှိပါလျက် ဖျားပြီ။

“ဆေးခန်းသွားမယ် နော်နော်”

“ဆေးသောက်ပါမယ်ကွာ”

“လုပ်မနေနဲ့ နော်နော် သွားအဝတ်လဲ အောက်မှာ ကားထုတ်ထားတယ်”

နော်နော်က ဆေးကြောက်တယ်။ ခုလိုဖွတ်မလုပ်လို့က မရ။ ကားက အောက်ဆုံးထပ်မှာ ထားရတာ။ ကားထုတ်နေရင်း မိုးအုံ့နေတာကို မရွာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းတာ တစ်ခါထဲပါ။ နော်နော် မိုးမိပြီး ပိုအဖျားတက်လာမှာ ကြောက်တယ်...။

“ခက်ဝေဟာလေ အတင်းအဓမ္မဘဲ... ဆရာဝန်ကို ဆေးမထိုးချင်ဘူး လို့ပြောပေးနော်...”

“ကလေးလည်း မဟုတ်ဘူး... ဆေးမထိုးချင်ဘူးတဲ့ ဆရာဝန်ကလို့အပ်ရင် ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့ နေကောင်းသွားဖို့က အရေးကြီးတာဘဲ မဟုတ်လား...”

ထကယ်ဆို နော်နော်အဖျားတော်တော် ပြင်းနေ ပါတယ်။ ကားပေါ်မှာတောင် နောက်မီးလေးမိလို့ မျက်ဝန်းတွေ စုံမှိတ်ပြီး ငြိမ်နေရှာတာ။ ဒါတောင် ဆေးခန်းက မသွားချင် သေးဘူး...။

ဆေးခန်းမှာလည်း မိုးတွင်းတုပ်ကွေးတွေ ဘယ်လောက် များသလည်းမသိ။ လူနာတွေက အများကြီး အလှည့်မရောက်

ခင်တော့ စောင့်ရမှာ။ နော်နော်တို့များ ခုတော့ ဟန်မဆောင်နိုင်။ ခက်ဝေ ပုခုံးမှာ မိအိပ်နေရတယ်...။

“မနော် မနော် မဟုတ်လား”

အရေးထဲ

အသိတွေလှာတွေနေရတယ်...။ မျက်ဝန်းတွေ မှိတ်ထားပါတယ်ဆို ဝမ်းသာအားရ လာနှုတ်ဆက်နေ သေးတယ်။

“ဪ... နေလင်း... ဟယ်... မတွေ့ရတာ ကြာပြီ... သက်သက်ရော နေကောင်းလား ဘာတွေလုပ် နေကြလဲ နင်တို့ရော ဘယ်မှာနေလဲ...”

အသိကတော်တော်ခင်မင်ပုံရတယ်။

နေမကောင်းနေတဲ့ ကြားက နော်နော် ဝမ်းသာသွားပုံ ရတာကိုး။

“တစ်အိမ်လုံး ပြောင်းလာကြပြီ မနော်... အိမ်လာလည်ဦးလေ... လိပ်စာပေးခဲ့မယ်...”

နော်နော်ကို လိမ်စာကပ်ပေးခဲ့တယ်။

သူ့အစ်မလည်း ဖျားနေလို့ဆေးခန်းလာပြတာတဲ့...။ ကောင်လေး ထွက်သွားလို့ နော်နော်လက်ထဲက ကဒ်ကို ထုကြည့်မိပါတယ်။

ဒေါက်တာ ထွန်းနိုင်တဲ့။

အဲဒါ အဲသည့်ကောင်လေးလား။

“ သူက ဒေါက်တာထွန်းနိုင်လား ”

“ မဟုတ်ဘူး ဒေါက်တာထွန်းနိုင်က သူ့ယောက်ဖော်

“ ယောက်ဖ လိပ်စာကဒ် ပေးရတယ်လို့ ကိုယ့်လိပ်စာ

ကဒ် ကိုယ်ပေးရမှာ . . . ”

“ သူတို့တွေက တစ်အိမ်တည်းစုနေကြတယ် . . .

သူ့အစ်မ သက်သက်နဲ့ နော်က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ . . . ”

“ သူက ဘာလုပ်လဲ ”

“ နေလင်းလား . . . သင်္ဘောတစ်ခေါက်လိုက်သွား

တာဘဲနော်သိတယ် . . . ကျန်တာ မသိဘူး . . . မတွေတာ

ကြာပြီ . . . ”

နော်နော်ကို ဆေးထိုးပြီး ဆေးကောင်တာမှာ ဆေးသွား

ဝယ်မယ်ဆို ထွက်လာခဲ့တယ် . . . ။

“ မမ ဆေးဝယ်နေလား ”

“ ခြော် အင်း . . . ”

သူလည်း ဆေးလာဝယ်တယ်။

အနားမှာရပ်နေတော့ မော့ကြည့်မိတာ။ ညှိစိမ့်နေတဲ့

အသားအရည်မှာ မျက်ခုံးနက်နက်လေးက ထူထူလေး . . . ။

နှုတ်ခမ်းပါးလေးနဲ့ ရယ်လိုက်ရင် သွားလေးတွေအစီအရီနဲ့

ကောင်လေးက နုပျိုနေတာဘဲ . . . ။ ရေမွှေးနဲ့သင်းသင်း

လေးလည်း ရတယ် . . . ။

“ မမ မနော် သူငယ်ချင်းလား ”

“ ဟုတ်တယ် ”

“ ကျွန်တော့် နာမည် နေလင်းပါ . . . ”

“ အင်း . . . ကျွန်မနာမည် ခက်ဝေသဇင် ”

“ ခက်ဝေသဇင် . . . နာမည်နဲ့လူလိုက်တာဘဲ . . . မမ

. . . လှတယ် ”

“ ဟုတ်လား . . . ကျေးဇူးတဲသွားမယ် နေလင်းရဲ့

မျက်ဝန်းတွေက အကြည့်တွေဟာ တောက်ပနေသလိုပါတဲ . . . ။

အို . . . ဘာတွေလည်း။

ဘာတွေကို ကျွန်မ စဉ်းစားမိပါလိမ့်။ သူ့ဖာသာ

ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ . . . ။ ဆေးတွေယူပြီးနော်နော် ကားပေါ်

တွဲခေါ်ခဲ့တယ်။

“ ဟဲ့ နေလင်း . . . နင်တစ်ယောက်ထဲလား အစ်မ

ပါတယ်ဆို ဘယ်သူလဲ . . . ”

“ မမိုးကို သူ့အမျိုးသားခေါ်သွားပြီ ကျွန်တော်က

တိစ္ဆတစ်ခုရှိလို့ မြို့ထဲသွားမှာ ”

“ ဒါဆို ငါတို့ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား . . . လမ်းကြုံတယ်

. . . ခက်ဝေ ခေါ်လာခဲ့မယ် ”

“ ခေါ်ခဲ့ပါ . . . ”

“ ဒါဆို ကားပိုင်ရှင်က မမခက်ဝေပေါ့ ဟုတ်လား ”

“ ငါက ကားတစ်စီးဝယ်နိုင်လောက်အောင် မချမ်းသာ သေးဘူး နေလင်းရေ . . . ”

ကျွန်မကားမောင်းနေပေမယ့် နောက်ကြည့်မှန်က ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းနီလေးတစ်စုံကို မြင်ရတယ် . . .။

“ ငါကအခု သိပ်ဟုတ်နေတာ . . . ခက်ဝေရဲ့ တိုက်ခန်းမှာကပ်နေတယ် . . . ခက်ဝေကားကို ကပ်စီးတယ် ”

“ ဟုတ်လား . . . မမနော်တို့ အိမ်ကရော . . . ”

“ အိမ်က လမ်းလေးဆယ်မှာပါ . . . ”

“ လာလည်လို့ရမလားဟင် . . . မမသက်ကိုလည်း ခေါ်လာမယ်လေ . . . ”

“ ကဲ အိမ်ရှင်ရေ . . . မေးနေတယ် ”

“ ရပါတယ် လာလည်ပါ နော်နော်သူငယ်ချင်းကလည်း ခက်ဝေ သူငယ်ချင်းပါတဲ . . . ”

“ ကျေးဇူးဘဲ မမ . . . ”

စိန်ပေါထောင့်မှာ နေလင်းကို ကားရပ်ပေးရတယ်။ မနော်သွားမယ်။ မမသွားမယ်ဆိုပြီး နှုတ်ဆက်သွားတယ်လေ ကား ထွက်ထွက်ချင်းမှာပဲ ပြောပါတယ်။

“ သက်သက်တို့က မောင်နှမတွေများတယ် ဟိုးအရင် ငယ်တုံးကတော့ သူတို့မောင်နှမ အများကြီး ထမင်းပိုင်းထဲ လဲနော် ဝင်စားတာပါတဲ . . . ဆူညံဆူညံနဲ့ ပျော်တယ်လေ

. . . ခုချိန်ဆိုရင်တော့ ဘယ်လောက် စိတ်ရှုပ်လိုက်လေမလည်း ”

“ မောင်နှမအရင်! တွေဆိုရင်တော့ ကောင်းချင် ကောင်းမှာပါ . . . တစ်ဝမ်းကွဲတွေဆိုတော့ . . . မကောင်းဘူး ဒါကြောင့်လည်း မြိန်ရာဟင်းကောင်းခင်ရာဆွေမျိုးလို့ ပြောတာ . . . နော်နဲ့ ခက်ဝေ ဘာမှမတော်ဘူး . . . ညီအစ်မအရင်းလို ချစ်တယ် . . . သူတို့နဲ့သွေးသား စပ်တယ် . . . ရန်သူ တွေလိုပါတဲ . . . ”

ဘာလို့ခုတလော အမှတ်ရစရာတွေပြန်ပြန် ဖြစ်နေ ရတာလည်း။ အမှတ်မရချင်တော့ဘူး မေ့လိုက်ပြီဆိုမှဘဲ . . .။

အတိတ်ဟာ အရိပ်တစ်ခုလို ကျွန်မ နောက်ကလိုက် နေမလား။ ဒါဆိုရင် မွန်းတည့်ချိန်တစ်ခုမှာ ကျွန်မရပ်တဲ့နေချင် ပါတယ်။

“ ကိုကြီးထင်လင်း . . . နိုင်လွင်တို့ သော်စိုးတို့ လာသေးလား ”

“ ဟဲ့ ခက်ဝေ . . . လာလေ . . . သည်ကောင် နှစ်ကောင်သည်နေ့ အရိပ်တောင် မမြင်ရသေးဘူး . . . နင့်ရဲ့ နှင်းတောထဲက ပန်းချီကားကို သီတာလာဝယ်သွားတယ် . . . သူ့ယောက်ျားတွေ နိုင်ငံခြားသွားမလို့ဆိုလား . . . ”

ဒိုင်ဇင်သက် ၃၈

“ ကောင်းတာပေါ့ . . . ဦးဇင်းသူမနတို့ စာသင် ကျောင်းကို စာအုပ်တွေလှူမယ် ပြောထားတယ် ရတဲ့ငွေအကုန် လှူမယ် . . . ”

“ ကောင်းလိုက်တာ ခက်ဝေရယ် . . . နင်ကတော့ စားဝတ်နေရေးက ပိုလျှံနေတာ အမြဲလှူနေတာဘဲ . . . မလှူလို့ မရှိ မရှိလို့ မလှူ မဟုတ်ဘဲ လှူလို့ရှိ ရှိလို့လှူဆိုတာ နင်ဘဲ . . . ”

“ စာအုပ်သွားဝယ်ဦးမယ် . . . နိုင်လွင်လာရင် ပြောထားပါကြီးထင်လင်း ညနေဦးဇင်းကျောင်းကိုသွားမယ် လိုက်မယ်ဆို ညနေ ငါနာရီ သည်ကဘဲ စောင့်လို့ . . . ”

စာအုပ်တွေဝယ်မယ်ဆိုထွက်လာခဲ့တယ်။ ဦးဇင်းသူမန တို့ကျောင်းမှာ ကိုရင်လေးတွေလဲရှိ ရပ်ကွက်ထဲက ကလေး တွေလဲ ရှိလေ . . . ။ သူတို့လေးတွေလိုသမျှ ကျွန်မ အမြဲ လှူနေခဲ့တယ်။

စာအုပ်ထုပ်တွေကို ကားပေါ်ပို့မယ်လို့ ငွေချေနေတုံး မိုးကရွာတယ် . . . ။

မိုးရယ် . . . ။

ခဏနေမှ ရွာရောပေါ့။

စာအုပ်တွေ ရေမစိုချင်ပါဘူးဆိုမှ။ ထီးက တစ်ဖက် သည်စာအုပ်ထုပ်က လက်နှစ်ဘက်ဆွဲတောင် အပြည့်အလျှံ။

၃၉ မောင် ဒွင်ကြောင်

“ အလုပ်သမားလိုမလား မမ . . . လုပ်အားခ ကော်ဖီ ထစ်ခွက်ဆိုရင် ရမယ် . . . ”

“ ဩော် . . . နေလင်း ပါလား . . . ”

“ ခုနထဲက ကျွန်တော် ကြည့်နေတာ မမနဲ့ တူပါတယ် လို့လေ . . . သည်စာအုပ်ထုပ်တွေသယ်မလား မမ . . . ”

“ နေပါစေ . . . ”

“ အားနာလို့လား ကော်ဖီတစ်ခွက်ဘဲ တိုက်ပါ . . . ”

“ ဒါဆိုရင် ကျွန်မ ထီးမိုးပေးမယ် . . . ”

စာအုပ်ထုပ်တွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် သူ့ဆွဲယူတော့ ကျွန်မထီးမိုးပေးရတာပေါ့ . . . ။ တားတံခါးဖွင့်ပြီး ကားပေါ် စာအုပ် ထုပ်တွေကို ပစ်တင်လိုက်တယ်လေ . . . ။

“ မမ ကော်ဖီတိုက်မှာလား . . . ”

“ တိုက်ပါတယ် . . . ”

“ ဒါဆိုရင် . . . ဂျေဒိုးနပ်နဲ့ နီးတယ် အဲသည့်မှာ တိုက်နော် . . . ”

“ အင်း . . . သွားလေ . . . ”

ဖျတ်ခနဲဆို ရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်တယ်။

ကျွန်မ အံ့ဩစွာ ကြည့်နေမိဆဲ . . . ။

ကျွန်မမှာ စည်းကမ်းတစ်ခုရှိတယ်လေ။ နိုင်လွင်လို့ အခင်မင်ရဆုံး အကြောင်းသိသူငယ်ချင်းတော် မှ ကျွန်မ

မောင်းတဲ့ ကားရဲ့ ရှေ့ခန်းမှာထိုင်ရတာ မဟုတ်ဘူး . . . ။ ကျွန်မ
ချစ်သူသာ ထိုင်ခွင့်ရှိတာပါ . . . ။

“မမ . . . သည်အရုပ်ကလေးက လှလိုက်တာ . . .”

မှန်မှာ ချိတ်ထားတဲ့

အရုပ်ကလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေတယ်။

ဘယ်လို နှင်ထုတ်ရမှာလည်း။

မင်း နောက်ခန်းပြောင်းထိုင်လို့ ပြောရမလား။

“မမ မောင်းလေ . . .”

မျက်ဝန်းတွေက နက်မှောင်နေတာပါဘဲ။

အညိုရောင် အသားအရည်က အဲသည့်မျက်လုံး
နက်နက် မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေကြောင့် ပိုပြီး တောက်ပ
လာတာလား . . . ။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့တယ်။ ဆိုင်ကို
အမြန်ရောက်ဖို့လိုပြီ။

“မမ ထီးရိပ်အောက်ဝင်လေ . . . မိုးနည်းနည်း
များတယ် . . .”

ကားပေါ်က ကျွန်မဆင်းမယ်ဆိုတာနှင့် တံခါးအပြင်မှာ
ထီးလာမိုးပေးပြန်တယ်။ ဆိုင်ထဲဝင်သည်ထိ သူ့ထီးမိုးပေးတယ်။

“ဘာသောက်မလဲ မင်းကြိုက်တာမှာ”

“ကော်ဖီအအေးတစ်ခွက် မုန့်တစ်ခုလေ”

“ခုန စာအုပ်သယ်တုံးက ကော်ဖီတစ်ခွက်ရရင်
ပြီးရောဆိုအခု မုန့်ပါပါတာလား”

“မမက ကိုယ့်မောင်လေးတောင် မသဒ္ဓါတာလား . . .”

ကျွန်မရဲ့ မျက်စောင်းလေးတွေက ကော်ဖီအအေး
ဖန်ခွက်ထဲ ခုန်ချသွားသလိုပါလား . . . ။ အံ့ဩဖွယ်ရာ
သိပ်မရင်းနှီးသော ကောင်လေး တစ်ယောက်နှင့် ရင်းနှီးခဲ့ရတယ်။

“နေလင်း . . . မင် ကလေးလဲ မဟုတ်ဘဲ ဘယ်နှယ့်
ခုံကိုလှုပ်နေရတာလည်း . . .”

“ကျွန်တော်က မမထက် ငယ်တယ် ကလေးပေါ့ . . .
ကလေးဆိုတာ ကိုယ့်အစ်မကို ကိုယ်ဆိုးလို့ရတယ်ဗျ”

“နော်နော်ကိုဘာမှာမလဲ”

“မနော်နဲ့တွေ့တာ မမသက်ကို ပြောပြီးပြီ မသက်က
အရမ်းဝမ်းသာတယ် သူ့ သူငယ်ချင်း သိပ်ချစ်တယ်လေ . . .”

“မသက်ဆိုတာ မင်း အစ်မ နံပါတ်ဘယ်လောက်လဲ”

ကျွန်မသည်လိုမေးတော့ သူရယ်တယ်။

မိနော်က ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေများတာကို
ပြောတယ်ထင်တယ်တဲ့။ မသက်က နံပါတ်သုံးအစ်မ . . . ။

ကျွန်တော် မောင်နှမ တစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်ရှိတယ် မမ။
မိန်းကလေး ရှစ်ယောက် ယောက်ျားလေး လေးယောက်တဲ့။

“ဘုရားရေ အဲလောက်များလား . . . နော်နော်က

မင်းတို့မောင်နှမတွေများတယ်ဆိုတော့ ခုနှစ်ယောက်ရှစ်ယောက် ထင်တာ . . . ဆယ်နှစ်ယောက်တောင်လား . . . ”

“ မမရော မောင်နှမဘယ်နှစ်ယောက်လဲ ”

“ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ”

“ တစ်ယောက်တည်း . . . ကောင်းလိုက်တာ မျက်စေ့ နောက်သက်သာတာပေါ့ . . . ကျွန်မ ကျွန်မနဲ့ အသက် ငယ်တဲ့လူကို ပြောရလား . . . မမလို့ ဘဲပြောပါလား ”

“ မမ . . . တစ်ခါမှမပြောဘူးပါဘူး ”

“ မမရည်းစားကိုရော ဘယ်လိုပြောလဲ ”

“ ဟဲ့ ခြော် ဘယ်ကရည်းစားလဲ ကျွန်မမှာ ရည်းစား မရှိဘူး . . . စိတ်လဲမကူးဘူး စိတ်ပျက်စရာတွေ . . . ”

“ ဒါဆို မမက အပျိုကြီးလုပ်မှာလား ”

“ ဟုတ်တယ် . . . ကံပါ သွားကြပါစို့ နေလင်းရယ် သွားစရာရှိသေးတယ် ”

“ မမကို ကားပေါ်ထိ ထီးမိုးပေးမယ် . . . ကျွန်တော် မလိုက်တော့ဘူး . . . သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် စင်္ကာပူ ပြန်ထွက်မှာမို့ သွားပြောစရာရှိတာ ပြောရဦးမယ် . . . ”

ကားပေါ်ထိ ထီးမိုးပြီးလိုက်ပို့ပါတယ်။ ရယ်ရင်း လက်ပြတယ်။ ကျွန်မဟာ ဘာလို့များ သူ့အပြောတွေကို နားထောင်မိသလို သူ့အပြုံးကိုလည်း ငေးကြည့် နေမိတတ်

တာလည်း . . . ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မ နှလုံးသားဟာ ကျောက်စာတိုင်ထက်တောင်မှ ခိုင်ခိုင် မတ်မတ် ဖြစ်ရဦးမှာပါ . . . ။ တော်ပြီ တော်ပြီ နိုင်လွင်ကိုတောင်မှ ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ ခင်မင်နေတာ။ ဘယ်ယောကျ်ားလေးတို့မှ မခင်မင်တာ အကောင်းဆုံး . . . ။

ကားရှေ့ခန်းထိုင်ခုံပေါ်မှာ ပန်းရောင်နှင့် မီးခိုးရောင် အစင်းကျား မွှေးပွလက်ကိုင်ပုဝါလေး ကျန်နေရစ်ပါရောလား။

နိုင်လွင်က ကားနောက်ခန်းတံခါးတို့ဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်တဲ့ အခါမှာ . . . ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ ကြိတ်ပြုံးလေး ပြုံးရ ဝါတယ်။ နိုင်လွင်တို့ကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ပြီးမထိုင်ခိုင်းခဲ့တဲ့ ကားရှေ့ခန်းမှာ နေလင်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ထိုင်ခွင့်ပေး မိတာများသိရင် . . . ”

“ နောက်ဘဝကြရင် ခက်ဝေက ခုထက်ပိုလှမယ် . . . ပိုလည်းချမ်းသာမယ် . . . ”

“ ဟုတ်လား . . . ခုထက်ရော ဆိုးဝါးတဲ့ အခြေ အနေတွေ တွေ့နိုင်ဦးမလား ”

“ နင့်ကို ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလည်း . . . ဘာလို့ မတောင်းတာတွေ တွေးနေရတာလည်း . . . မကောင်း

တာတွေဘဲ တွေးနေရင် ... မကောင်းတာတွေ အဖြစ်များ
မှာပေါ့ ... ”

“ ခက်ဝေခဲတော့ ခက်နေပြီ ... ”

မိုးရွာလာတော့ ကားတံခါးတွေ ဖွင့်ထားရာက
ပိတ်လိုက်တယ် ... ။ မိုးတော်တော်သည်းပါလား... ။
ဘယ်သွားမလဲ နိုင်လွင်ဆိုတော့ ... တိုကြီးထင်လင်းဆိုင်တဲ့
ကျွန်မလည်း ဆိုင်ထဲကို ဝင်ချင်တာမို့ ... ကားရပ်တဲ့နေရာ
ရှာရတယ်။

နိုင်လွင်က သူ့ဖာသာသူမိုးရေထဲ ပြေးထွက်သွားတယ်။
ကျွန်မထီးကို ဖွင့်ရင်းမှ ... ထီးမိုးပေးရင်း ကြည့်နေတတ်တဲ့
မျက်ဝန်းလေးတွေ ။ မဟုတ်တာ ဘယ်လိုကောင်လေး
တစ်ယောက်ကိုမှ ကျွန်မ သတိမရသင့်ပါဘူး ... ။

“ နိုင်လွင်နဲ့ ခက်ဝေရောက်လာတာ အတော်ဘဲ
သော်စိုး ဆေးရုံတင်ထားရတယ်လို့ သူမိန်းမလာပြောတယ်
ငါလည်း ငွေငါးထောင်ဘဲပေးလိုက်နိုင်တယ် ”

“ ဟုတ်လား ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲ ”

“ သယ်န်းကျွန်းဆေးရုံမှာတဲ့ ... ”

“ ကဲ ... နိုင်လွင်ရေ ... အလှူလုပ်တယ်
ဆို ရင်မသွားလို့ ကောင်းတယ်။ ဆေးရုံ တက် ရတာက
မသွားမရဘူး နှင့်အပေါင်း အသင်းရောင်းရင်း အရက်သမား
တစ်ယောက် ဆေးရုံပေါ်ရောက်ပြီ ... ။

“ ခက်ဝေကလည်းလေ ... ”

သူတို့ကဖြင့် နေ့တိုင်းအရက်သောက်တယ် ။

အရက်သမား ခေါ်ရင် နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူး။

“ တစ်ယောက် ဆေးရုံပေါ်ရောက်ပြီ ဘယ်တော့
နှင့်အလှည့်ဖြစ်မလည်း သတိထား ”

“ ငါကသော်စိုးလို့ သေလုမျောပါး မသောက်ဘူး
အရက်ကို လှယ့်လေးသောက်တာ ”

“ အမယ် အရက်သောက်တာတောင် လှယ့်လေးတဲ့ ”

မိုးက ခုတော့ သူမဟုတ်သလို တိတ်နေပြန်ပါပြီ။
သယ်န်းကျွန်းဖက်တစ်ခေါက် ပြန်ထွက်ရတယ်။ အိမ်ရေး
ပျက်ပါများလို့ ထင်ပါရဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်တောင် ခေါင်းတွေ
အံ့ခဲနေတယ်။ ဆေးတစ်ခွက်သောက်ဦးမှပါ။

“ မသန်းအေး သနားပါတယ် ... သားသမီးတွေစားဖို့
ရွာရဖွေရတာတစ်ဖက် ယောက်ျားဆေးရုံတက်လို့ စိတ်မော
ရတာ တစ်ဖက် ... လင်ဆိုးမယား တဖားဖားဆိုတာ
တကယ်မှတ်တာ ... ”

“ ခက်ဝေကလဲလေ ပြောလိုက်ရင် ... ”

“ ဟုတ်တယ် နင်တို့ကတော့ ... ”

“ ဟိတ် ဟိတ် နင်တို့လို့ ဝါးလုံးနဲ့သိမ်းကြုံမရမ်းနဲ့ကွာ
... ငါတို့ကသည်လိုမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထောင်ကျလုပ် ကိုယ့်နေ့

တိုယ့်သားသမီးသာ နံပါတ်တစ်ဦးစားပေး ဖြစ်ရမယ် . . . ”

“ ပြောတာဘဲ . . . ”

“ မယုံရင် ယူကြည့်လိုက် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ကိုရွှေလိပ် . . . ”

“ ငါဟတယ်ပြောတာ ခက်ဝေ . . . ခုနောက်ပိုင်း သုံးစရာရှိတာသုံးတယ် . . . မဖြူးဘူး . . . ငါ ငွေစုပါတယ်။ အိမ်ထောင်ပြုရင် ငါက အိမ်ထောင်ဦးစီးလေ . . . ရွှေကသာ မားမားမတ်မတ်ရပ်ရမှာ . . . ”

“ အဲသည့်အတွေးတွေရှိရင် တော်သေးတာပေါ့ . . . ”

“ ရှိပါတယ်ဟာ . . . ”

သော်စိုးကို သိပ်မရှာရပါဘူး။ မသန်းအေးက အနားမှာ ငွေငေါင်ငေါင်လေး ထိုင်လို့ . . . ။ မုလင်းတွေ ပိုက်တွေနဲ့ ရွှပ်ပွပြိုး မျက်လုံးတောင် မပွင့်နိုင်ပါလား။ မသန်းအေးက ဝရံတာထွက်လိုက်လာပြီး ပြောပါတယ်။

“ ကိုနိုင်လွင်တို့ သူငယ်ချင်းကို ပစ်မထားကြပါနဲ့နော် . . . ဆရာဝန်ကြီးကတော့ . . . သည်လိုသာ အရက်သောက် နေရင် ကြာကြာမခံတော့ဘူးပြောတယ် . . . အခုတောင် သတိရတာ မကြာသေးဘူး . . . ”

“ ကျွန်တော်တို့ ပိုင်းဖြောင်းဖြရမှာပေါ့ ”

နိုင်လွင်ကသာပြောတာ။

သော်စိုးတို့က အသက်ပင်သေသေဆို သောက်မဲ့ လူစားမျိုးပါ။ ကိုယ့်မိသားစုလေး ဘဝပျက်ကျန်ခဲ့မှာကိုမှ သူမသနားရင် ဘေးလူတွေက ဘာလိုက်လုပ်ပေးနိုင်မှာ တဲ့လည်း။ မသန်းအေးလက်ထဲကို ငွေတော်တော်များများ ထည့်ပေးခဲ့တယ်။ နေမကောင်းတဲ့ လူကိုလဲပစ်မထားနိုင်။ ငွေလဲရှာရဦးမယ်ဆို ဘယ်လောက်စိတ်ညစ်ရမလဲ။

“ မခက်ဝေ တွေးဇူးတွေများနေပြီ . . . ကျွန်မတို့ . . . တဖြည်းဖြည်း ပြန်ဆပ်ပါမယ် ”

“ မသန်းအေးကို ခက်ဝေချေးတာမှမဟုတ်တာ ပေးတာဘဲ ပြန်ဆပ်စရာမလိုပါဘူး . . . နေမကောင်းတုံးသုံးပါ . . . ကျွန်မ လျှာတာပါ . . . ”

မျက်ရည်ပြည့်လျှံနေတဲ့ မသန်းအေးမျက်ဝန်းတွေကို ကြည့်မိတယ်။ ငွေအတွက် လူတော်တော်များများ ဒုက္ခ ရောက်ကြ ရတယ်။ ကျွန်မဘဝမှာတော့ ငွေဆိုတာ ဘယ်တုံးကမှ ပူပန်စရာမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး . . . ။

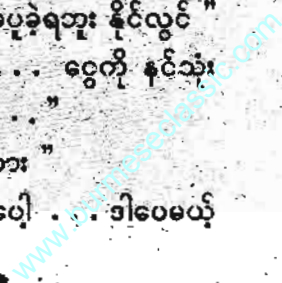
“ ငါ ဘယ်တုံးကမှ ငွေကြောင့် မပူခဲ့ရဘူး နိုင်လွင် ”

“ ဒါလဲ ကုသိုလ်တစ်မျိုးဘဲပေါ့ . . . ငွေကို နင်သုံး

ဆိုင်ရာသုံးနိုင်တာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်လား . . . ”

“ ငွေရှိတိုင်း စိတ်ချမ်းသာရောလား ”

“ သည်လိုတော့လဲ မဟုတ်ဘူးပေါ့ . . . ဒါပေမယ့်

သုံးချင်ရာလေးတွေ သုံးနိုင်တော့ . . . စိတ်အနှောက်အယှက် အနည်းငယ် ဖြေရှင်းနိုင်ပါတယ်။ ငွေနဲ့ တိုင်းတာမရတဲ့ အရာတွေလဲရှိတာပါဘဲ . . . ”

“ နိုင်လွင် . . . သော်စိုးက အခြေအနေကောင်းရဲ့လား ”

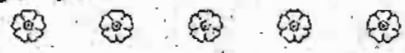
“ မပြောတတ်ဘူး . . . သေခြင်းတရားဆိုတာက ပြောရခက်ပါတယ်။ သေမယ်ထင်ပြီးတော့လဲ ရှင်ချင်ရှင်တာဘဲ။ ရှင်မယ် ထင်ပြီးတော့လဲ သေချင်သေတာဘဲ . . . ဘာမှ ပြောမရဘူး . . . သော်စိုးသေရင် မသန်းအေးတော့ ဒုက္ခပါဘဲ ”

“ ဒုက္ခ . . . ဒုက္ခမ ဉာဏ်နိုင်ပါဘူး . . . ရှိလဲ အိမ်ပြန် ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ။ ပိုက်ဆံကို အရည်ဖျော်ပစ် ဘဲလေ . . . မထူးပါဘူး . . . ဗုဒ္ဓပြန်ရောက်မလာမချင်း မျှော်နေရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုတောင် အေးသွားဦးမယ် . . . ”

“ ခက်ဝေကတော့လေ . . . ယောက်ျား တစ်ယောက်ရှေ့က ရှိနေတာ မူးနေလဲ ကောင်းတာပေါ့ . . . ”

“ မကောင်းပါဘူး . . . ”

အေးအတူပူအမျှဆိုတဲ့ အထဲမှာ အရက်သောက်ပြီး ပေးတဲ့အပူဆိုတာမျိုး မပါဘူး။ ကျွန်မကတော့ အလိုလူမျိုးဆို စိတ်ပျက် လွန်းလို့ပါ။

ခက်ဝေလေး

ကိုမိုး အူအတက်ပေါက်တာ ခွဲရတယ်လို့ ပဲခူးက ဖုန်းလာလို့ လိုက်သွားတယ် . . . ဖုန်းဆက်မယ် . . . စိတ်ပူ မနေနဲ့ နော်နော် . . . ”

ဝိုက်ဘုတ်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့စာကြောင်းလေး ဖတ်ရတယ်။ နော်နော်ကလည်းလေ ကျွန်မ ပြန်လာတောင်များ စောင့်ပါဦး တော့လား။ ပဲခူးကို ကျွန်မလိုက်ပို့မှာပေါ့ . . . ။ တိုမိုးအောင်ဝင်း အူအတက်ပေါက်လို့တဲ့လား။ နေမကောင်းတဲ့ သတင်းတွေချည်း ကြားနေရတာပါလား။ တံခါးခေါက်သံကြောင့် ခွင့်ကြည့် မိပါတယ်။

“ ဒေါ်လေးကြည် ”

“ ဖွားတင်ကို နည်းနည်းကြည့်လိုက်ပါ ခက်ဝေရယ် . . . ဖျားနေလို့ပါ။ ဒေါ်လေးကြည်က နေပေးချင်ပေမယ့် အိမ်မှာ သားက ဖျားနေပြန်တယ် ”

“ ရပါတယ် ဒေါ်လေးကြည် . . . တွန့်မ ဝရစိုက် လိုက်ပါမယ် ”

“ အခုတော့ ဆေးတိုက်ထားခဲ့ပြီ . . . ညဖက်ဆေး တစ်ခွက် အချိန်ကျရင် တိုက်ပေးပါလား . . . ကော်ဖီဖျော်လှေ့ တအစ အသင့်ရှိပါတယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ဆေးတိုက်ရမည့် အချိန်နှင့်ဆေးတစ်ခွက်အပ်သွားပါတယ်။

ဖွားတင်စာမှ တံကောင်းပါသေးတယ်။

ဒေါ်လေးကြည် မနေနိုင်လည်း ကျွန်မနှင့် နော်နော်ကို အပ်သွားလေ့ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်ထဲ ဘာစားရမလည်းလို့ ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ကြက်အူချောင်းရယ် ကြက်ဥရယ် ငါးသေတ္တာရယ်က အမြဲရှိတာဘဲ။ ထမင်းမစားချင် တော့ဘူး။ နော်နော်ဝယ်ထားတဲ့ ပေါင်မုန့်နဲ့ဘဲ စားလိုက်မယ် . . . ။ ဖွားတင်ဘာစားချင်လဲ သတိရလို့ ဟိုဘက်ခန်းကိုလာခဲ့တယ်လေ။

“ဖွားတင် အိပ်နေလား”

“ဘယ်သူလဲ နော်လေးလား”

“ခက်ဝေပါ”

“ခက်လေးလား . . . ထိုင်လေ”

ဖွားတင် ကုတင်ဘေးဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ အခန်းက အခန်းဖွဲ့မရှိဘဲ၊ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းက အခန်းကျယ်ကြီးအတိုင်း မပြင်မဆင်ပါ။ ဖွားတင် ကုတင်ပေါ်မှာ . . . ဆေးဘူးတွေလဲရှိ စာအုပ်တွေလဲရှိ . . . ။ ဖွားတင်ရဲ့ ကြောင်ကြီးကတော့ ကုတင်ခြေရင်း မွေ့ယာပေါ်မှာ အခန်းသား ခွေခွေကြီး အိပ်လို့ ကျွန်မလမ်းကြည့်လိုက်တော့ . . . အညောင်းဆန့် အယုမ်းထူနေလိုက်သေးတယ်။

“အခန်းက လှောင်လွန်းပါလား။

တံခါးအားလုံးပိတ်ထားပြီးတော့ . . . လေက မလတ်ဆတ်လိုက်တာ။ ကြောင်ရဲ့ အညစ်အကြေးနဲ့တွေ့လည်းရနေပါတယ်။ နော်နော်ကတော့ ဖွားတင်ဆီကို ပိုပြီးရောက်လေ့ရှိတော့ သည်အညစ်အကြေးတွေ လှောင်ပိတ်နေတဲ့ အကြောင်းပြောလေ့ရှိပါတယ်။ တံခါးတစ်ချပ်နဲ့ချပ်လောက် ဖွင့်ပေးချင်ပေမယ့်လို့ ဖျားနေတယ် ဆိုတော့လည်း . . . မဖြစ်ပြန်ပါဘူး။

“ဖွားတင် ဘာစားချင်လဲလို့ လာမေးတာ”

“ဘာစားရမလဲ မကြည့်ကတော့ ဖျားနေတယ် ဘာမှမစားနဲ့တဲ့”

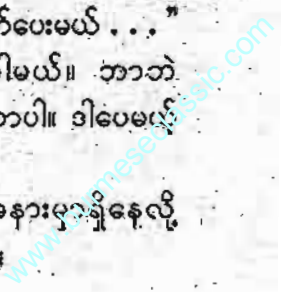
“ဆန်ပြုတ်လေး ခေါက်ဆွဲပြုတ်လေး စားချင်ရင် ရပါတယ် . . . စားမလား . . . ကျွန်မ ပြုတ်ပေးမယ်”

“စားလို့ရရင်တော့ စားချင်ပါတယ်။ ခက်လေးတို့ အလုပ်ပိုနေရင် နေပါစေ . . .”

“အလုပ်မပိုပါဘူး . . . ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပေးမယ် . . .”

တတ်နိုင်သရွေ့တော့ လုပ်ပေးပါမယ်။ ဘာဘဲ ပြောပြော ကြီးမေကြီးကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် နေ့ခင်းများများ မရလိုက်ဘူးလေ။

ဖွားတင်က ကျွန်မတို့နှင့် အနီးအနားမှာရှိနေလို့ ဆတ်အားသရွေ့ကြည့်ပေးမယ့်လူရှိသေးတာ။

ကျွန်မ အလှည့်ကြာရင်ကော . . . ။

တစ်ယောက်တည်း . . . ။ တစ်ယောက်တည်းဆိုတဲ့ အတွေးဟာ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ကို အပ်တစ်ချောင်းနှင့် ဆွနေသလို တစ်စစ်စစ်နာကျင် အားငယ်နေစေသလိုပါတဲ့။

မဟုတ်ဘူး

ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး

ကြောင်တစ်ကောင်ကို အဖော်လုပ်စရာလဲ မလိုဘူး။

ကျွန်မအဖော်အဖြစ် ပန်းချီကားချပ်တွေများစွာရှိမှာပါ။ ကျွန်မက အဖော်မဲ့မဟုတ်ပါဘူး . . . ။

ခေါက်ဆွဲပြုတ်တစ်ခွက် ပြုတ်လိုက်တယ်။ ဟင်းတွေကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက်စားတဲ့ အလေ့အထက ကြီးမေကြီး ဆုံးပြီးနောက်မှာ ကျွန်မအတွက် ရှိကို မရှိတော့တာပါ။

“ညောင် . . .”

ဟင်

ကြောင် . . . ။

အမယ် သည်ကြောင်က ကျွန်မနောက်ကလိုက်လာ တာလား . . . ။ ဖွားတင် နေမကောင်းလို့ သူ့အတွက် အစား အစာမရနိုင် မှန်းသိလို့ ကျွန်မနှင့်လိုက်လာပြီး အစာတောင်း တာလား။

ကျွန်မခြေထောက်တွေကို လာပွတ်သပ်နေတယ်။

ကျွန်မ မနှစ်မြို့စွာ အသာလေးရှောင်ဖယ်ပြီးတော့ သွား သွားလို့ နှင်ထုတ်လိုက်တယ်။ ကြောင် ရောက်လာတာ မကောင်းဘူး။ အညစ်အကြေးတွေ ပေကျဲနေရင် ကျွန်မ ရွံတတ်တယ်။ ကြောင်တွေဆိုလည်း မချစ်တတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ရက်ရက်စက်စက် ကန်ထုတ်လိုက်သည်အထိလည်း မလုပ်ချင်ပါ။

“ သွားစမ်းပါဟယ် . . . ကြောင်တွေကို ငါမချစ် တတ်ဘူး . . . ဘာလဲ နင့်မှာ စားစရာမရှိဘူးလား စားစရာ မရှိလည်း ဖွားတင်ဆီခေါက်ဆွဲပြုတ် နည်းနည်းတောင်းစား . . . ”

ခေါက်ဆွဲပြုတ် ပန်းကန်သွားပို့ပေးပြီးတော့ ကြောင် လိုက်မလာခင် အမြန်ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဖွားတင်အတွက် ကိစ္စပြီးမှ ကျွန်မစားဖို့ပြင်ဆင် ရဦးမှာပါ။ ငါးသေတ္တာတစ်ဘူး ဖောက်တယ်။ ကြက်ဥတစ်လုံး ကြက်အူချောင်းနဲ့ ပေါင်မုန့်စားဖို့ ပြင်တယ်လေ . . . ။

ကြောင် ဝင်မလာနိုင်အောင် တံခါးအားလုံး ပိတ်ထား လိုက်တယ် . . . ။ အဲသည့် ကြောင်အရင်က ကျွန်မတို့ အခန်းကို မလာတတ်ပါဘူး။ ခုမှ ဘာကိစ္စလာရတာလည်း။ နော်နော် ပြန်လာရင်တော့ ကြောင်ကို ရိုက်ထုတ်လိုက်ပါလို့ပြောရမယ်။

သော်စိုး ဆုံးသွားပြီ။

ရေးလက်စ ပန်းချီကား တစ်ချပ်တော့ ကျန်နေရစ်ပါတယ်။ မသန်းအေးမငိုနိုင်တော့ပါဘူး။ ဘဝမှာ သောက အမောတွေ များလွန်းလို့ မျက်ရည်တွေလည်း ခန်းသွားပြီ ထင်ပါရဲ့ . . . ။ ကလေးအတွက်ဘဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး . . . ။

“ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တော့ ရှေ့ကသွားနှင့်ပြီ . . . ”

“ နင်လည်း ဆက်သောက်နေရင်တော့ အမြန်ဆုံး သော်စိုး နောက်လိုက်ရလိမ့်မယ် . . . ”

“ နင်မကြိုက်ရင် ငါမသောက်ဘူးလေ ”

“ အမယ် . . . လုပ်မနေနဲ့ . . . နင့်ဖာသာ သောက်ချင်သောက် မသောက်ချင်နေ . . . ငါကြောင့်လို့ လာမပြောနဲ့ . . . ကိုယ့်အသိစိတ်ဝါတ်နဲ့ ကိုယ်နေ . . . ”

“ နင်ကလေး နည်းနည်းလေးမှတောင် မကြင်ပါလား ”

“ ငါ့ချစ်သူဘဲ ငါကြင်နာမှာပေါ့ . . . ”

သော်စိုးကို သတိရနေမိပါတယ်။ အရက်သောက်တာကို ပြောမရတာတစ်ခုကလွဲရင် ကျန်တဲ့ အကြောင်းတွေမှာ အင်မတန် စိတ်ရှည်သည်းခံသော သူငယ်ချင်းပါဘဲ။

ကိုကြီးထင်လင်းရဲ့ ပန်းချီဆိုင်ခန်းမှာလည်း သော်စိုးရဲ့ ပန်းချီကား နှစ်ချပ်ဘဲ ကျန်တာမို့ တစ်ချပ်ကို နိုင်လွှင်က ဝယ်လိုက်ပြီး တစ်ချပ်ကို ကျွန်မဘဲ ဝယ်ထားလိုက်ပါတယ်။ မသန်းအေးအတွက် အရေးတကြီး သုံးစရာငွေလေးရလည်း

မနည်းဘူးပေါ့။ သော်စိုး လက်ရာလည်း အမှတ်တရ ကျန်ခဲ့တာပေါ့လေ။

“ သော်စိုးမသေဘဲ ငါသေရင် နင် ငိုမလား ”

“ မငိုပါဘူး . . . စိတ်မကောင်းတော့ဖြစ်မယ် . . . ”

သော်စိုးသေသွားတာလဲ ငါစိတ်မကောင်းဖြစ်တာဘဲ ”

“ ဒါဆို နင်က ငါ့ကိုသော်စိုးနဲ့ တန်းတူဘဲ ခင်တာပေါ့ ”

“ သူငယ်ချင်းတွေပါဆို . . . ”

ပြန်လာတော့မှ မိုးတွေရွာလို့ တော်ပါသေးရဲ့။

ဘာဘဲပြောပြော သော်စိုးရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာ ကြည့်ကြည့်လင်လင် ရှိနေတာတော်သေးတာပေါ့။ နိုင်လွှင်ကို ပန်းချီခန်း ပို့လိုက်ပြီးတော့ . . . အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ် . . . ။ တယ်လီဖုန်း လာနေပါလား။ ကြည့်ရတာ နော်နော် အသိတွေလား။ ကျွန်မဆီကိုဆို ဟန်ဖုန်းကိုခေါ်မှာပေါ့။ တံခါး ဖွင့်ပြီး ဖုန်းအရင် နားထောင်ရတယ်။

“ နော်နော် ရှိပါလား ”

“ နော်နော် . . . နော်နော် ပဲခူးသွားပါတယ် . . . တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုရင်တော့ ပြန်လာမှာပါ။ ဘယ်သူလို့ ပြောရလဲဟင် ”

“ သူ့ သူငယ်ချင်း သက်သက် ဆက်တယ်ပြောပေးပါနော် ”

“ဟုတ်ကဲ့”

တယ်လီဖုန်းချလိုက်ပြီးမှ သတိရတယ်။ သက်သက် ဆိုတာ နေလင်း အစ်မထင်ပါရဲ့။ နေလင်းဆိုတာနှင့် ချိုလွင်သော မျက်နှာလေးတစ်ခုကို အမှတ်ရပါလား။

အခန်းနံရံမှာ ချိတ်ထားသော ပန်းချီကားဆီကျွန်မ မျက်ဝန်းရောက်သွားပါတယ်။

ရေပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ ကျွန်းကလေးပေါ်မှာ ကျွန်မဟာ နေသင့်တယ်ဆိုတော့ . . . နှင်ရော အခုဘယ်လို နေသင့်တဲ့ နေရာကိုရောက်သွားပြီလည်း . . . ။ သူငယ်ချင်းတွေ ကိုတော့ အမှတ်ရနေဦးမှာပါ . . . ။

ဖွားတင် ကို သွားကြည့်မိတယ်လို့ သတိရစွာ တစ်ဖက်ခန်းကူးခဲ့တယ်။

ဖွားတင်က ထိုင်နေရာက ခက်လေးလာလေတဲ့။

“နေကောင်းသွားပြီလား ဖွားတင်”

“သက်သာသွားပါပြီ ခက်လေးတို့ကို ကျေးဇူးတင် ပါတယ် . . .”

“ဘာလို့ ကျေးဇူးတင်ရမှာလည်း . . . အိမ်နီးနားချင်း တွေဘဲ ဖွားတင်ရယ် . . . ကူညီနိုင်တာ ကူညီရမှာပေါ့ . . .”

“ညောင် . . .”

ခြေထောက်ကို လာပြီးတိုးဝှေ့ပြန်တယ်။

မိတ်ဆွေလာမဖွဲ့နဲ့ ကိုရွှေကြောင်

ကျွန်မက ကြောင်တွေမချစ်တတ်ဘူးလို့ ပြောထား တယ်။ ဖွားတင်လည်း နေကောင်းနေပြီမို့ ပြတင်းတံခါးဖွင့်ထား ပါလားလို့ ပြောမိတယ်။

“သားကြီးက တံခါးဖွင့်ရင် ခေါင်မိုးပေါ်ဆင်းဆင်း သွားတယ် ခက်လေးရဲ့ . . . ဟိုဖက်အိမ်မှာက ခွေးတွေ ရှိတယ်လေ စိတ်မချဘူး . . . ဒါကြောင့် ပြတင်းပေါက်တွေ မဖွင့်တာ . . .”

ဖွားတင်က သူ့ကြောင်ထွက်သွားမှာ စိတ်ပူနေတာကိုး။ ဒါဆိုလည်း စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ ရှိပါစေတော့ . . . ။ အခန်းဆီကျွန်မ ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဖုန်းလာပြန်ပါပြီ။

“မနော် ရှိပါလား”

“နော်နော် မရှိဘူးလေ ပဲခူးသွားတယ်”

“သိပါတယ် တမင်မေးတာ မမနဲ့တွေ့ချင်တာပါ”

“ဪ နေလင်း”

“မမက ချက်ချင်း သိတာဘဲကိုး”

“ကိစ္စရှိလို့လား”

“မမသက်က ခနော်ဆီ ဖုန်းဆက်တာ ပဲခူးသွားတယ် မရှိဘူး သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ တဲတွေ့တယ်ဆိုတော့ မမကို သတိရတာနဲ့ ဆက်လိုက်တာပါ . . . မမတစ်ယောက်ထဲ နေရမှာပေါ့ . . .”

“တစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်လဲ နေနေကြပါ
... နော်နော် အတူလာမနေခင်ကလဲ ကျွန်မတစ်ယောက်
တည်း နေတာဘဲ”

“မမ မကြောက်ဘူးလား”

“ဘာကြောက်စရာရှိလဲ ...”

“သတ္တိကောင်းတာပေါ့ ... ကျွန်တော်လာလည်လို့
ရမလား ...”

“နော်နော် ပြန်လာမှလာပါ ...”

“ခဏတော့ အသံတိတ်သွားတယ်။

ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းဆို ခိုင်လွင်လို့ ငယ်သူငယ်ချင်း
အကြောင်းသိတောင်မှ ခဏနေရင် ပြန်ခိုင်းလိုက်တာ။

“ဒါဘဲနော် နေလင်း ...”

ဖုန်းချုပ်စံ လိုက်တယ်။ ဘယ်လို ကောင်လေး
တစ်ယောက်ယောက်နှင့်မှ မခင်မင်ချင်တော့ဘူး ...။

မျက်နှာဝန်းတစ်စုံ အပြုံးချိုချို တစ်ပွင့်ကမေးတယ်။

ဟုတ်ရဲ့လား မမ အဲသည့်ထဲမှာ ကျွန်တော် မပါဘူးနော်
တဲ့လား။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိတ်ရင်း စားပွဲခုံမှာထိုင်လိုက်တဲ့

အချိန် ခြေဖမ်းကို နူးညံ့သောအတွေ့အထိကြောင့် ကြည့်မိတယ်။
ဟင် ကြောင် ...

ဘယ်တံခါးပေါက်က ဝင်လာလဲ။

အခန်းကလောင်လို့ ဝရံတာတံခါးဖွင့်ထားမိတာ...။
ဝရံတာချင်း ကူးတတ်နေပြီလား။ အရင်က ဝရံတာဖွင့်ထားလဲ
မလာပါဘူး။ ဖွားတင် ပေါင်ပေါ်မှာထိုင်နေတတ်တာကလွဲပြီး
သည်ဖတ်ခန်း ကူးလေ့မရှိ။ အခုမှ သည်ဖတ်ခန်းကို လာတတ်
နေပါရော လား။

“မနက်က ကြော်ထားတဲ့ ငါးကြော်တစ်ကောင်ရှိတယ်။
မင်းကိုကျွေးလိုက်မယ် ကြောင်ကလေး ... ပြီးရင် ကိုယ့်
အခန်းကိုယ် ပြန်နော် ... ငါသိမ်စိတ်ရှည်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

နားလည်သလိုလို မော့ကြည့်မနေပါနဲ့။ ချပေးလိုက်တဲ့
ငါးကြော်ကိုယူပြီး ဝရံတာကနေ ပြန်ထွက်သွားပြီ။ တောင်းတယ်
ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်တော့။

“အခုသက်သာသွားပြီလား”

“သက်သာသွားပြီ ခက်လေးရဲ့ ... ဟယ်
သည်ပန်းချီကားလေး ကြိုက်လိုက်တာ ... မိုးသည်းထဲမှာ
လှလိုက်တဲ့ နှင့်ဆီပွင့်လေး ပွင့်ဖတ်တွေတောင် လှုပ်ခပ်နေ
သလိုဘဲ ဪဘယ် သူ့ကားလဲ မှတ်တယ် ကိုသော်ဦးကြီး
ကားလေးကို ဘာလဲ မိုးတွေကိုကြိုက်လို့ ခက်ဝေ ငယ်လိုက်
တာလား ...”

နော်နော် ခရီးရောက်မဆိုက် သော်စိုးအကြောင်း မပြောချင်လို့ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်တယ်။ တခြားစကားပြောချင်တာမှီ သက်သက်နှင့် နေလင်း ဖုန်းဆက်တဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်လေ။

“ သက်သက်ဆက်တာက ထားပါ . . . နေလင်းက ဘာလို့ ဆက်ရတာလဲ . . . ”

“ နေလင်းကြောင့် ကျွန်မ ကားရှေ့ခန်းပါနေရာ ပျောက်သွားရသေးတယ် ”

“ ခက်တာဘဲ . . . ခက်ဝေ . . . နော်ကြောင့် နေလင်း တို့နဲ့ သိရပေမယ့် . . . သူတို့နဲ့ နော်တွေ့ချိန်က ကြာခဲ့ပြီ သည်ကြားထဲမှာ သည်ကောင်လေးနဲ့ မတွေ့တာကြာပြီ . . . နော်ကြောင့် မလိုအပ်ရင် မခင်မင်ပါနဲ့ . . . ”

“ ဟုတ်ပါပြီ . . . ခက်ဝေမခင်ရအောင်နေပါမယ် . . . ”

ဖွားတင်အကြောင်းပြောပြရင်း ကြောင်ကလေး သည်ဖက်ခန်းလာပြီး ထမင်းဟင်းတောင်း တတ်နေတာပါ ပြောမိတယ်။

“ ဒါဆို နော်မရှိခိုက် ခက်ဝေ အဖော်ရနေတာပေါ့ ဟုတ်လား . . . ”

“ အဖော်မလိုချင်ပါဘူး . . . နော်လာရင် မောင်းထုတ် ခိုင်းမလို့ . . . ”

“ ကြောင်က အညစ်အကြေးတွေ ဟိုနေရာသွား သည်နေရာသွား ညစ်ပတ်လို့ကတော့ နော်က ရိုက်ထုတ်မှာ ”

“ ခုထိတော့ ဘာအညစ်အကြေးမှမသွားပါဘူး . . . ”

တယ်လီဖုန်းသံကြောင့် ကျွန်မလှမ်းတိုင်လိုက်တယ် နော်နော်ရှိလားတဲ့။ တစ်ခါကြားဘူးပေမယ့် ကျွန်မသိပါတယ်။ နေလင်း အစ်မ သက်သက်အသံပါ။ ဒါကြောင့် ဖုန်းခွက်ကို လက်နှင့်ပိတ်ပြီး သက်သက်လို့ပြောလိုက်တယ်။ နော်နော်က ယူ နားထောင်လိုက် ပါတယ်။

“ ဟုတ်တယ် ခုခုဘဲပြန်ရောက်တာ သက်သက် လာမလို့လား . . . လာလေ . . . ”

ဖုန်းပြောပြီးတော့ လာလည်မည့်အကြောင်းပြောတာတဲ့။

“ သူတို့မှာ မောင်နှမမယ့်နှစ်ယောက်တောင် ရှိတယ်တဲ့ . . . ”

“ ဟုတ်တယ် . . . နော်နဲ့ တွေ့ချိန်မှာတုံးက အားလုံး ခင်ခင်မင်မင် ရှိပါတယ်။ ဒါက ကြာခဲ့ပြီ ခက်ဝေ . . . ခုချိန် အသက်တွေ ကြီးလာပြီ နော်တို့တွေ့ချိန်က . . . တကယ့် ကလေးလေးတွေပါ . . . ”

နော်နော်က ကိုမိုး နေမကောင်းတုံးက စိတ်ပူလိုက်ရတာ ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေဆက်ပြောပြပါတယ်။ အသက်အန္တရာယ် မရှိတော့ဘူးဆိုမှ မျက်ရည်သုတ်နိုင်တာတဲ့။

ခိုင်ဇင်သက် ၆၂

“ သံယောဇဉ်ရဲ့ အပူကို တွေ့ရတော့ . . . အဲသည့်သံယောဇဉ် မရှိရင် အဲသည့် အပူရှိမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးမိတယ် ခက်ဝေ . . . ခက်ဝေလို့ သံယောဇဉ်မရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာလို့လည်း နော် တွေးမိတယ်။ အခုအချိန်မှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း အဖွားကြီး တစ်ယောက် ပန်းချီကားတွေနဲ့ ဘဝက အေးချမ်းမယ်လို့ နော်စဉ်းစားမိတယ် . . . ခက်ဝေ နှလုံးသားမလှုပ်ရှားသေးရင် သံယောဇဉ် မရှိစေနဲ့တော့ အပူတွေပါ ခက်ဝေရယ် . . . ”

ကျွန်မနှလုံးသားမလှုပ်ရှားသေးရင်တဲ့။
ခွဲခြားသော အပြားတစ်ပွင့်နှင့် မုတ်နက်ဝန်းက ကျွန်မကို လာကြည့်နေသလိုပါလား။ သံယောဇဉ်တွေက ပူလောင်သတဲ့။ သံယောဇဉ်မရှိလို့ ပူလောင်ခြင်းကို မသိစေကာမူ . . . တခြားသော ပူလောင်ခြင်းတွေကိုရော ကျွန်မက မမြင်ဘူးဘူး တာမှ မဟုတ်တာ။

“ နော်နော်ကို ပြောရဦးမယ် သော်စိုး ဆုံးသွားပြီ ”
“ ဟင် ဘယ်လို ကိုသော်စိုးကြီးလေ . . . ဟယ် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ . . . ”

“ ဒါကြောင့် သူ့ပန်းချီကား နှစ်ချပ်ကျန်တာ နိုင်လွင်နဲ့တင် တစ်ယောက်တစ်ကားယူလိုက်တယ် . . . ”

သော်စိုးဆီ စိတ်ရောက်သွားကြပြန်ပါပြီ။ မသန်းအေးရဲ့

၆၃ ❀ ဖောင် နှင့် ကြောင်

မပိုင်နိုင်စော့သော အပူသောကတွေအကြောင်းပေါ့ . . . ။ ပြိုကွဲ ပျက်ဆီးသွားသော မိသားစုလေးတစ်စုရဲ့ အကြောင်း။

“ အချစ်ဆိုတာ ပူလောင်မှန်း သိသိနဲ့ ချစ်သူကို ယုံကြည်မှုတစ်ခုကြောင့် မီးတောထဲဝင်တိုးသလိုပါဘဲ ခက်ဝေ ”
နော် နော် တစ် ယောက်တော့ သူ့ရဲ့ ကိုမိုးကို ဘယ်လောက်များ ပူမန်လာသည်မသိ။ ပူလောင်ခြင်းတွေသာ ညည်းညူနေတော့တာ။

“ သက်သက်က ပိုလှလာတယ် . . . ”
“ နော်လဲ လှတယ် နဲနဲလဲပိုဝနေသလိုပါဘဲ ”
“ မနော် . . . မမရော . . . ”
“ ခက်ဝေလား . . . အိပ်နေတယ် ”
“ ဟယ် . . . သည်အချိန်ကြီး အိပ်နေတယ် ဟုတ်လား ”
“ ခက်ဝေအကြောင်းမှ မင်းတို့မသိတာ သူက တစ်ခါတစ်လေ တညလုံး ပန်းချီဆွဲတယ် . . . တနေ့ခင်းလုံး အိပ်တယ် . . . သူပျော်သလိုနေတာ . . . အပူအပင်ကင်းတယ် ”
“ နော် သူငယ်ချင်းက ရှေးအလုပ်မလုပ်ဘူးလား . . . ”
“ မလုပ်ဘူး . . . ခက်ဝေက ချမ်းသာတယ် . . . ပန်းချီဆွဲတာ သူ့ပန်းချီကားတွေက ရောင်းရတယ်ဆိုလဲ

ရောင်းပြီးရင် လျှာပစ်လိုက်တာပါတဲ့ . . . သူက တစ်ကောင် ကြွက်လေ . . . မိဘလဲမရှိဘူး ကြီးတော်ကြီးထားခဲ့တဲ့ အမွေပုံကြီးပေါ် ထိုင်စားပြီး ဝါသနာပါတဲ့ ပန်းချီတွေဘဲ ဆွဲနေတာ . . . ”

ကျွန်မနားထဲမှာ အသံတွေကြားနေရပြီး လန့်နိုး လာခဲ့တယ်။ ပထမတော့ ဘယ်သူတွေမှန်းမသိ။ နောက်တော့ နားထောင် ကြည့်ရင်းမှ နေလင်းတို့မောင်နှမလို့ သိလိုက်တယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ အပြင်မထွက်တာဘဲ ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ သူတို့က ကျွန်မ အကြောင်းပြောနေကြတာပါလား။ အိပ်ရေးလည်း မဝတာမို့ ငြိမ်အိပ်နေလိုက်တယ် . . . ဘယ်လို အိပ်ပျော် တော့မှာလည်း . . . ။

ဖုန်းသံလေးကြားရတယ်။

ဒါဟာ ကျွန်မ ဟန်ဖုန်းရဲ့အသံပါလား။ ဟန်ဖုန်းကို အိမ်ရှေ့စားပွဲမှာတင်ထားခဲ့မိတယ်။ နော်နော် ယူနားထောင် ပါလိမ့်မယ်။

“ ခက်ဝေလား . . . အိပ်နေတယ် ကိုနိုင်လွင် . . . ဟုတ်လား ကိုသော်စိုးအိမ်သွားဖို့ ပြောထားတယ်လား နိုးလာရင် နော် သတိပေးလိုက်ပါမယ် . . . ကိုသော်စိုးအကြောင်း ကြားရတာ နော် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ . . . ”

နိုင်လွင်ဆီက ဖုန်းလာတာပါလား။

ဟုတ်သားဘဲ။

မသန်အေးဆီကို ပန်းချီကားဘိုးတွေသွားပေးရင် ရှေ့အတွက်ဘာတွေ စီစဉ်ထားလဲ စကားသွားပြောကြမည်လို့ ပြောထားတယ်။ အိပ်ရေးမဝလို့ ခေါင်းမကြည်လင်ပြန်ပါဘူး။ မသန်းအေးဆီက ညနေစောင်းသွားလည်းရပါတယ်။ ပြန်အိပ် ဦးမည်။

“ သည် ပန်းချီကားက မမဆွဲတာလား ”

“ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆွဲတာတွေလဲ ပါတယ် . . . ”

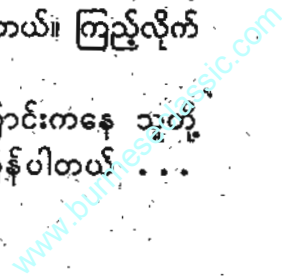
“ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးလဲ ပန်းချီကားတွေ ပြည့်နေတာ ဘဲနော် . . . သက်တို့ကတော့ ပန်းချီလဲဝါသနာမပါတော့ နားမလည်ပါဘူး . . . ”

“ နော်လည်း ခက်ဝေလိုတော့ အနုပညာ မျက်စေ့လဲ မရှိပါဘူး . . . လှတဲ့ ကားလေးဆို လှတယ် ကြိုက်တယ်လောက် ပါဘဲ . . . ”

“ မမက ပုံတူမဆွဲဘူးလားဟင် . . . ”

“ ပုံတူ . . . ဆွဲတော့ဆွဲတတ်မှာပေါ့ . . . ဒါပေမယ့် ဆွဲလိုက်ရင် ပုံနှိုင်းနေတဲ့ ကားမျိုးတွေများတယ်။ ကြည့်လိုက် တာနဲ့ ထိုင်းနှိုင်းလာတာတွေမျိုး . . . ”

ကျွန်မရဲ့ ပန်းချီကားတွေအကြောင်းကနေ သူတို့ မိသားစုတွေ အကြောင်းရောက်သွားပြန်ပါတယ် . . . နောက်ဆုံးမှာတော့။

နိုင်ငံသက် ❖ ❖ ❖ မောင် နှင့် ကြောင်

“ လာ မိသက် နင်တို့ မောင်နှမကို အပြင်မှာတစ်ခုခု လိုက်ကျွေးမယ် အိမ်မှာက ငါတို့နှစ်ယောက်ဖြစ်သလို စားကြတာ...”

ကောင်းပါတယ်။

ဒါမှသူတို့ထွက်သွားကြရင် အိမ်ခန်းထဲက ထွက်လာလို့ရမယ်။

“ မမကလည်းအိပ်ပုတ်လိုက်တာ . . . အတူတူ မှန် သွားစားရရင်ကောင်းမှာကို . . . ”

“ ခက်ဝေက သူ့စိတ်ကူးတည့်သလိုနေတာ . . . ”

သူတို့တံခါးပိတ်ပြီး ထွက်သွားကြတော့မှ အိပ်ယာထက ထွက်လာခဲ့တယ်လေ . . . ။ ကိုကြီးထင်လင်းရဲ့ ဆိုင်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။ နိုင်လွင်နဲ့ တွေပါတယ်။

“ နင် နိုးပြီလား ”

“ အင်း . . . နိုးပါပြီ ဒါပေမယ့် အိပ်ရေးမဝလို့ ခေါင်းကိုက်နေတယ် . . . ညနေမှသွားပါဟာ ငါလာခေါ်ပါမယ် . . . နင် ကိုကြီးထင်လင်း ဆိုင်မှာဘဲ စောင့်နေ...”

“ နေမကောင်းရင် ဆေးသောက်ပြီး ပြန်အိပ်နေလေ . . . သိပ်နေမကောင်းလဲ နောက်ရက်မှသွားပါလား . . . ”

“ နေကောင်းပါတယ် ခဏ ပြန်အိပ်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာ ”

“ ဒါဆိုလဲ အိပ်တော့ . . . ”

ပြောမည့်သာပြောရတယ်။

ပြန်မအိပ်တော့လည်း မပျော်တော့ပါဘူး။ နောက်ဆုံး တော့ ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက် ဖျော် အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး တစ်လုံး သောက်တယ်လေ။ ကော်ဖီသောက်နေတုန်း တံခါးဖွင့်သံ ကြောင့် နော်နော် ပြန်လာမှန်း သိလိုက်တယ်။

“ ခက်ဝေ နိုးနေလား ”

“ အိပ်ရေးမဝလို့ကွာ ခေါင်းတွေတိုက်လို့ ဆေးသောက် . . . ”

“ နေတာ . . . နော်နော် ဘယ်ဇာ ပြန်လာလဲ . . . ”

“ နေလင်းတို့ မိသက်တို့လာလို့ ဆီချက်လိုက်ကျွေးတာပါ . . . ”

“ သည့်မှာ ခက်ဝေအတွက် ကြေးအိုးဆီချက်ဝယ်လာတယ် ”

“ ဝယ်လာရင်စားမယ် . . . ”

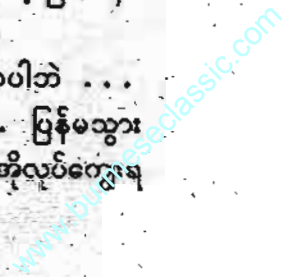
နော်နော်က ကြေးအိုးဆီချက် ပြင်ကျွေးပါတယ်။

ပြင်ကျွေးရင်း သက်သက်တို့ မောင်နှမတွေအကြောင်း ပြောပြ ခဲ့တယ်။ မိသားစုတွေကများ . . . ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ကွဲ တွေပါ တစ်အိမ်တည်း နေနေလေတော့ ရှုပ်ပွနေတဲ့ ပြဿနာ တွေရောပေါ့။

“ မိသက်အပြောနဲ့တင် စိတ်မောစရာပါဘဲ . . . ”

နေလင်းကလည်း သဘောက ပြန်လာတာ . . . ပြန်မသွား

“ နေကောင်းပါတယ် ခဏ ပြန်အိပ်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာ ”

ဒိုင်ဇင်သက် ❖ ❖ ❖ မောင် နှင့် ကြောင်

“ သူက ဘာလို့မပြန်တာလဲ ”

“ သူ့အဖေ အမေ စိတ်မချလို့ဆိုလား သူ့အဖေမခွဲနိုင်လို့ဆိုလား . . . တိကျခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းလည်းမရှိပါဘူး . . . ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး . . . အိမ်မှာလဲ ညီ ညီမတွေ ရှိရက်နဲ့ . . . ”

“ လူဆိုတာ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိကြတာပါဘဲ နော် . . . အကြောင်းအမျိုးမျိုးတွေပေါ့ဟယ် . . . ”

“ သူတို့ မောင်နှမတွေအများကြီးကို ငယ်ငယ်က တွေ့တုံးက စုစုရုံးရုံး စားကြသောက်ကြ ပျော်စရာလိုပါဘဲ . . . ခုတော့ စိတ်ညစ်စရာလိုဘဲ . . . ”

“ လူတွေကကိုယ့်ဘဝကိုယ်တော့ ပျော်လဲနေရမလဲ မပျော်လဲ နေရမှာပေါ့ . . . ”

“ ခက်ဝေရော . . . ခက်ဝေဘဝမှာ ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းတယ်လို့ တွေးသလား နော်ကတော့ နော်ဘဝပျော်တယ် ”

ကျွန်မရယ်မိတယ်။ ပျော်ရွှင်တယ်ရယ်တစ်ခါ မရှိခဲ့သလိုပါဘဲ။ ငယ်ငယ်တုံးကလဲ ပျော်ရွှင်လှချည်ရဲ့ မရှိပါဘူး။ ကြီးမေကြီးနဲ့ နေရတုံးကတော့ ပျော်ရွှင်လှချည် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အေးချမ်းပါတယ်။ အခုရော . . . ပုပန်စရာမရှိ အေးချမ်းလှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် . . . ပျော်လှချည်ရဲ့ဆိုတာ ဘာလို့မေးရသလိုပါဘဲ။

“ ကျွန်မဘဝမှာ ပျော်ရွှင်လှချည်ရဲ့ တစ်ခါမှ မရှိဘူး . . . ”

“ နော်နော် သက်ပြင်းရွှိတ်လိုက်တာကို ကျွန်မ နှင်လိုက်ပါတယ်။ ”

ဘဲလ်မြည်သံကို ကြားနေတယ်။
အိမ်နေရာကလန့်နိုးသွားပြီ။

နိုင်လွင်ဘဲနေမှာ။ နေ့လည်နေ့ခင်းတွေဆို ကျွန်မဆီ လာပါနဲ့လို့ ပြောထားတာ။ တော်ယုံကိစ္စနှင့် ဘယ်တော့မှ လာနှင့် ကျွန်မအိပ်နေရင် အနှောက်အယှက်ဖြစ်ပြီး ထန်မနီးချင်။ ပြောမရပါလား။ နော်နော် ပြန်လာတာတော့ ဖောက်နိုင်။

စိတ်ပျက်ပျက် ခြေလှမ်းတွေနှင့်တံခါးဖွင့်လိုက်တယ်။

“ မမ ”

“ ဟင် ”

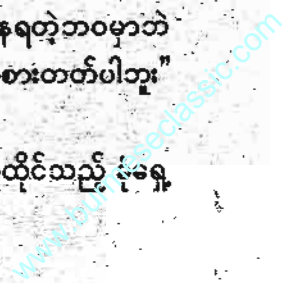
တကယ်။
အိပ်ချင်တာတွေ ဘယ်ရောက်သွား ပြီမသိ။
နေလင်းကို မြင်လိုက်ရတာမှာ ကျွန်မအံ့ဩသွားရ တယ်။ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ထားတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ဖောက်လား။ ဒါကြောင့် အိမ်ထဲဝင်လို့လည်း မခေါ်မိ။

ဒိုင်ဇင်သက် ၇၀

“မမ . . . ဧည့်သည်ကိုတောင် အိမ်ထဲမခေါ်ပါလား”
 “ကိစ္စရှိလို့လား နေလင်း . . .”
 “မနော်မှာထားတဲ့ဆေး လာပို့တာ”
 “ဒါဆိုရင် နော်နော်ဆိုင်မှာ သွားပို့ဖို့ကောင်းတာ . . .
 ပေးချင်လဲပေးခဲ့လေ . . . ခုချိန်ကျွန်မက အိပ်နေတာ . . .
 ပြီးတော့ ကျွန်မဧည့်မခံနိုင်လို့ပါ . . . နော်နော် ပြန်လာတဲ့
 ညနေမှ လာပါလား . . .”
 “မမအိပ်နေတာလား မသိလို့ပါ ဒါဆိုသည်မှာ
 ဆေးပုလင်း . . . ကျွန်တော်သွားမယ် . . .”
 ဆေးပုလင်းကို ယူလိုက်တယ်။
 သည်အခိုက် ဖုန်းကမြည်လာလို့သွားကိုင်ရပြန်တော့
 မျက်ဝန်းတွေတောင် ကျယ်လာပါပြီ။ ဖုန်းကလည်း
 မသန်းအေးပြောတာဆိုတော့ သေချာနားထောင်လိုက်ရ
 ပါတယ်။ သူတို့အိမ်မှာရှိတဲ့ သော်စိုးရဲ့ ပန်းချီကားနှစ်ချပ်ကို
 ကိုကြီးထင်လင်း တောင်းထားတာကို ကျွန်မ အားရင်လာယူ
 ပေးဖို့ပါ။ မနက်ဖြန် ညနေလောက် ကျွန်မ လာယူပါမယ်လို့
 ပြောလိုက်တယ်။
 ဖုန်းချပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။
 “ဟင် နေလင်း”
 “မမ ဖုန်းဆက်နေလို့ပါ ကျွန်တော် သွားတော့မယ် . . .”

၇၀ မောင်နှမကြောင်

ကျွန်မ အိပ်ချင်ပြေနေပါပြီ။
 ဒါကြောင့်လည်း။
 “ဝင်လေ ကော်ဖီတစ်ခွက်တော့ တိုက်ပါမယ်။
 အိပ်လို့လည်းရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး . . .”
 ကျွန်မ ကော်ဖီဖျော်ပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ . . .
 ဘွန်မညက ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားရှေ့မှာ သူရပ်နေတယ်။
 မြင့်မားတဲ့ အရပ်ကိုတွေ့ရတဲ့အခါ . . . ဟိုးပထမဆုံး နန္ဒကို
 တွေ့ရစဉ်က . . . ဟင် ယော့ကျားဖြစ်ပြီး အရပ်ကပုလိုက်တာ
 . . . မကြိုက်လိုက် တာလို့ စိတ်မှာခံစားဖူးတဲ့ဆီ အမှတ်ရ
 သွားတယ်။ စိတ်နောက်ကျသွား သလိုပါလား။
 “မမ . . . သည်ပန်းချီကားက ပြီးသွားပြီလား”
 “နဲ့နဲ့ဘဲ လိုပါတော့တယ် . . .”
 “မမပန်းချီကားကို ကြည့်ပြီး ချမ်းစိမ့်လာသလိုလို . . .
 ဈားချင်လာတယ်”
 “ဪ ကော်တော်ဘဲ ခံစားတတ်ပါလား . . .”
 “အမှန်ဝန်ခံရရင် လက်တွေ့ကျကျနေရတဲ့ဘဝမှာဘဲ
 နေလာရတော့ စိတ်ကူးနဲ့ခံစားရတာတွေကို မခံစားတတ်ပါဘူး”
 “ထိုင်လေ . . .”
 ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် မုန့်ပန်းကန်ကို သူထိုင်သည့် ခုံခရ
 ရွှေ ပေးလိုက်တယ်။

“ မမရော မသောက်ဘူးလား ”

“ ကျွန်မ ထမင်းတောင် မစားရသေးဘူး . . . ”

“ ခုချိန်ထိ ထမင်းမစားဘဲ အိပ်နေတယ် . . . တော်ကြာ အစာအိမ်ရောဂါဖြစ်လာပါဦးမယ် . . . ပန်းချီးဆွဲတာဘဲ မမရော . . . နေ့ခင်းဆွဲပါလား . . . အခန်းထဲမှာ မမတစ်ယောက်ဘဲရှိတာ . . . တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းပါတယ်။ ညဖက် ပုံမှန်အိပ်ပေါ့ . . . ”

“ ညဖက်ရဲ့ တိတ်ဆိတ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ခံစားမှုတွေကို မင်း နားမလည်လို့ သည်စကားပြောတာပါ . . . ညဖက် ခံစားမှုနဲ့ ဆွဲတဲ့ပန်းချီးကားတစ်ချပ်ကို နေ့ခင်းမှာ မရနိုင်ပါဘူး ”

“ ကျွန်တော်နားမလည်ပါဘူး မမရော . . . ကျွန်တော်က မမအိပ်ရေးပျက်လို့ ရောဂါဖြစ်မှာစိုးတာပါဘဲ . . . ”

“ မင်းကရော . . . ဘာမှအလုပ်မလုပ်ဘူးလား ”

သူက ပြုံးရင်း ကြည့်ပြန်တယ်။

သူရယ်ရင်း သွားညီညီလေးတွေက စီရရီနှင့် တော်တော် နုပျိုလာတယ်။ ညှိပြီး စိုနေတဲ့ အသားအရည်မှာ ပါးပြင်လေးတွေကလည်း ချောမွတ်နေပါလား။

ဘာတွေလဲ

ကျွန်မဟာ ဘာလို့များ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို

ခူလောက် အနုစိတ် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေမိပါလိမ့်။ မျက်ဝန်းတွေလွှဲ ဖယ်ပစ်လိုက်တယ်။

“ အမေပေါ့ မမရော . . . အဖေနဲ့ အမေရန်ဖြစ်ကြတာ မမကိုပြချင်တယ် . . . ကျွန်တော် သင်္ဘောလိုက်နေတာ နေ့တိုင်း ငိုတယ်တဲ့ . . . ပြန်လာရော မသွားရတော့ဘူး တစ်ချက်လွတ်ဘဲ အဖေကသည်လို မလုပ်ပါနဲ့ ကျွန်တော့် အနာဂတ်ရှိတယ် . . . လွတ်လိုက်ပါဆိုလဲ ပြောမရဘူး ”

“ ကျန်တဲ့ အစ်ကိုတွေ ညီတွေရော ”

“ အမေက ကျွန်တော့်ကို အချစ်ဆုံး . . . ”

“ ဪ . . . ”

“ ဘာလို့ ပြုံးတာလဲ မမ . . . ကျွန်တော်သိပါတယ်နော် အမေကချစ်တဲ့သားဟာ ချစ်သူအတွက်ကြရင် မချစ်တတ်ဘူး ထင်လို့လား . . . ”

“ မဟုတ်ပါဘူး . . . ”

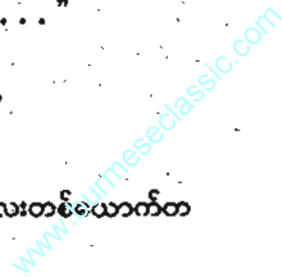
“ ကျွန်တော်က အမေ့လဲချစ်မှာ ချစ်သူလဲချစ်မှာပါ ချစ်သူက မရှိသေးလို့ မချစ်ရသေးဘူးလေ . . . ”

“ သည်အရွယ်ရောက်မှ . . . ”

“ အငြိုးမပါတဲ့ မျောက်လေ . . . ”

ကျွန်မ ရယ်မိတယ်။

ယုံကြည်စရာလား။ မင်းလိုကောင်လေးတစ်ယောက်က

ချစ်သူမရှိဘူးဆိုတော့ . . . ။ သည်အချိန်မှာ ကျွန်မ ခြေထောက်ကို လာပွတ်သက်နေတဲ့ ဖွားတင်ရဲ့ ကြောင်ကို တွေ့ရတယ်။

“ မမ ကြောင် ချစ်တယ်လား ”

“ မင်း ရော ”

“ ကျွန်တော် ကြောင်မချစ်ဘူး ”

“ ဒါ ဟိုဖက်အိမ်က ကြောင်ပါ . . . သွား သွား ပြန်တော့ . . . ”

ကျွန်မရဲ့ နှင်ထုတ်နေကြလေသံကို နားလည်စွာ ကြောင်က ထွက်သွားပါတယ်။

“ ကျွန်တော့်တို့ပါ နှင်မထုတ်ခင် ပြန်မှထင်တယ် ”

“ ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်မလဲ ခေါင်းနောက်နေပြီ . . ”

“ ပြန်မယ် မမ . . . ”

ပြီးရင်း ကျွန်မတို့ ကြည့်နေတတ်တဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ။ ကျွန်မ ခေါင်းငြိတ်ပြီး တံခါးဝထိ လိုက်ပို့တယ်လေ . . . ။ ကြောင်ကလေးက ဖွားတင်အခန်းဆီ တိုးဝင် သွားတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ လှေကားရင်းကနေ သူ မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးနေလိုက်တာ။ ကျွန်မစိတ်မှာ ထိတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွား သလိုပါလား။

“ ခက်ဝေ ဟင်းချက်ကောင်းတာဘဲ . . . ကြာရံ ချက်လေးက ကောင်းလိုက်တာ မွေးနေတာဘဲ နော်တို့ အိပ်ကားနိုးသောက်မှာ . . . ”

ကျွန်မ ကျန်တဲ့ ဟင်းတွေသာ မချက်ချင်နေမှာ။ ကြာရံချက်ကတော့ ခဏခဏချက်တယ်လေ။ ပြီးတော့ ထမင်း လွတ်သောက်မှာ။ တစ်ခါတစ်လေမှာ ညလယ်ကောင်ကြီး ကြာရံချက်ချက်သောက်ချင်သောက်မှာလေ . . . ။

“ ဖွားတင်အတွက် တခွတ်လောက် သွားပေးပါလား နော်နော် . . . ”

“ အေး ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် သည်အချိန်မှာ ဖွားတင်စားရဲ့ရဲ့လားမယိ . . . သွားမေးလိုက်ဦးမယ် . . . ”

နော်နော်ရှိရင်တော့ ကျွန်မက ဖွားတင်အခန်းကို ကူးခဲ့ ပါတယ်။ နော်နော်မရှိတုံးက ရောက်ပြီးပြီလေ။ လှောင်ပိတ်ပြီး ကြောင်ရဲ့ အညစ်အကြေးအနံ့တွေနဲ့ ဖွားတင်အခန်းရောက်ရင် ရှိသမျှ တံခါးတွေဖွင့်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။

နော်နော်မှ ပြန်မရောက်သေး။

ကျွန်မ ခြေထောက်နားကို ရောက်လာတာ ကြောင် ကလေးပါလား။

“ ဖွားတင်က ရင်ပြည့်နေလို့ သည်အချိန်မှာ စားရဲတော့ ဘူးတဲ့ လာပါတာ နော်နဲ့ ခက်ဝေဘဲ စားကြတာပေါ့ . . . ”

ခိုင်ဇင်သက် ❀ ၇၆

အိမ်ရှေ့စားပွဲမှာ သေချာပြင်ဆင်ပြီး သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက် ကြာရံချက်စားကြတယ်။ စားရင်းနဲ့ နော်နော်က
ပြောတယ်လေ အစားကောင်းစားရရင် ချစ်သူကြိုက်တဲ့ အစား
အစာကိုစားရရင် . . . ချစ်သူကို သတိရတယ် . . . ကိုမိုးကို
သတိရလိုက်တာ ဟယ် တဲ့လေ

ကျွန်မကရော . . .

ဖျတ်ခနဲဆို မျက်နှက်ဝန်းလေးနှင့် အပြုံးချိုချိုကို
ပြေးမြင်လိုက်သလိုပါဘဲ . . .

“ခက်ဝေရော . . . ကိုနိုင်လွင်ကြီး သတိမရဘူးလား”

“မရပါဘူး”

“ဒါဆို မချစ်လို့ပေါ့”

“ချစ်ရင်သတိရ ရောလား”

“ဒါပေါ့ . . .”

သတိရမိတာ ချစ်လို့တဲ့။

ဒါဆို နေလင်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို ကျွန်မ သတိရ
နေတာ ချစ်လို့လား။ ဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ချစ်စရာလား။ ငြိမ်သက်
တိတ်ဆိတ် လွန်းတဲ့ ကျွန်မနဲ့လုံးသားက နေလင်းလို
ကောင်လေးနှင့် လှုပ်ရှားရမည်လို့ဘဲ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အချစ်ကို
ကျွန်မမှ မယုံကြည်တာ . . .

“သည့်နေ့ သက်သက်နဲ့တွေ့တယ် သူတို့ညီမ
အငယ်လေးတစ်ယောက် ယောက်ျားနောက်လိုက်လို့တဲ့ကွာ

၇၇ ❀ ဖောင် နှင့် ကြောင်

. . . အစ်ကိုတွေကလဲ ဆူပူနေတာဘဲတဲ့ . . . သူတို့အိမ်မှာ
နေလင်းတစ်ယောက်ဘဲ ဘယ်သူ့ကိစ္စထဲမှ ဝင်မပါဘဲ
အေးဆေးတယ်ပြောတာ . . . သက်သက်က ခက်အကြောင်း
နော်ကိုမေးနေတယ် . . . သူ့အပြောကြည့်ရတာ နေလင်းက
ခုတလော ခက်ဝေအကြောင်း ပြောလွန်းနေလို့လို့ ပြောတာဘဲ
. . . နေလင်းနဲ့ ခက်ဝေ ဆုံကြသေးလား”

“ဆေးပုလင်းလာပို့တယ်လို့နော်တို့ ပြောပြတာဘဲ
ကျွန်တို့အခါမဆုံပါဘူး . . .”

“နေလင်းက ခက်ဝေကို စိတ်ဝင်စားနေသလား . . .
တကယ့် အချစ်စစ်ဆိုရင်တော့ နော်ဘာမှ မပြောချင်ပါဘူး . . .
ဒါပေမယ့် သူတို့က မိသားစုများတော့ ခက်ဝေကို ဝိုင်းမှီခိုကြမှာ”

“နော် စိတ်ပူတာက မုန့်ဆီကြော်ကတယ်နေမှန်းမသိ
နှုတ်ခမ်းနာနဲ့တည့်ပါ့မလား ဆိုသလိုဖြစ်နေပြီ နေလင်းက
ရိုးရိုးသားသား ပုံမှန်ပါဘဲ . . .”

“ပုံမှန်ရင် ကောင်းပါတယ် နော်ကတော့ ခက်ဝေ
ဖျော်ခွင် နေတာဘဲ မြင်ချင်တာ . . .”

ခက်ဝေဖျော်ခွင်နေတာတဲ့။

ဘယ်တုန်းက ကျွန်မဘဝ ဖျော်ခွင်နေခဲ့လို့လည်း။
အေးချမ်းငြိမ်သက်စွာဘဲ ဖြတ်သန်းလာခဲ့တာဘဲလေ။ စားပြီးလို့
သိပ်မကြာခင်မှာ နော်နော်က အိပ်တော့မှား ကျွန်မကတော့

အိပ်ချင်စိတ်မရှိတော့ပါဘူး။ တစ်နေ့ခင်းလုံးလည်း အိပ်နေခဲ့ပြီ ပြီးလေ။

“ခက်ဝေ ပန်းချီဆွဲတော့မလား။”

“မဆွဲသေးပါဘူး... စာအုပ်ဖတ်မလားလို့နော် အိပ်တော့မလား။”

“ခဏနေမှ အိပ်မှာပါ... မိုးရွာနေတာလား... ဆူညံနေသလိုဘဲ...”

ပြတင်းဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။

မိုးက မှုံ့မှုံ့လေးတွေဘဲ ရွာနေတာပါ။ ဓါတ်တိုင် မီးရောင်မှာ မိုးမှုံဖွဲ့တွေကို မြင်နေရတယ်။

“ခက်ဝေ... မိုးလေတွေ တိုက်နေတယ် တံခါး ပြန်ပိတ်ထားလေ...”

“ကြည့်စမ်း နော်နော်... မိုးရွာနေတာ သိပ်ကြည့် ကောင်းတာဘဲ ခုလိုမျိုးညဖတ်မှာမိုးရွာနေရင် ခက်ဝေ ကြိုက်တယ်... ကြည့်နေရတာကိုက ခံစားချက်တစ်မျိုးလိုပဲ။”

“သည်လောက် မှောင်မဲအေးစိမ့်နေတဲ့ ပါတ်ဝန်းကျင် တွေကို ကြည့်ရတာ စိုစွတ်ပြီး ဖျင်းစရာကြီးပါ... နော်ဖြင့် နှစ်သက်စရာလို့ မထင်ပါဘူး...”

“ကျွန်မကတော့ သိပ်သဘောကျတာဘဲ... ကြည့်စမ်းနော် သွပ်မိုးပေါ် မိုးပေါက်ကျသွားတာကို ညီညီ

ညာညာ မြင်နေရတယ်... အဲသည်လိုမြင်တွင်းမျိုးကို ကျွန်မဖြင့် ဘယ်နှစ်နာရီထိုင်ကြည့်ရကြည့်ရ မပြီးငွေနိုင်ဘူး...”

“ခက်ဝေကအံ့ဩစရာဘဲ...”

မိုးမှုံတွေကျနေတဲ့ သွပ်မိုးပေါ်မှာ အလင်းရောင် အနည်းငယ်ရှိနေပါတယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို လှုပ်ရှားနေတဲ့ အရိပ်ကလေး တစ်ခုကို မြင်ရလို့သေချာကြည့်နေမိတဲ့အခါမှာ။ ကြောင်တစ်ကောင်ပါလား။ သည်ကြောင်နယ်...။ ခုလို မိုးတွင်းကြီးမှာ သခင်ရဲ့ အိမ်ထဲ နွေးနွေးထွေးထွေးအိပ်နေ ရမှာကို ဘာလို့ အပြင်ထွက်နေတာလည်း...။

ခုလိုမျိုး ထိုင်ကြည့်နေရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသော အရာတွေကို အများကြီးပါဘဲလေ...။ တရွေ့ရွေ့ထွက်သွားတဲ့ ကြောင်ကလေးကို ပျောက်ကွယ်သည် အထိ ကြည့်နေမိဆဲ။

ကိုကြီးထင်လင်းရဲ့ အခန်းလေးရောက်ရင် သော်စိုးကို သတိရမိပါတယ်။ ကျွန်မကို မြင်တယ်ဆိုရင်ဘဲ ကိုကြီး ထင်လင်းက ခက်ဝေလာတာ အတော်ဘဲ ငါအပြင်ခဏ သွားမလို့ နင်ဆိုင်စောင့်ပေး... နိုင်လွင့်ကို ငါလှေ့နေတာ သည်ကောင်ကလည်း သည်နေ့ မျှော်နေတာ မလားဘူး... တဲ့။

ဒိုင်ဇင်ဘက်

နော်တတော့ ဆိုင်မှာတစ်ယောက်ထဲကျန်ခဲ့တယ်လေ . . .

“မမ . . .”

“ဟင် . . .”

“မမကိုတွေ့လို့ပါ . . . မမထိုင်နေတာကို မှန်ထဲကနေ ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတယ် . . . ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဝင်လာတာပါ . . . မမရဲ့ ဆိုင်လားဟင် . . .”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ဒါပေမယ့် သည်ဆိုင်မှာ ကျွန်မပန်းချီကားတွေ တင်တယ်လေ . . .”

“ဟုတ်လား ပန်းချီကားတွေ ကျွန်တော် ကြည့်ချင်လို့ ရမလားဟင် မမ”

“အနုပညာဆိုင်ခန်းပါဆိုမှ ဘယ်သူ ကြည့်ကြည့် ရပါတယ် . . .”

ကျွန်မက ကောင်တာထိုင်ခုံလေးမှာထိုင်နေတာ။ သူက ပန်းချီကားတွေလျှောက်ကြည့်နေတယ်။ သူ ခံစားတတ်လို့လား၊ နားလည်လို့လား

ဘာမှန်းတော့မသိ လျှောက်ကြည့်နေတာ။ ကျွန်မ ရွှေ့မှာသူ့ရွံ့နေတယ်။ ချော့ကလက်ရောင် စတိုင်ပဲနံနဲ့ အဖြူရောင်ရှုပ် လက်ရှည်ကို ခေါက်ဝတ်ထားတယ်။ သူ့အသား ညိုပေမယ့် အခု အပြင်အဆင်နှင့် သပ်ယပ်နေတာပါတဲ့။ သူ့လှည့်ကြည့်တဲ့အခါ ဖျတ်ခနဲ မျက်ဝန်းတွေကို လွှဲဖယ်ပစ် ရတယ်။

ဖော် ခွင့် ကြောင်

“မမ နိုင်လွင်ဆိုတာ ဘယ်သူလည်း . . .”

“နိုင်လွင် ပန်းချီဆရာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး နိုင်လွင်ဆိုတဲ့လူနဲ့ မမ ဘယ်လောက် ရင်းနှီးသလဲဟင်”

“သူငယ်ချင်းဘဲ”

“သူငယ်ချင်း သူက မမဆီ ဖုန်းဆက်တယ်လေ . . .”

“သူငယ်ချင်းပါဆို အရမ်းခင်တာဘဲ ဖုန်းဆက်တာ ဘာဖြစ်လည်း . . .”

“မမ . . .”

“ဘာလဲ”

“သည်ဆိုင်မှာ နေ့တိုင်းထိုင်တာလဲ မဟုတ်ဘဲ ဆိုင်ရှင်ဘယ်ရောက်သွားလဲ . . .”

ကျွန်မဘေးနားခုံမှာ ဝင်ထိုင်နေပြန်တယ်။ ပွေးပွဲသော ရေပွေးနဲ့ သင်းသင်းကိုရတယ်။

“မမ . . . ကော်ဖီခါးခါးတခွက် သောက်ရအောင် . . .”

“ကျွန်မမှ မအားတာ ဆိုင်စောင့်ရမှာ”

“ဘယ်အချိန်ထိ စောင့်ရမှာလည်း . . .”

မမသည်နေတော့ မအိပ်ဘူးလား . . .

“ညဖက်ပန်းချီဆွဲတဲ့နေ့တွေဘဲ နေခင်းအိပ် နေတာပါ . . . နေ့တိုင်းမအိပ်ပါဘူး . . . သည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုကြီးထင်လင်း ပြန်လာရင် ပြန်လို့ရပါပြီ”

နိုင်ငံသက် ❖

“ ဒါဆို ကျွန်တော် စောင့်နေမယ် ”

အနားမှာထိုင်နေတယ်လေ။ တကယ်ဆို မင်းပြန်တော့လေလို့ ပြောလိုက်ပါလား။ ဘာလို့များသူ ကျွန်မအနားမှာ ရှိနေခြင်းဟာ ပြည့်စုံနေသလိုထင်နေရတာလည်း။ ကျွန်မဟာ ဘယ်လို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် ခုလိုမျိုး မခံစားတတ်ခဲ့ပါဘူး . . .

“ မမဝင်ကို မမ ပုံတူပြန်မဆွဲဘူးလား ”

“ ကျွန်မ ပုံက ဘာစိတ်ဝင်စားစရာရှိလို့လဲ ပုံတူဆွဲရမှာလဲ ”

“ ကျွန်တော် လိုချင်လို့လေ . . . ”

“ ဘာလုပ်မှာလဲ . . . ဘာမှ စိတ်ဝင်စား စရာမရှိဘူး ”

“ ကျွန်တော်လိုချင်လို့ပါဆို . . . ”

စကားပြတ်သွားအောင် ဆိုင်ခန်းထဲကို လူတစ်ယောက် ဝင်လာလို့ပါ။ မော့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ နိုင်လွင်လို့ ကျွန်မသိလိုက်တယ်။ နိုင်လွင် မျက်ဝန်းတွေက ကျွန်မနှင့် နီးနီးတပ်ကပ် ထိုင်နေတဲ့ သူ့ဆီကို ရောက်သွားပါတယ်။

“ နိုင်လွင်ရေ . . . ကိုကြီးထင်လင်းက ငါ့ကို ဆိုင်စောင့်ခိုင်းထားတယ် . . . ငါလဲ ဧည့်သည်ရောက်နေလို့ တခုခုလိုက်ကျွေး ရဦးမှာ . . . နင် ဆိုင်စောင့်လိုက်ပါဟာ . . . ”

“ နင်က ဘယ်သွားမှာလဲ . . . ”

❖ မောင် နှင့် ကြောင်

“ ငါဧည့်သည်ကို မုန့်လိုက်ကျွေးမှာ လာ နေလင်း သွားစို့ ”
နေလင်းနှင့် အတူ ထွက်လာရင်း စဉ်းစားရတယ်။ ထားပေါ်တက်လိုက်ရင် နေလင်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ရှေ့ခန်း ချွတ်ထိုင် ထိုင် မယ်။ နိုင်လွင်က ဆိုင်ထဲက နေမုက်ခေ့ မပြတ်ကြည့်နေမှာ။ နေလင်း ရှေ့ခန်းမှာထိုင်တာမြင်ရင် . . .
“ ကောင်းဘူး နေလင်းနှင့်က တကယ့်ချစ်သူတွေလဲ မဟုတ်။ ”

“ မမ ကားနဲ့မသွားဘူးလား ”

“ ဟင့်အင်း . . . အဝေးကြီးမသွားဘူး သည်နားမှာဘဲ သောက်မယ် . . . ဆိုင်ကို ပြန်ရဦးမယ် . . . ”

“ မမ . . . ကိုနိုင်လွင်ဆိုတဲ့လူက ချောသားဘဲ ”

“ အဲဒါ ဘာလုပ်ရမလဲ ”

“ သူက မမကို ချစ်နေတာလား ”

“ ဘယ်သိမလဲ ”

“ မသိဘူး . . . ဟုတ်ရဲ့လား မမရာ . . . သူ့မျက်လုံး တွေထဲမှာ မနာလိုခြင်းတွေမြင်ရတယ် . . . ဒါဆို . . . သူက မမကို ချစ်နေတာပေါ့ . . . ”

“ တော်တော် သိနေပါလား ”

“ ဟုတ်လား မမ ”

“ ဘာလဲနေလင်းရယ် . . . နင်ဟာ အေးနားမှာ ထိုင်ရုံနဲ့ . . . ”

ဒိုင်ဇင်သက် ❀ ၈၄

တတယ်ပါတ်။

သေးနားမှာတတွတ်တွတ်ပြောနေတော့တာ။

ကျွန်မက အိမ်မှာဆိုရင် နော်နော်အနားရိုတာတောင် စကားတခွန်းပြောချင်မှ ပြောတာ။ ငေးချင်ရာငေး တွေးချင်ရာတွေး နေတဲ့သူလေ။ သူကတော့ အနားမှာ စကားတွေ ပြောနေတော့တာ . . . ။

“မမ မကြိုက်ရင် မပြောတော့ဘူး . . . နှစ်ယောက်လုံး ထိုင်ပြီး ငေးနေရတာ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ ”

“ဘာလို့ မကောင်းရမှာလည်း . . . နိုင်လွင်နဲ့ ကျွန်မဆို . . . ထိုင်ခုံမှာထိုင်ပြီး ငေးနေတာ . . . အတွေးရရင်လဲ ပန်းချီကား တချပ်ပေါ့ . . . ”

“မမ . . . နိုင်လွင်ပါလာပြီ . . . သူက ကျွန်တော့်ကို မနာလိုသလို ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုမနာလို ဖြစ်လာပြီနော် . . . ”

“ဘာပြောတယ် ”

“မမသည်မှာထိုင်နေပြီး စိတ်က နိုင်လွင်ဆီ မရောက်နဲ့ လေဗျာ . . . မနာလိုပါဘူး . . . ”

တောင်လေးတော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ စကားတွေက အစွန်းမလွတ်ပြောတတ်လာပြီ။ သည်အခိုက် ဆိုင်နောက်ဖေးမှ ထွက်လာတဲ့ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ကို မြင်ရတယ်။ ကြောင်က အဖြူတော့ အဖြူလေးပါ ဒါပေမယ့် မီးသွေး

၈၅ ❀ ဇော် နှင့် ကြောင်

ဝိုထဲကများ ထွက်လာသလားမှတ်ရ။ ညစ်ပတ်မဲတူးနေတာဘဲ။

“ဟိုမှာတွေ့လား အဲသည့်ကြောင်လေးလိုဘဲ မင်းစိတ် တွေလဲ ညစ်ပတ်မဲတူးလာပြီ သွားစို့ . . . ”

ကျွန်မ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ထွက်လာတော့ သူလိုက်လာ ပါတယ်။ ကျွန်မ စိတ်ဆိုးတယ်ထင်လို့လား မသိ စကား သိပ်များတော့ပါ။

မီးသံကြားရင်ကို ကျွန်မစိတ်က မငြိမ်သက်တာလား။ ပြတင်းဆီ ချက်ခြင်းရောက်သွားမိပါတယ်။ မိုးရွာပုံ အမျိုးမျိုးကို နှစ်သက်စွာ ကြည့်နေမိမြဲ။ ညဦးယံပေမယ့် မိုးကြောင့် ဝန်းကျင်က ချက်ခြင်းတိတ်ဆိတ် သွားပါတယ်။ လမ်းပေါ် မှာတောင် လူသွား လူလာရှင်းသွားသလိုပါဘဲ။

“ဟာ သည်အချိန်ကြီး ဘယ်ညှော်သည်လဲ ”

ဘဲလ်သံကြောင့် နော်နော် သွားဖွင့်ပါတယ်။

“ဟင် ကိုနိုင်လွင် မိုးတွေလဲရွဲလို့ပါလား . . . အရေးကြီး လို့လား ”

“ မကြီးဘူး နော်နော် . . . သည်ဖက်ရောက်လို့ ဝင်လာတာ . . . ”

နိုင်လွင် ဘာလို့များ . . . မလာစဖူး။ ညဖက်လာခဲ့ ပါတယ်။မိန်းကလေးတွေနေတာဆို နိုင်လွင်က ညဖက် အလိုက်

သိစွာ လာခဲ့တယ် ကိစ္စရှိရင် နိုင်လွင်က ညဖက်အလိုက်သိစွာ လာခဲ့တယ်။ ကိစ္စရှိရင်တောင် ဖုန်းဆက်ပြောတာ၊ မူးများ လာသလား။

“ နင် အရက်သောက်လာလား . . . ”

“ မသက်ပါဘူးဟာ နင်ကလည်း ငါ့ကိုအရက်သမားများ မှတ်နေလား . . . ”

“ ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စလည်း . . . ”

“ ငါတန့်နဲ့ ဖြစ်နေတယ် ”

နော်နော်က အလိုက်သိစွာကော်ဖီသွားဖျော်မယ်ဆို မီးဖိုထဲဝင်သွားတယ်ဆို မီးဖိုထဲဝင်သွားတယ်လေး၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလည်း နိုင်လွင်ရယ် ဆိုတော့ နင့်ကိုငါသိပ်အံ့ဩ တာဘဲ . . . အဲသည့်လိုကောင်လေး တစ်ယောက်ကို နင် ဘာများသဘောကျသွားတာလဲတဲ့။

လက်စသတ်တော့ နေလင်းကြောင့်ပါလား။

“ နေလင်းနဲ့ ငါ မောင်နှမတွေလိုနေတာပါ . . . ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲဟာ . . . ”

“ မောင်နှမ . . . ငါသိတယ် ”

“ ဘာလဲ မျက်လုံးထဲမှာ အချစ်တွေရှိတယ်၊ ဒါမျိုးဘဲ ပြောမှာဘဲမဟုတ်လား . . . ”

အဲလိုပြောတော့ ငြိမ်နေပါတယ်။ တစ်ယောက်ကလဲ

နိုင်လွင် မျက်ဝန်းထဲမှာ အချစ်တွေရှိတယ်တဲ့ . . . တစ်ယောက် တလဲ နေလင်း မျက်ဝန်းထဲမှာ အချစ်တွေရှိတယ်တဲ့။

“ ငါ့ဘဝ ငါ့ချစ်သူ ငါ့ဖာသာရွေးမှာပါ နိုင်လွင် . . . ငါ့အကြောင်းကို နင် အသိဆုံးပါ . . . ”

“ မဟုတ်သေးဘူး ခက်ဝေ . . . နင့်မှာ စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေ သိပ်များတယ်။ နင့်ကိုအချစ်စစ်နဲ့ မချစ်ဘဲ ဒါတွေ မော်မောတဲ့ ယောက်ျားမျိုးနဲ့တွေ့သွားမှာ ငါ စိုးရိမ်တယ် ”

“ ဒါဖြင့် နင့်ကို ငါ တစ်ခုမေးပါရစေ . . . နင်ရောငါရဲ့ အဲသည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကြောင့် ချစ်နေတာလား လက်ထပ် ချင်နေတာလား ”

“ ဘာ . . . ”

နိုင်လွင်

နိုင်လွင်

ရယ်ရတယ်။ သူ့ကိုအဲလို ပြောတော့ ဒေါသထွက်သွား တယ်။ ချက်ခြင်း မျက်နှာပျက်ပြီး ကျွန်မကို ကြည့်နေလေရဲ့။

“ လူဆိုတာ အဲလိုဘဲနိုင်လွင် . . . ကိုယ့်ကိုအဲလို ပြောရင် ကြိုက်လား . . . ဘယ်သူဟာ ငါ့ကို အချစ်စစ်နဲ့ ချစ်တယ် ဘယ်သူက ငါ့ရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မော်မော တယ်ဆိုတာ ငါသိနိုင်ပါတယ် ငါ့မှာ နှလုံးသားတစ်ခုလဲရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးနှောက်လဲ ရှိပါတယ် . . . နင် ယူပါနဲ့ . . . ”

“ ဟုတ်ပါပြီလေ . . . နင့်ကို ပြောမရဘူးဆို ငါမပြောတော့ဘူး . . . ”

“ ကိုနိုင်လွင်ကြီး ကော်ဖီ သောက်ပါဦး . . . မုန့်ရောစား ”
နော်နော်ထွက်လာတော့ စကားပြတ်သွားတယ်။

နိုင်လွင်အချစ်က ကျွန်မမှာ ဘာပိုက်ဆိုင်မှုမှ မရှိခင်အချိန်ထဲက ချစ်ခဲ့တာ မသိတာမှ မဟုတ်ဘဲ . . . ။ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုဘဲ ချစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အတ္တမျိုးတော့ ကျွန်မ မနှစ်သက်ပါဘူး။

“ ငါပြန်မယ် ခက်ဝေ . . . နော်နော် ပြန်ပြီ . . . ”

ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို မသောက်ရင် မကောင်းလို့ သောက်သာသောက်ရတယ် မုန့်မစား။ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားပြီ နော်နော်က ဝရံတာကနေ နိုင်လွင်ကို လိုက်ကြည့်လိုက်သေးရဲ့။ ကျွန်မကတော့ နိုင်လွင်နှင့် စကားပြောတဲ့ နေရာမှာ ထိုင်နေဆဲ။

“ ခက်ဝေ ”

“ ဟင် ”

“ ကိုနိုင်လွင် ဘာတွေ ဖြစ်လာလဲ ”

“ နေလင်း အပြောနဲ့ ပြောရရင် မနာလိုလာတာတွေ ”

နေလင်းက အမှတ်တမဲ့ ရောက်လာတာ နိုင်လွင် တွေ့သွားတာ ပြောပြလိုက်တယ်။ နော်နော်ကတော့ သေချာ စဉ်းစား နေပုံရပါတယ်။

“ နော်ကတော့ ခက်ဝေရဲ့ အချစ်ရေးထဲ ဝင်မပါရက်ဘူး ”

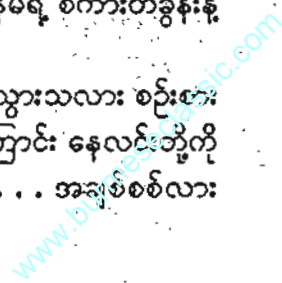
. . . နှလုံးသားဆိုတာက ပြောရခက်တယ်။ သင့်တော်ပါတယ် ဆိုတဲ့ လူကိုချစ်ချင်မှချစ်လို့ရတတ်ပြီး မသင့်တော်ပါဘူးဆိုတဲ့ လူကိုမှ သိပ်ချစ်နေတာတွေရှိတာဘဲ . . . ခက်ဝေမှာ ဆုံးဖြတ် နိုင်တဲ့ ဦးနှောက် ရှိမယ်နော်ထင်တယ်လေ . . . နေလင်း အကြောင်းဆိုရင်တော့ နော်စုံစမ်းမယ် . . . နော်ကြောင့် ခက်ဝေဆီ နေလင်း ရောက်လာတာ မဟုတ်လား ကိုနိုင်လွင်သိရင် နော်ကို စိတ်ဆိုးမလား . . . ”

ဘာဆိုလို့လည်း။

အချစ်ရဲ့ ဆန်းပြားထူးဆန်းမှုကို နားမလည်လို့ပါ အချစ်က သည်အချိန်သည်လူနှင့် ချစ်ရမည်ဆိုရင် ရှေ့ကို သည်လူဟာ တနည်းနည်းနှင့်တော့ ရောက်ကိုလာရတာဘဲ မဟုတ်လား။ နေလင်းက နော်နော်ကြောင့် မဟုတ်လဲ တနည်းနည်းနှင့်တော့ ကျွန်မဆီ ရောက်လာမှာပါ။ အချစ် ဖြစ်ခဲ့မည် ဆိုရင်ပေါ့ . . . ။

“ ကျွန်မ ဘဝမှာ . . . ကျွန်မကို သေတပန် သက်တဆုံးချစ်ဖို့လဲ မလွယ်ဘူး . . . ကျွန်မရဲ့ စကားတခွန်းနဲ့ ဝေးသွားနိုင်တာ တွေလဲရှိတယ် . . . ”

“ တစ်ခါတစ်ခါမှာ နော်သိပ်မှားသွားသလား စဉ်းစား မိတယ်။ ခက်ဝေ အရမ်းချမ်းသာတဲ့အကြောင်း နေလင်းတို့ကို မပြောသင့်ဘူး ကိုနိုင်လွင်ပြောသလို . . . အချစ်စစ်လား မစစ်လား မသိနိုင်ဘူးပေါ့ . . . ”

“ မဆိုင်ပါဘူး... ဒါကို စိတ်မပူပါဘူး... နော် မသိသေးတဲ့ ကျွန်မ အကြောင်းတွေကို... ”

“ ဘာအကြောင်းတွေလည်း ”

“ နော်သိရင် သိပ်အံ့ဩမယ် စိတ်လဲပျက်မှာဘဲ ”

“ ဘာတွေမို့လည်း ခက်ဝေရယ်... ”

ကျွန်မလေ... ဘယ်တော့မှ နောက်ကို ပြန်ဝံ့မကြည့်ချင်ပါဘူး။ အတိတ်ဟာ ဆိုးဝါးသော ပုံရိပ်တစ်ခုနယ် ကျွန်မကို ခြောက်လှန့်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် ဖျောက်ဖျက်လို့ မရနိုင်ဘူးလေ။ ကျွန်မရဲ့ ငယ်စဉ် ဘဝက ဘာများလှပခဲ့လို့လည်း။

“ ခက်ဝေ မွေးနေ့မှာ မိုးတွေသဲသဲရွာတယ်တဲ့ နော်နော်... သိပ်သည်းတဲ့ မိုးထဲမှာ အမေဆေးရုံကို လာတဲ့ အဖေရဲ့ ကားဟာ မိုးကြောင့် တိုက်မိခဲ့တယ်... ခက်ဝေ မွေးနေ့ကို အဖေဆုံးတဲ့နေ့အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ကြတယ် ”

“ ဟင် ”

“ နော်နော်က သူတစ်ခါမှမကြားဘူးတဲ့ အကြောင်းတွေမို့ ကျွန်မကို ငေးကြည့်နေပါတယ်။ သတိမရချင်ပါဘူး။ သတိမရအောင်နေတယ်။ ကျွန်မမှာ ငွေတွေအများကြီးရှိပေမယ့် မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပလေ့မရှိဘူး။ ကျွန်မ မွေးနေ့မှာ အဖေဆုံးတဲ့ နှစ်လည်တွေ အတွက်ဘဲ ဆွမ်းကျွေးလေ့ရှိပါတယ်။ ”

“ အမေကလည်း... အဖေအကြောင်းကိုကြားပြီး မီးတွင်းထဲမှာဘဲ ဆုံးပြန်ရော... ကျွန်မဟာ အဖေနဲ့ အမေကို

သေဆုံးစေတဲ့ ဂြိုဟ်ကောင်မလေး ဆိုတဲ့စကားတွေသာ တစ်သက်လုံး ကြားခဲ့ရတယ် ”

“ မဆိုင်ပါဘူး... ဒါဟာ သူ့အကြောင်းတွေနဲ့ သူ့လာတာပါ... ”

“ ကျွန်မရဲ့ ဆွေမျိုး အသိုက်အဝန်းကြားမှာတော့ သိပ်ကိုဆိုင်တယ်... ”

“ ခက်ဝေရဲ့ ကြီးကြီးက အဖေအစ်မလား အမေအစ်မလား ဟင်... ”

“ အဖေအစ်မပါ... အမေဆွေမျိုးတွေက ကျွန်မကို လုံးဝမလိုချင်ဘူးလေ နောက်ဆုံး ကြီးမေကြီးတစ် ငါ့တူမလေး ငါပဲမွေးစားမယ်... ဆိုပြီး ကျွန်မကို ခေါ်လာတဲ့ နေ့မှာ... ကြီးမေကြီး ကားတိုက်ခံရပြီး ခြေထောက်တစ်ချောင်းကျိုး ပြန်ရော ”

“ ဟယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... ပြောစရာတွေက အဖို့ဖို့ကို ဖြစ်နေတာပါလား... တိုက်ဆိုင်မှုတွေက ခက်ဝေဘဝကို စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်လောက်အောင် ကြုံစေတာတိုး... ”

“ ဟုတ်တယ်... ကြီးမေကြီး ဝိုင်ဆိုင်သမျှ ခက်ဝေ ရတော့မှာဘဲဆိုပြီး... ကျွန်တို့ ဖေဖေအမျိုးတွေက အမျိုးမျိုး တိုက်ခိုက်ကြတယ်... ကျွန်မဘဝက ကြီးမေကြီးကလွဲပြီး ပြီးစောင်းမြောင်းပစ်တင်နေတဲ့ စကားတွေ မျက်လုံးတွေကြားမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ် ”

“ ဖြစ်ရလေ ခက်စေရယ် . . . ”

ကျွန်မအတွက် အတိတ်တခါးသီးလွန်းပါတယ်။ ပြန်ပြီးတော့ကို သတိမရချင်လောက်အောင် စိတ်အနှောက်အယှက် တွေချည်းပါ။ ကျွန်မကို သိပ်ချစ်တဲ့ ကြီးမေကြီးကိုတော့ သတိရတတ်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို ပီစီသေးကွေး ဖဝါးလက်နှစ်လုံး ပုခုံးလက်နှစ်သစ်ကနေ နို့ဘူးတိုက်မွှေးရတဲ့ ကြီးမေကြီးမေတ္တာကနည်းသလား။ ဘာတွေဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ကြီးမေကြီးစကားဆို ဖြူလည်း ညှိတယ်ပြောလတ်ခဲခဲ့တာဘဲ မဟုတ်လားတယ်။

အပိုင်း (၂)

“ ပုလဲ . . . မာမိ သမီးကို ဘာပြောထားလည်း သည်ကောင်မလေးနဲ့ မပေါင်းပါနဲ့ မသွားပါနဲ့ပြောထားတာ မရဘူးလား . . . သည်တစ်ခါနောက်ဆုံးဘဲနော် . . . နောက်တစ်ခါဆို မာမိ ရိုက်မိမယ် . . . သမီးအရွယ်က အပျိုဖြစ်နေပြီ အရိုက်ခံရမှာ . . . သည်ကောင်မလေးနဲ့ မဆက်ဆံပါနဲ့ . . . ”

“ ကျွန်မ နားထဲတို သည်စကားတွေက ရှင်းလင်း ပြတ်သားစွာ ဝင်ရောက်လာပါတယ်။ ပုလဲနှင့် စာအုပ်အငှားဆိုင်

အတူ သွားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အငှားဆိုင်ရောက်မှ တွေ့ကြတာပါ။ ညီမတဝမ်းကွဲတွေထဲမှာ နီလာတို့သန္တာတို့ ထက်စာရင် ပုလဲက ကျွန်မအပေါ်မှာ ပိုဖော်ရွေပါတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း စာအုပ်အငှားဆိုင်က အပြန်လမ်းမှာ . . . ပုလဲနှင့် တျောင်းအကြောင်းတွေ စာအကြောင်းတွေ ပြောရင်း အတူလျှောက်ခဲ့မိတာပါ။

ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး။

ကျွန်မအတွက်ကတော့ ဘယ်ညီအစ်မကမှ မခေါ်လဲ မထူးဆန်းတော့ပါဘူး။ ငယ်ထဲက ကစားဖော်မဲ့စွာ ကြီးမေကြီး ပိုင်သည့် တိုက်ခန်းကျယ်ကြီးထဲတစ်ယောက်ထဲ အရုပ်ကလေး တွေနှင့်သာ နေနေခဲ့ရတာဘဲလေ။

ပုလဲနှင့်က ပထမနှစ်မှာ ယူသည့်အဓိက ဘာသာဆင်းလဲတူလို့ စကားသွားပြောမိတာပါ။ နောက်ဆိုဆင်ခြင်ပါမယ်။ ကျွန်မ ကြောင့်ဘယ်သူမှ စိတ်အနှောက်အယှက် မဖြစ်စေချင်ပါဘူးလေ။

“ ခက်လေး . . . စာအုပ်ဆိုင်က ပြန်လာတာလား ခုနက မောင်နိုင်လွင် ဖုန်းဆက်တယ်။ သမီးမှာထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ စာရွက်ဆိုလား . . . ရပြီတဲ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ကြီးမေ . . . ”

ကျောင်းမှာ ခင်မင်ရတဲ့ နိုင်လွင်တို့လိုသူငယ်ချင်းတွေ

ကတော့ ခင်မင်စရာကောင်းပါတယ်။ အိမ်မှာကတော့ မလွယ်ပါဘူး။ ကျွန်မ မျက်နှာကလည်း . . . သံပတ်ရုပ် တစ်ရုပ်လိုပေါ့။ အိမ်မှာဆို ခပ်တည်တည် ခပ်တင်းတင်း ကျောင်းရောက်မှ ပြုံးပြ တတ်တာလေ။

“ ခုနက မိခင်နွယ် ဘာတွေအော်နေတာလဲ . . . ”

အန်တီနွယ် အသံကျယ်လား မကျယ်လား ကြီးမေကြီး တောင်မှ ကြားသွားတာပါလား။ ဒါကြောင့်မပြောချင်ပါတဲ ပုံလဲနှင့် ပြန်လာမိလို့ဆူတဲ့ အကြောင်းပြောပြရတယ်။

“ သူတို့က ဘာဖြစ်နေတာလည်း . . . သည်လောက် ဖြစ်နေရလား . . . မိခင်ဝေ . . . နောက်ဆိုသည်မှာရှိသမျှ တစ်ယောက်နဲ့မှ မသွားမိစေနဲ့ စကားမပြောမိစေနဲ့ ကြားလား . . . သူတို့ ဖြူရင် ငါတို့လဲ ဖြူမယ် သူတို့မမှတော့ ငါတို့လဲ မဲယုံပေါ့ . . . ”

ကြီးမေကြီးကတော့ သူညီမတွေကိုလည်း ပြောတာ ပါဘဲ။ ကြီးမေကြီးပြီးတော့ ဖေဖေ အဲသည့်အောက်မှာ ညီမ သုံးယောက် ရှိသေးတယ် . . . အန်တီနွယ်တို့ အန်တီမိုး အန်တီဝီ . . . သုံးယောက်လုံးက ပုံစံတူတွေပါဘဲ။

“ သူတို့က မွေးတဲ့ သားသမီးတွေကိုတော့ မချစ်ဘူး . . . မမွေးပေးဘူး ဆိုပြီး မကျေမချမ်းဖြစ်ကြတယ်။ အမွေတာ အဖေအမေဆုံးထဲက ငါးပုံပုံခွဲပေးခဲ့ပြီးပြီ . . . သမီးက

ကြီးမေရဲ့ဝေစု၊ သမီးအဖေဝေစု နှစ်စုရတာမို့ များနေတာ။ သူတို့က သူတို့မိသားစုတွေ ခွဲဝေ ယူလို့ နဲတာတော့ ဘယ်တတ် နိုင်မလဲ . . . ”

“ နီလာကပြောတော့ ကြီးမေအပျိုကြီးရဲ့ ဝေစုကို တူတူမတွေ ညီတူ ညီမျှ ပေးသင့်ပါလျက် ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ ပေးတာကို မကျေနပ်ကြတာတဲ့ . . . ”

“ ဒါကတော့ ခက်လေးရယ် ကြီးမေပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို ကြီးမေချစ်တဲ့လူ ကြီးမေပေးချင်တဲ့ လူတို့ပေးတာဘာဖြစ်လည်း . . . ဒါကိုဘဲလိုက် မနာလိုဖြစ်နေကြတယ်။ အမွေဆိုတာ ရသင့်ရထိုက်မှ ရတာကိုလဲ နားမလည်ဘူး . . . လောဘတွေဘဲ များနေတယ် . . . ”

“ ကြီးမေထမင်းစားရအောင် ”

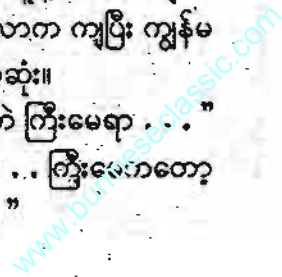
“ စားမယ်လေ ဟင်းချိုနွေးလိုက် ခက်လေး . . . ”

မီးဖိုထဲရောက်တော့ ဟင်းအိုးကို လိုက်ကြည့်ရတယ်။

ကြီးမေက ဈေးဝယ်လဲသူ၊ ချက်လဲသူ၊ သူ့လက်သူ့ခြေမှ ကြိုက်တာ၊ ကျွန်မ ကူမယ်ဆိုလဲ မကူနဲ့ မကူနဲ့ စာသာကျက်၊ စာသာကျက်နဲ့ စာဘဲကျက်ခိုင်းတာပါ။ နီလာက ကျပြီး ကျွန်မ ဆယ်တန်းအောင်တုံး ကလည်း ကျေနပ်မဆုံး။

“ ဟင်းအူကကောင်းမှကောင်းဘဲ ကြီးမေရာ . . . ”

“ သမီး မြန်မြန် စားရအောင်ပေါ့ . . . ကြီးမေကတော့ လျှာမယ် သုံးမယ် . . . ပျော်ပျော်ဘဲ . . . ”

နိုင်ငံသက် ❖ ၉၆

ကြီးမေက ဟင်းချက်လဲကောင်းပါတယ်။ ကြီးမေ လက်ရာကိုဆို ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေက သိပ်ကြိုက်ကြတာ။ ကျွန်မ တမင်းချိုင့်ထဲက ဟင်းတွေကိုဆို သူတို့နှစ်သက်စွာ စားကြ ရတယ်။

“ကြီးမေရဲ့ ချဉ်ပေါင်ကြော်ကိုဆို နိုင်လွင်က သိပ်ကြိုက် တာဘဲ . . . နောက်တစ်ခါကြော်ရင် နည်းနည်းပိုထဲပေးနော် ကြီးမေ . . . နိုင်လွင်အတွက် . . .”

“နိုင်လွင် နိုင်လွင်နဲ့ ငါ့သမီးလေး နိုးသားမှုရောရှိရဲ့လား။”

“ဟာ အရမ်းရိုးသားတယ် ကြီးမေစိတ်သာချနေ နိုင်လွင်က သူငယ်ချင်းပါ . . . သမီးကလေးကြီးမေကြီးကလွဲပြီး ဘယ်သူ့မှ မချစ်ဘူး . . .”

ကြီးမေကြီးရဲ့ ၀၀ဖိုင်ဖိုင်ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ဖက်ပြီး ပြောတိုင်း သဘောကျစွာ ရယ်သောရယ်သံကို ကျွန်မ သိပ် နှစ်သက်တာ ပါဘဲ။ ကျွန်မအပေါ် သိပ်ချစ်တဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးဘဲမဟုတ်လား။

“သမီးကို ကြီးမေက လူတစ်ယောက်နဲ့ သဘောတူတယ် အဲသည်လူကို လက်ထပ်ရမယ်ဆိုရင် သမီးဘယ်လို ဆုံးဖြတ် မလည်း . . .”

ကြီးမေဆီမှ မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် ကျွန်မ အံ့ဩစွာနှင့် ကြည့်နေမိဆဲ။ ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်သေး။

၉၇ ❖ မောင် နှင့် ကြောင်

လက်ထပ်ဖို့ ဆိုတဲ့အကြောင်းကို စဉ်းစားဖို့ နေနေသာသာ ကျွန်မမှာ ချစ်သူလည်းမရှိ။ ချစ်တယ်ဆိုတာကိုလည်းမသိ။

“ကျွန်မကတော့ ကြီးမေသဘောပါဘဲ . . . ကြီးမေ စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပါဘဲလေ . . .”

“လိမ်မာလိုက်တဲ့ ခက်လေးရယ် . . .”

ကြီးမေအပြုံးကိုမြင်နေရရင် ကျွန်မ တကယ့်ကို စိတ်ချမ်းသာတာပါဘဲ။ သည့်အတွက် ကြီးမေက လက်ထပ် ဆိုတဲ့လူကို လက်ထပ်လိုက်မှာပါ။ ကျွန်မကတော့ ချစ်သူလည်း ရှိမှမရှိတာ။ ဘယ်သူ့ကိုဘဲ လက်ထပ်ရပါစေ ကျွန်မဘက်က ဝတ္တရားတွေကို ဧကျပြန်စေရမှာပါဘဲ။

“သမီးလေးကလိမ်မာတာဘဲ . . . ကြီးမေကြီး

မွေးရကျိုးနပ်ပါပြီ . . . သူတို့တွေဘာပြောပြော . . . ကြီးမေကတော့ ခက်လေးဟာ ကြီးမေရဲ့ အဖော်ပါ ဘဲလေ . . . သိပ်ကိုလိမ်မာကောင်းမွန်တဲ့ အဖော်ပါဘဲ . . .”

ကျွန်မဘဝအတွက်ကတော့ ကြီးမေသာ ချစ်စရာ အကောင်းဆုံးသော အဖော်ပါလေ။

နီလာက ကျွန်မကိုမြင်ရင် အနည်းဆုံးတော့ မျက်စောင်း ထိုးလိုက်ရမှ။ ကျွန်မကတော့ သူတို့ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက

မြင်ပြီးရင် . . . အနားရောက်တာနှင့် မကြည့်မိအောင်နေတယ်။ မကြည့်မိတာတောင် နားက ပိတ်ထားမရတော့ တခါတလေ စောင်းပြောတဲ့ အသံကိုကြားရသေးတာ။

“ သူတို့တွေက နင့်ကို ဘာလို့သည်လောက် မုန်းရတာလဲဟာ . . . ”

နိုင်လွင် နားမလည်စွာ မေးပါတယ်။

“ အဓိက မုန်းရတာကတော့ ကြီးမေကြီးရဲ့ အမွေအားလုံး ငါရသွားလို့ပါဘဲ ”

“ ဘာဆိုလဲဟာ . . . ဒါကတော့ သူ့စွန့် သူပေးချင်တဲ့ လူကိုပေးမှာပေါ့ . . . သူတို့လဲ သူတို့မိအတွေ့နဲ့ သူတို့ဘဲ . . . ”

“ ဖေဖေ အမွေလဲငါရ ကြီးမေကြီး အမွေလဲငါရတယ်လေ . . . ဘယ်ကျေနပ်မလဲ . . . ”

“ ဘာမှမဆိုဘူး ”

“ ဒါကနင့်စိတ်လေ . . . သူတို့ စိတ်ကသူတို့ စိတ်ဘဲပေါ့ ”

နိုင်လွင်နှင့် ခင်ခင်မင်မင်နေနေတာတိုတောင်မှ ရည်းစားထားတယ်ပြောသေးတာ။ ကြီးမေကြီးကို သွားပြီး နိုင်လွင်နှင့် ကျွန်မချစ်နေကြပါတယ်။ မထိန်းဘူးလားလို့ အန်တီနွယ်က သွားပြောသေးတာ။ ကြီးမေကြီးကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မဖက်ကပါဘဲ . . . ။

“ သူလည်း တက္ကသိုလ်တောင်ရောက်ပြီး ချစ်သူ စွာချင်လဲရှာပါစေ . . . ခက်လေးက ငါ့စကားတစ်ခွန်းထဲဘဲ . . . နိုင်လွင်က သူ့သွယ်ချင်းပါ ခက်လေးက ငါ့ကိုဘယ်တော့မှ ညာလေမရှိဘူး . . . ”

ကြီးမေကြီးနှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြား ဘယ်လိုမှ သွေးခွဲလို့မရရင် အန်တီနွယ်တို့ စိတ်ဆိုးကြွလိမ့်မည်။ အန်တီစီကတော့ ပြတ်တယ်လေ။ ပြတ်တာမှ ကျွန်မတို့ကို စကားကို မပြောတော့တာကြာပါပြီ။ ကြီးမေရဲ့ အမွေတွေကို ကျွန်မတို့ လွှဲပေးလိုက်ပြီ ဆိုကတည်းက စကားကိုလုံးဝမပြောတော့ပါဘူး။

“ နိုင်လွင် . . . ကြီးမေက ငါ့ကို စကားထူးထူးဆန်းဆန်း တစ်ခွန်းပြောတယ်ဟာ . . . သူကလက်ထပ်ပေးတဲ့လူဆို ထူမလားတဲ့ ”

“ နင် ဘာပြောလိုက်လဲ ”

“ ယူမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကြီးမေစိတ်ချမ်းသာရင် ငြိမ့်ရောင် ပြောလိုက်တယ် . . . ”

နိုင်လွင် မျက်နှာဖျက်သွားတာသိပါတယ်။ နိုင်လွင်က ကျွန်မကို ချစ်နေတာလဲ ကျွန်မသိတာပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခံစားလို့မရပါဘူး။

နိုင်လွင်အပေါ်လဲ ချစ်ခင်တဲ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အဖြစ်ဘဲ ခံစားလို့ရတယ်လေ။

“ကြီးမေလက်ထပ်ပေးတဲ့လူကို နင်မချစ်ဘဲလဲယူမှာ ဘဲလား”

“ယူရမှာပေါ့ . . .”

“အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက သာယာပါ့မလားနင် စဉ်းစားသင့်တယ်”

“ငါမသိဘူး ငါသိတာက ငါဘဝမှာ ကြီးမေဟာ အကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက် သူစိတ်ချမ်းသာဖို့က ငါ့အတွက်နိပါတ်တစ် ပါဘဲ . . .”

“နင့်စိတ်ကြီးကလည်းဟာ . . . ကြီးမေကိုချစ်တာက ချစ်တာပေါ့ . . . ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးကိုတော့ မျက်စေ့ စုံမှိတ်ခေါင်းငြိတ်လိုက် စရာမလိုပါဘူး . . .”

“ကြီးမေစိတ်ဆင်းရဲအောင် ငါမလုပ်ရက်ဘူး . . .”

နိုင်လွင်ကတော့ မျက်နှာလေးပျက်နေတယ်။

သူကတော့ ကျွန်မကို ချစ်နေတာဆိုတော့ ကျွန်မ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်ကြိုက်ပါလိမ့်မလဲ။ ကျွန်မကလည်း နိုင်လွင်အပေါ်ဆို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထက် ပိုခင်လို့မရ၊ တကယ်ဆို နိုင်လွင်နှင့်က ငယ်ငယ်ထဲက သူငယ်ချင်းတွေ။

ပန်းချီ သင်တန်းတွေတက်တာကအစ အတူတူ၊ ဝါသနာလဲတူပြီး အမြဲလို ခင်မင်ခဲ့ပါလျှက် ချစ်လို့တော့မရ၊ သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်က သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ပါတဲလေ။

“ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး . . . ပန်းချီပြပွဲလေးတစ်ခု လုပ်ချင်တယ်ဟာ . . .”

“နိုင်လွင်ရယ် . . . လောလောဆယ်တော့ စာမေးပွဲ အတွက် စာအရင်ကျက်ဦး . . . စာမေးပွဲပြီးမှ . . . ပုံတွေ စုပါဦးဟာ . . .”

“နင်ကသွေးအေးတယ် . . .”

“ဟဲ့ သည်ပညာက တစ်သက်လုံးအတွက် ဝါသနာ ဝါတာ . . . အာတွေလောနေမှာလဲ ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ ခုလို ကျောင်းတက် စာကျက်ရတဲ့အချိန်မှာတော့ ဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားရ မှာဘဲ . . . ကျောင်းပြီးရင် ဆွဲပါလေ့ . . . ပန်းချီပြပွဲတွေလဲ လုပ်ပါလေ့ . . .”

နိုင်လွင်ကတော့ ပန်းချီပြပွဲတွေအတွက်ဘဲ စိတ်လော နေတယ်။ စာကျက်ဖို့ဆိုမနည်းပြောရတာ။ အေးအေးဆေးဆေး နေတော့တာပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် ဉာဏ်ကောင်းလို့လားမသိပါဘူး တုတော့မကျပါ။

“တစ်နှစ် တစ်နှစ်နဲ့ ဘွဲ့ရပြီးရင် အလုပ်ခွင်ဝင်ကြမယ် . . . နင်ရော ဘာဝါသနာပါလဲ . . .”

“ ငါလားပဲန်းချီပဲဆွဲမှာ ”

“ နင်ကလည်းလေ . . . ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . နင့်ကို ရှာမတော့နိုင်မှာစိုးလို့လား စိတ်ချပါ။ ငါ့တာဝန်ကျေစေရပါမယ် . . . ”

“ အံ့မယ် နိုင်လွင်နော် . . . ”

ခုတလောနိုင်လွင်က စကားပြောရင် မလွတ်အောင် ပြောတတ်ပါတယ်။ ချစ်လို့တော့ ဖွင့်မပြောသေးဘူးပေါ့။ အတိအကျ ဖွင့်ပြောလာခဲ့ရင်လည်း ကျွန်မက ငြင်းမှာပါ။ နိုင်လွင်ဟာ အခင်မင်ဆုံးသူငယ်ချင်းပေမယ့် ချစ်သူမှ မဟုတ်တာ။ ချစ်မရဘူးဆိုတာ ကျွန်မနှလုံးသား ကျွန်မအသိဆုံး ပါဘဲ။

စါကြောင့်မို့လည်း နိုင်လွင် ဖွင့်ဟမပြောနိုင်အောင် ရှေ့ကစကားပိတ်ထားခဲ့တယ်။

“ နိုင်လွင်ရယ် . . . နင်ဟာ ငါ့ရဲ့အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါ . . . တကယ့်ကို ဖြူစင်စွာ ခင်မင်ခွင့်ရတာ ဝမ်းသာ ဆုံးပါဘဲ . . . ငါ့အတွက်တော့ နင်က အကောင်းဆုံးသူငယ်ချင်းပါ . . . တစ်သက်လုံးလည်း အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်း အဖြစ်နေဖေ့ ပါနော် . . . ”

မျက်နှာလေးယှက်ပြီး ပြုံးမနေပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်။ တာဝန်သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ် နေကြရအောင်။

ကြီးမေတစ်ယောက် မိုးမလင်းခင်ထဲက ဘာတွေများ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေပါလိမ့်။ ဧည့်သည် ထမင်းစား ဖိတ်ထား သတဲ့။ ဝိရိယ ကောင်းစွာ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေလိုက်တာ။ ဘယ်လို ဧည့်သည်မို့ပါလိမ့်။

“ ခက်လေး . . . ကြီးမေကို မကုနဲ့ ရေမိုးချိုးအလှ ပြင်ထား . . . လှလှလေးပြင်နော် . . . အိမ်နေဆိုပြီး ပါးကွက်ကြီးတွေ ကွက်ပြီးမလှမမပြင်နဲ့ . . . ကျောင်းသွား တက်သလို လှလှပပလေးပြင် ”

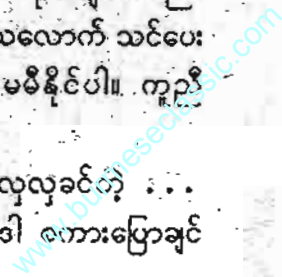
“ ကြီးမေကလည်း ကြီးမေသည်လောက် ပင်ပန်း နေတာကို ကူမှာဘဲ ဘာလို့သည်လောက်ပြင်ခိုင်းနေ ရတာလည်း ”

“ သမီးလေးပိုလှနေအောင်လို့ပေါ့ . . . ဧည့်သည် တွေလာမယ်လေ . . . ”

“ ဧည့်သည်လာရောဘာဖြစ်လဲ . . . ”

ကြီးမေကော့ တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး ချက်လည်း ချက်နိုင်ပါပေရဲ့။ ကျွန်မကိုလည်း သင်သင့်သလောက် သင်ပေး ပေမယ့် . . . ကြီးနေလက်ရာကိုတော့ မမိနိုင်ပါ။ ကူညီ ပေးရင်းနှင့် ကြီးမေကိုမေးရတယ်။

“ ကြီးမေသူငယ်ချင်းလေ . . . လှလှခင်ကို . . . သူနဲ့ပြန်တွေ့ရတာမကြာသေးဘူး . . . အဲဒါ စကားပြောချင်

တာနဲ့ ထမင်းစား စိတ်လိုက်တာ . . . သူတို့သားအမိလာ လိမ့်မယ် ”

“ သားအမိ သူ့သမီးရောပါလာမှာလား ”

“ သူ့သမီးမဟုတ်ပါဘူး သူ့သားပါ မောင်နန္ဒသက်အောင်တဲ့ . . . ဘွဲ့ရပြီးကာစလေ . . . လှလှခင်က ပြောတော့ သူ့သားကို နိုင်ငံခြားလွတ်မလို့ အကုန်စီစဉ်ထားတယ်တဲ့ . . . ဒါကြောင့် သမီး လှလှလေးပြင်ဆင် . . . ကြီးမေသမီးကို သိပ်လှနေတာဘဲ မြင်စေချင်တာ ”

ဒါကြောင့်ကိုး။

ကြီးမေက ဒါကြောင့်ကျွန်မကို မီးဖိုထဲမှာ မကူစေချင်ဘဲ အလှပြင်ခိုင်းနေတာကိုး

“ ကြီးမေလက်ရာကိုတော့ သမီးဘယ်တော့မှ မိအောင် ချက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး . . . ”

“ ထင်လို့ပါ . . . သမီးလဲ ချက်တတ်ပါတယ်။ သွားပါဆိုဟယ် ရေချိုး အလှပြင် . . . ”

“ နေပါဦး ကြီးမေရာ . . . အချို့အတွက်ပြင်ပေးဦးမှာ ”

“ သွားဆိုသွားစမ်း သည်ကလေးဟာလေ . . . ကြီးမေစိတ်ဆိုးလာတော့မယ် ”

စိတ်ဆိုးတော့မယ်ဆိုရင်တော့ သွားမှဖြစ်တော့မှာ။ အလှပြင်ရမတဲ့။ ဘာတွေကို အလှပြင်ရမှာလဲ။ ကျွန်မက

ဘာလို့အလှပြင် ရမှာလည်း။ ကြီးမေက အလှပြင်ဆိုလဲ ပြင်ရတော့မှာပေါ့လေ။ ရေချိုးပြီးစိတ်တိုင်းကျ အလှပြင်တာပေါ့။

“ ဟယ် လှလိုက်တာ သမီးလေးရယ် . . . ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ . . . အလှပြင်ချေပါလို့ လှတယ် ထိုင်နေ ထိုင်နေ ”

ကြီးမေက ကျွန်မကိုဆို မခိုင်းရက်ရှာပါဘူး။

ကျွန်မက အလိုက်တသိ အိမ်အလုပ်တွေ ကူကာမှကူ ကူညီပါလို့ တစ်ခါမှမပြော။ ကျွန်မမို့ စာကျက်နေရင် ကျေနပ် နေတာပါဘဲ။ ကြီးမေကို ချစ်ရတာ အဲဒါတွေလဲ ပါပါတယ်။ နီလာတို့ ပုလဲတို့ကိုတောင် အန်တီနွယ်က အိမ်အလုပ်တွေ အရမ်းခိုင်းတာပါ။

“ ဧည့်သည်တွေလာပြီထင်တယ် ကြီးမေ . . . သမီး . . . ထမင်းပွဲပြင်ဖို့ကူမယ် . . . တံခါးသွားမဖွင့်ချင်ဘူး . . . ”

ကြီးမေတံခါးသွားဖွင့်နေပြီ။

ဒေါ်လှလှခင်နှင့် သူ့သားနန္ဒသက်အောင်တဲ့ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတဲ့ ဧည့်သည်တွေပါ။

ကြီးမေရဲ့ တံခါးဖွင့်သံ နှုတ်အက်သံတွေနှင့်ခေါ်ပါပြီ သမီးခက်လေး လာပါဦးတဲ့။ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်း ပုံစံကို မနှစ်သက်ပေမယ့် ပြေးထွက်သွားလို့ကတော့ မဖြစ်။

“ ခက်ဝေသင်လေး . . . သည်လောက်တောင်ကြီး လာပြီလား . . . လှလိုက်တာသမီးလေးရယ် . . . ”

ဒေါ်လှလှခင်တဲ့။

ကြီးမေသူငယ်ချင်းသာဆိုတယ်။

သည်တစ်ခါဘဲ တွေ့ဘူးသေးတယ်လေ။ ကျွန်မကို

လှသတဲ့။

“ ထိုင်ဦးလေ . . . ”

ကြီးမေဘေးနားဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။

နန္ဒသက်အောင်ဆိုတဲ့ လူကိုမော့မကြည့်ပါဘူး။ တော်ကြာ သူ့ကိုသိပ်ကြည့်ချင်တယ် ထင်နေဦးမယ်။

“ သားက နန္ဒသက်အောင်တဲ့သမီးရဲ့ . . . သားလေးခက်စေသလင်တဲ့ ကိုယ့်ညီမလေးနော် ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေရမယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . . ”

နန္ဒသက်အောင်ဆိုတဲ့ လူကိုထမင်းစားဖို့ စားပွဲဆီဖိတ်တဲ့အခါ ဖျတ်ခနဲလှမ်း ကြည့်မိတယ်။ မနှစ်သက်လိုက်တာ။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီးအရပ်ကလဲ ပုတယ်။ ကျွန်မ အရပ်လောက်ဘဲ ရှိမှာ။ ပြီးတော့ အသားဖြူတယ်။ ကျွန်မက ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ အသားညိုညိုလေးတွေမှ ယောက်ျားပီသတယ် ထင်တာ။

နန္ဒသက်အောင်ဆိုတဲ့လူဟာ သဘောကျစရာမရှိပါဘူး။ ထမင်းဝိုင်းမှာတော့ ကြီးမေနဲ့ ဒေါ်လှလှခင်ရဲ့ ရွှင်မြူးတက်ကြနေသော အသံတွေဘဲကြားနေရပါတယ်။

“ ဟဲ့ ဖိုမောင်နှမ နင်တို့စကားရှေးပြောတတ်ရဲ့လား ပြောလေ . . . ”

“ ဘာပြောရမလဲ ကြီးမေ ”

နန္ဒဆိုတဲ့လူကလည်း ဘာမှမပြောတော့ . . . တွန့်မလည်း ဘယ်လိုစကားတွေပြောရမှာလည်းမသိ။

“ နောက်တစ်ပါတ်တော့ မမတို့ ခင်တို့အိမ် တစ်လှည့် ထမင်းလာစားရမယ်နော် ”

“ စားရမှာပေါ့ ခင် . . . ”

“ ဒေါ်လှလှခင်တို့အိမ်မှာ ထမင်းလိုက်စားရဦးမည်တဲ့။ နန္ဒဆိုတဲ့လူလည်း စိတ်ကျဉ်းကြပ်နေတာပုံစံကြည့်အသိသာကြီး ပါဘဲလေ . . . ။ ဒေါ်လှလှခင်တို့ သားအမိကို ကားပေါ်ထိလိုက်ပို့ပေးရတယ်။ ပြီးတော့ အမှတ်တမဲ့အပေါ် မော့ကြည့်မိတယ်။ အပေါ်ထပ်ဝရံတာတွေမှာ . . . အန်တီနွယ်တို့ အန်တီစီတို့တွေကိုတွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ကြီးမေကြီးရဲ့ တိုက်ခန်းက မြေညီထပ်မှာရှိလေတော့ . . . သူတို့တွေကဝရံတာကနေ ကြည့်နေကြဘဲမဟုတ်လား ။

“ မိစပ်စုတွေ မိစပ်စုတွေ . . . သူတို့အကြောင်းမသိရင်ခက်မယ် . . . အားလုံးဝရံတာရှောက်နေကြတယ်။ စောင့်ကြည့်နေကြ ငါ့သမီးကို သိပ်ချမ်းသားတဲ့ လှလှခင်သားနဲ့ ပေးစားလိုက်ရင် သူတို့သမီးတွေလိုက်မမိတော့ဘူး . . . သည်ဟော့မှ သူတို့တွေ အကုန်ကြေကွဲကုန်မယ် . . . ”

ဒေါ်လှလှခင်သားနဲ့ မေးစားလိုက်ရင်လဲ့။

နန္ဒသက်အောင်ကို ယူရမှာလား။
ပြဿနာဘဲ။ ချစ်ချင်စရာလဲမကောင်းပါဘူး။

ဒေါ်လှလှခင်တို့ အိမ်မှာထမင်းစားသွားရတဲ့နေ့မှာတော့ နန္ဒနှင့်စကားမပြောမဖြစ်ပြောရတော့တာပေါ့။ သူတို့တိုက်နှင့် ခြံက အကျယ်ကြီးပါ ပြီးတော့ ဒေါ်လှလှခင်က ပန်းတွေကြိုက်လို့ဆို ပန်းပင်တွေအများကြီးစိုက်ထားသေးတာ။

“ထမင်းမဆာကြသေးရင် အေးဆေးပေါ့နော် မမသားရေ . . . ညီမလေးကို ခြံထဲမှာ သူလိုချင်သမျှ ပန်းတွေလိုက် ခူးပေးလိုက်ပါ . . .”

ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ။

ရိုးနေပြီ။ သည်လိုနည်းနှင့် ရင်းနှီးသွားအောင် စကားတွေပြောအောင် စိစဉ်နေတော့တာပါဘဲ။

“ဘာပန်းယူမလဲ မခက်ဝေသလင်”

“ကျွန်မကို ခက်ဝေဘဲခေါ်ပါ . . . ရှင့်ကိုလဲ ကိုနန္ဒဘဲခေါ်မယ် . . . ရတယ် အဆင်ပြေတဲ့ ပန်းဘဲခူးလိုက်ပါ . . .”

သစ်ခွပန်းတွေက အရမ်းစုံလင်ပါတယ်။

အရောင်အမျိုးမျိုးပါဘဲ။

နန္ဒကြည့်ရတာလည်း ပန်းခူးနေကြပုံ မဟုတ်ပါ။
ဘာပန်းရွေးခူးရမည်ပင် မသိပုံ။

“အရောင် နည်းနည်းစုံအောင်ခူးလိုက်ပါ ကိုနန္ဒ . . . ပန်းမခူးပြန်ရင်လည်း ဘာလို့မခူးရသလဲ ပြောနေဦးမယ် . . . ကျွန်မကလည်း နူးနူးညံ့ညံ့ပန်းပန်လှေသိပ်မရှိလို့ပါ . . .”

အနားမှာကိုနန္ဒရှိနေခြင်းဖြင့် ကျွန်မမှာ ဘယ်လိုခံစားမှုမှမရှိပါဘူး။ သူကတော့ နှုတ်မသွက်သော လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ ကျွန်မပြောပေမယ့် ဘာမှပြန်မပြောပါဘူး။ သည်လူကို ယူရရင် နားညည်းတော့သက်သာမှာဘဲဆို တွေးမိတော့ ရယ်ချင်ချင် ဖြစ်သွားပါတယ်။

“မခက်ဝေ . . . သည်ပန်းရောယူမလား”

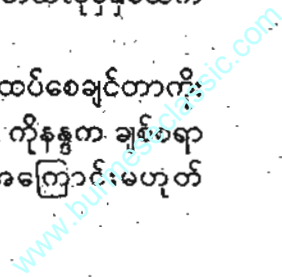
“ရှင်ကြိုက်တာ ခူးပါဆိုမှ . . . ကျွန်မက ပန်းတွေသိပ်မကြိုက်တတ်ပါဘူး . . . ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဘုရားတင်လို့ရရင် အလှအစိုင်းထိုးလို့ရရင် ပြီးရောပါတဲ . . .”

ကိုနန္ဒဆိုတဲ့လူက နှစ်သက်စရာမကောင်းပါဘူး . . .

ပုံစံကပွင့်လင်းမှု မရှိလိုက်တာ။ အေးစက်စက်လိုလို . . . ယောက်ျားလေးဘဲ သွက်သွက်လက်လက် ထွက်ထက်မြက်မြက်ပေါ့ . . . ။ အခုတော့ နှေးတုံ့နှေးတုံ့နှင့် ဘယ်လိုမှနှစ်သက်ရောမရှိ။

ဒါပေမယ့် . . . ကြီးမေကြီးလက်ထပ်စေချင်တာကိုး

ကျွန်မကတော့ ချစ်သူလည်းမရှိတော့ . . . ကိုနန္ဒက ချစ်ခရာကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး . . . ။

“ပန်းတွေ သိပ်လှတာဘဲနော် . . . အန်တီလှလှခင်က တိုက်တိုင်စိုက်တာလား . . . ဘယ်သူရှိသေးလည်း . . .”

“ကောင်လေးတစ်ယောက်ရှိတယ် ကူညီတာပေါ့ . . .”

“ကျွန်မက ပန်းကလေးတွေရဲ့ လှပမှုကို နှစ်သက် ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် . . . ပန်းပန်တာတွေ မကြိုက်ဘူး . . . တစ်ချို့ မိန်းကလေးတွေကတော့ . . . ပန်းပန်တာကြိုက် တယ်နော် . . .”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကတော့ ပန်းသိပ်ကြိုက်တာဘဲ . . . အမြဲပန်တာပါတဲ . . . ပန်းပါမှသူ နှစ်သက်တယ်လို့ ပြောတယ် . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . တစ်ချို့သိပ်ကြိုက်တာ . . .”

စကားပြောလို့တော့ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ အေးစက်စက်ပုံစံက ခင်မင်ချင်စရာ မကောင်းပါဘူး။ စကားပြောလို့ရပုံပါဘဲလေ . . . ။ ရှေ့လျှောက် သေဆုံးသည်အထိ အတူနေကြရမည့် လူနှစ်ယောက်ဟာ စကားပြောလို့ အဆင်ပြေဖို့တော့ လိုမှာအသေချာပါတဲ . . .

“ခင်များမှာရော ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း မ ဘူးလားဟင် . . .”

ဘာကိုပြောတာလဲ စကားပြောတာကလေးနဲ့ မပွင့်မလင်းနဲ့ . . . ။

“ဘာပြောတာလည်း . . . ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း . . . ရည်းစားကိုပြောတာလား . . .”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မမှာအချစ်ဆုံး ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရှိတယ်။ နိုင်လွင်တဲ့ . . . သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးဘဲ . . . ရည်စား မဟုတ်ဘူး ဘယ်တော့မှလဲ ရည်းစားမဖြစ်ဘူး . . . အာလုံးဟာ သူငယ်ချင်းတွေဘဲ . . .”

ခုလိုပြောပြန်တော့လည်း ဘာမှတပ်မမေးဘဲ ငြိမ်သက် သွားပါတယ်။ သည်လူဟာ ပွင့်လင်းမှုမရှိဘူး ။ စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ အတိုင်းပြောပုံလဲမရဘူး . . . ။ ဘာကိုမေးချင်မှန်းလဲ မသိ။

“အထဲ ဝင်ကြရအောင်”

သူ့ခူးပေးတဲ့ပန်းပွင့်တွေကို လှမ်းယူပြီး အိမ်ထဲဝင်လာ ခဲ့တယ်။

ကြီးမေနှင့်အန်တီ လှလှခင်ကတော့ ဘာတွေများ သည်လောက် ပြောလို့ကောင်းနေတယ်မသိ။ ပြောလည်း ပြောနိုင်လွန်းပါတယ်။ ကြီးမေအပြုံးတစ်ခုနဲ့တင် ကျွန်မက အားလုံးကို ကျေနပ်နှစ်သက်နေပါပြီ။ ကြီးမေကြောင့်မို့သာ အေးစက်စက်အဆင် မပြေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ထင်ထပ်ရမှာပါ။

“နင်ကို ငါပြောရင်လဲ ပြောရမှာမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား
... နင် မှားတယ်ခက်ဝေ ...”

နိုင်လွင်က ကျွန်မ မှားသတဲ့။

ကျွန်မစိတ်မှာ ချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်း လုံးဝမရှိသော
လူတစ်ယောက်ကို ဘာလို့လက်ထပ်မှာလည်းတဲ့။ ခေါင်းပြိတ်
လိုက်တာ ကျွန်မ မှားသတဲ့။

မှားပါစေ။

ဆယ်ခါပြန်မှားစေတော့။

ပြောခဲ့ပြီကော။

ထပ်ခါတလဲ ပြောရလွန်းလို့လည်း မောနေပါပြီ။ ကြီးမေ
စိတ်ချမ်းသာမှုတစ်ကိုသာ ကျွန်မ ကြည့်ရပါလိမ့်မယ်။ ကျန်တာ
တွေကို လျစ်လျူရှုထားလိုက်ပါမည်။

“ နင် စဉ်းစားသင့်သေးတယ် ... အချိန်ရသေးတယ်
ငါကတော့ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်အပျက်ဆုံးပါဘဲ
ခက်ဝေ ... နင်လဲ မယူသင့်ဘူး ... ”

“ မုန့်လုံးစက္ကူကပ်နေပြန်ပါပြီ နိုင်လွင်ရယ် ...
ငါပြောရလွန်းလို့လဲ မောပြီ ... ”

နိုင်လွင်ရဲ့ သက်ပြင်းတစ်ရွှိတ်ပေါင်းများစွာတို့လည်း
... မြင်နေရပါပြီ။

နိုင်လွင် နှလုံးသားကို ကျွန်မဘယ်လိုပင် တွေ့နေ
စေတာမှ ... ။

ခွင့်လွှတ်ပါ နိုင်လွင်။

နင်ကိုလဲ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထက် ပိုမချစ်နိုင်
ဘူးလေ။

နင်ဖွင့်ပြောပြန်ရင်လည်း ခေါင်းခါယုံပါဘဲ။

ကျွန်မအတွက် တစ်ခုကောင်းသွားတာက ချစ်သူ
ရှိမနေတာဘဲပေါ့ ... ။ ချစ်သူရှိနေခဲ့ရင်လည်း ... ကျွန်မက
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဟိုးအစောကြီးထဲက ကြီးမားကိုဖွင့်ပြောပြီး
ဖြစ်မှာပါ။

ကျွန်မက ပွင့်လင်းပါတယ်။

ကိုနန့လို မြဲစိစိ အေးစက်စက် မဟုတ်ဘူး ... ။

သူပုံပဲက အခုစဉ်းစား အခုနှစ်သက်စရာ မကောင်း
လိုက်တာ။

မိုးတွေရွာနေပြီ။

နိုင်လွင်ကတော့ ငူငူငိုငိုကြီးထိုင်လို့ ... ။

“ ပြန်ကြာရအောင်ဟာ ... ”

“ နေပါဦးခက်ဝေ ... နောက်ဆို နင်နဲ့ငါ ခုလို
အေးအေးဆေးဆေး နေလို့မရနိုင်တော့ဘူး ... ”

“ နင်ကလည်း နင်ကထာဝရသူငယ်ချင်း ခုလိုမျိုး
အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို့ မရစရာအကြောင်း ဖတ်စရာ
မရှိဘူး။ ”

“ နင့်လူက မကြိုက်ဘူးဆိုရင် ”

“ ဘာမှပြောစရာအကြောင်း မရှိဘူး . . . ကိုနန္ဒာမှာလဲ မိန်းကလေးသွယ်ချင်းတွေရှိတယ် ဆိုတာ ငါသိပြီးပြီ သူ့နဲ့ငါ လက်ထပ်လိုက်တာနဲ့ သူ့သွယ်ချင်း မိန်းကလေးတွေနဲ့ မခေါ်ရ မပြောရဘူးလို့ ချုပ်ချယ်မှာ မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်းဆိုတာ ထာဝရ သွယ်ချင်းတွေပါဘဲ . . . ဘယ်လိုအနောက်အယုတ်မှ မရှိနိုင်ဘူး . . . ”

“ နင်က ပြောတာဘဲ ငါကတော့ . . . ”

သတ်ပြင်းရှုတ်ပြန်ပြီ။

နိုင်လွင်ဘယ်လောက် စိတ်မောနေမည် ဆိုတာ သိပါလျက်။

နိုင်လွင်ရယ်။

နင့်ကို ငါမချစ်ပေမယ့်။

စာနာခံစားပေးတတ်ပါတယ်။

မိုးကပိုသည်းလာတော့ ဆက်ဆိုင်နေမိပြန်ရော။ ကြီးမေ ကတော့ ကျွန်မတို့ ယုံကြည်မှုရှိသူပီပီ ကျောင်းက နောက်ကျမှ ပြန်လာလည်း ဘာမှမပြောတတ်ပါဘူး။

“ ငါလေ . . . တစ်ခါမှ နင်အခုလို အိမ်ထောင်ပြု သွားလိမ့်မယ် မတွေးခဲ့ဘူးဘူး . . . ”

“ အိမ်ထောင်ပြုတာဘာဖြစ်လဲ ဘာတွေထူးဆန်းနေလဲ ”

“ မဟုတ်သေးဘူးလေ ခက်ဝေရဲ့ . . . နင်ချစ်သူ

မို့လာမယ် ချစ်သူနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တိုင်ပင်ဆွေးနွေး နေဦးမယ် နောက်တော့ အကြာကြီးနေမှ ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်သွားကြမယ်။ ဒါမျိုးဘဲစဉ်းစားထားခဲ့ဘူးတယ် ခုလိုမျိုး ချစ်သူလဲမဟုတ် ရုတ်တရက်ကြီး လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ . . . ”

“ ငါလဲသည်လိုပါတဲ . . . တစ်နေ့အိမ်ထောင်ပြု ကြတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားဖူးပေမယ့် ရုတ်တရက်တော့ ခုလို လက်ထပ်ရလိမ့် မတွေးခဲ့ဘူးဘူး . . . ပြောပြီးပြီလေ . . . ကြီးမေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ပါ ”

မီးကသည်ထက်ပို စဲတော့မည်မထင်။

ဒါကြောင့်ပြန်ကြရအောင်ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ နိုင်လွင် စိတ်ထိခိုက်နေမှန်းသိပါလျက် . . . ဘယ်လိုစကားမျိုး နှင့်မှလည်း မပြောင့်ဖျခင်တော့ပါ။ နိုင်လွင်နှင့် ခုလိုမျိုး တတွဲတွဲရှိနေတတ်ခြင်းကြောင့်လည်း တစ်ချို့က နိုင်လွင်နှင့် တွန့်မကို ချစ်သူတွေလို့လဲ ထင်တတ်ကြပါတယ်။

“ ပုလဲနှင့် တွေ့ပြန်ပြီ . . . ”

ပုလဲက ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ရယ်မောရင်း လက်လမ်းလှမ်းပြပါတယ်။ ပုလဲကတော့လေ . . . ဘယ်သူ့ဆူ ကျွန်မတို့တော့ တွေ့ရင် ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်တာပါဘဲ။

“ ပုလဲက ဟိုနေ့က ငါ့ကိုမေးတယ် . . . နင့်ကို

မပြောဘူးလားတဲ့ ”

“ ပုလဲက စိတ်မှန်ပါတယ် . . . ”

“ ငါလဲပြောတာဘဲ . . . ခက်ဝေက ပြောမရဘူးလို့ဘဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ် . . . ကြီးမေကို နင်ချစ်တာ တစ်ဖက်စွန်းကြီး လို့ဘဲ . . . ”

တစ်ဖက်စွန်းဘဲ ဖြစ်ဖြစ်

နှစ်ဖက်စွန်းဘဲ ဖြစ်ဖြစ်

ကြီးမေကို ကျွန်မ အချစ်နိုင်ဆုံး ချစ်ရလိမ့်မယ်။ ကြီးမေသာမရှိရင် . . . ကျွန်မကို အဖေနှင့် အမေကိုပင် သေဆုံး စေသူရယ်လို့ မုန်းတီးရွံရှာကြတဲ့ ဆွေမျိုးတွေက ဘယ်ကိုများ ကိုပစ်မည်မသိနိုင်။

“ ငါ့ကြောင့် နင်တို့ ပုလဲတို့တွေ ဝိုင်းပြိစိတ်မော ပေးရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး . . . ငါကလည်း ခေါင်းမာတယ် ပြောပြော . . . ကြီးမေတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကလွဲပြီ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် ထည့်မထွက်ဘူးလေ . . . ”

ကားဂိတ်မှာနိုင်လွင် ကျန်နေရစ်တယ်။

တစ်ယောက်ထဲ လျှောက်လာခဲ့ပြီ။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အန်တီလှလှခင်ရဲ့ ကားရစ် ထားပါလား။ သည်လိုမျိုး အလွန်ကောင်းသောကား တစ်စီးလောက် လိုချင်နေသည့် နီလာတို့ အန်တီနွယ်တို့ အကြောင်းသိနေပြီးသားမို့လည်း . . . ကြီးမေက အန်တီ

လှလှခင် သားကို ရွေးချယ်တာ နေမှာလို့ စိတ်မှာ သတိတရ ဖြစ်ရတာပေါ့ . . . ။

“ ဟယ် သမီးမိုးတွေရွဲလာပါလား ဖျားဦးမယ် အကိုလဲချေ အကိုလဲချေ ကြီးမေကော်ဖီပူပူဖျော်ပေးမယ် ပြီးရင်စိုနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို ခြောက်အောင်သုတ်ပေးမယ်”

“ ကြီးမေနေပါ အန်တီနဲ့စကားပြောနေတာဘဲနေပါ” ဘယ်လို ပြောပြောမရ

ကျွန်မအတွက် ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်တော့ ရအောင် ဖျော်ပေးတာပါဘဲ။ ကျွန်မရေချိုးပြီးတော့ အဆင်သင့် သောက်ယုံပါဘဲ။ အန်တီလှလှခင်ကတော့ ကျွန်မကို ကြီးမေသည်းသည်းလှုပ် ချစ်ရန်ကောဆိုတဲ့ အပြုံးမျိုးနဲ့ ပြုံးရင် ကြည့်နေပါတယ်။

“ မမဘဝမှာလေ ခက်ဝေကို အချစ်ဆုံးဘဲ ဒါကြောင့်လဲ သူ့အဖေအမေ့အားလုံး မမရမယ့် အမေ့အားလုံးခက်ဝေကိုဘဲ ပေးလိုက်တာ။ ဒါတွေကြောင့်လဲ နွယ်တို့လို ညီအစ်မတွေ နဲ့တောင် စကားများရတယ် ”

“ ခက်ဝေလေးကို မမချစ်တာသိသာ လွန်းပါတယ် စိတ်ချပါ ခက်ဝေကို မမချစ်သလို ချစ်ပါမယ် ”

“ သည်စကားကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ မမ လိုချင်တာ အဲဒါပါဘဲ ခက်ဝေအတွက် ယောက္ခမမလို့ချင်ဘူး

အမေဘဲ လိုချင်တာ။ ဒါကြောင့်လဲ မောင်နန္ဒကိုရွေးခဲ့တာပေါ့။
 ကြီးမေရဲ့ လေသံမှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုတွေအပြည့်
 တွေ့လားနိုင်လွင် ကြီးမေဟာ ကျွန်မကို ချစ်လွန်း
 လို့သာအနာဂါတ်အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး လက်ထပ်ပေးတာပါ။
 ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်မမငြင်းရက်ပါဘူး။ ကြီးမေရှေ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်
 ထိုင်ပေးလိုက်တော့ စိုနေတဲ့ ဆံနွယ်တွေကို ဗျက်နှာသုတ်ပုဝါနှင့်
 သေချာသုတ် ပေးပြန်တယ်။ ကြီးမေချစ်သလို ချစ်ပါမယ်လို့
 အန်တီလှလှခင်က ပြောတယ်သာဆိုတာ။ ကျွန်မကတော့
 မထင်ပါဘူး။

သည်ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ကြီးမေချစ်သော
 အချစ်ကိုတော့ ဘယ်သူကမှ မိအံ့မထင်ပါ။

မိုးကလည်းလေ အတန်းလွတ်လို့ အိမ်ပြန်မည်ဆိုကာမှ
 ရွာရတယ်လို့ဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက မိုးကိုချစ်ပါတယ်။
 မိုးသည်းလေပျော်လေဘဲလေ။ ဆင်ဝင်ကြီးအောက် ခဏတော့
 ရပ်နေမိတယ်။ မိုးရွာထဲ ထီးကလေးဆောင်းပြီး သွားရတာ . . .
 သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပါဘဲ။

“ခက်ဝေ . . .”

“ဪ ပုလဲ . . .”

ပုလဲကတော့ သူ့အမေ ဘယ်လိုဆူဆူ တောင်းမှာ
 ကျွန်မကိုတွေ့ရင် ခေါ်တာပါဘဲ။ နီလာတို့နှင့် တွေ့လျှင်တော့
 ပုလဲ အဆူခံရဦးမှာ။ ဒါကြောင့်မို့ ခုနောက်ပိုင်း ပုလဲလာခေါ်
 ရင်လည်း ရယ်ပြယုလောက်ဘဲ ရယ်ပြလိုက်ပါတယ်။

“ခက်ဝေပြန်တော့မလား ပုလဲတို့အတူပြန်ရ
 အောင်လေ . . . စကားပြောချင်လို့ပါ ”

“အတူပြန်မယ် . . . တော်ကြာ အန်တီနွယ်တွေရင်
 ပုလဲကို ဆူလိမ့်မယ်လေ . . . ခက်ဝေကြောင့် ပုလဲခဏခဏ
 အဆူခံရတာ စိတ်မကောင်းလို့တွေ့ရင်တောင် ပြုံးပြယုဘဲ
 နေခဲ့တာ ”

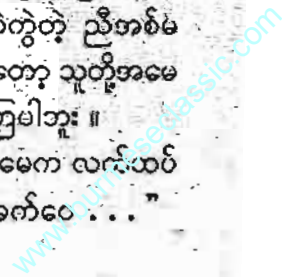
“မာမိဆူတာကထားပါ ခက်ဝေကို စိတ်ပူလို့ ”

“စိတ်ပူတယ် . . . ဒါဆိုလဲ အချိန်ရတာဘဲ
 ဒို့နှစ်ယောက် ကန်တင်းမှာ မိုးစောင့်ရင်း တစ်ခုခုစား
 စကားပြောရအောင်လား . . . ”

နှစ်ယောက်အတူ ကန်တင်းဖက်လျှောက်ခဲ့တယ်။

ဆီချက်တစ်ပွဲဆီမှာရင်း စကားထိုင်ပြောနေခဲ့
 ကြတာပေါ့ ပုလဲနဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ တစ်ဝမ်းထဲကွဲတဲ့ ညီအစ်မ
 တွေပါ။ ပုလဲမှ လွဲပြီး ကျန်တဲ့ မောင်နှမတွေကတော့ သူတို့အမေ
 တွေရဲ့ သွေးခွဲမှုမှာ နစ်မျောပြီး ခင်မင်မှုမရှိကြပါဘူး ။

“နန္ဒာသက်အောင်နဲ့ ခက်ဝေကို ကြီးမေက လက်ထပ်
 ပေးမယ်ပြောနေတယ်။ အဲဒါ ဟုတ်သလား ခက်ဝေ . . . ”

“ ဟုတ်တယ်လေ ဘာလို့လဲ ”

“ ခက်ဝေကရော . . . နန္ဒသက်အောင်ကို သဘော ကျလို့လား . . . ”

“ ကျွန်မမှာ သဘောကျတာ သဘောမကျတာမရှိဘူး ပုလဲ . . . ကြီးမေဟာ ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ကြီးမေစိတ်ချမ်းသာ မယ်ဆို ကျွန်မသေဆိုလဲ သေလုံပါဘဲ ”

“ ခက်ဝေက ကြီးမေကို သိပ်ချစ်တာကိုး . . . ”

“ ပုလဲစိတ်ပူတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ . . . ”

“ နန္ဒသက်အောင်ရဲ့ ရည်းစားက ပုလဲသူငယ်ချင်းရဲ့ အစ်မလေ . . . တင်တင်စောတဲ့ . . . သူ့မှာရည်းစားရှိတယ် ခက်ဝေ ရည်းစားရှိတဲ့သူက ခက်ဝေကို မချစ်ဘဲလက်ထပ်ရင် . . . ခက်ဝေတို့ အိမ်ထောင်ရေး သာယာပါ့မလား . . . ပုလဲက စိတ်ပူတာပါ . . . ခက်ဝေတို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမှာ ပုလဲဝင်ပါတာ မဟုတ်ပါဘူး ”

“ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ် ပုလဲ ကျွန်မကို စိတ်ပူပန်လို့ ပုလဲ ပြောပြတာကို ကျွန်မသိပါတယ် . . . ဒါပေမယ့် ခုနက ကျွန်မ ပြောသလိုပေါ့ ပုလဲရယ် ကြီးမေသေဆိုသေ ရှင်ဆို ရှင်မယ်လို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ထားတာမှာ ကျွန်မအိမ်ထောင်ရေး သာယာပါ့မလား . . . ပုလဲက စိတ်ပူတာပါ . . . ခက်ဝေတို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမှာ ပုလဲဝင်ပါတာ မဟုတ်ပါဘူး ”

“ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ် ပုလဲ ကျွန်မကို စိတ်ပူပန်လို့ ပုလဲ ပြောပြတာကို ကျွန်မသိပါတယ် . . . ဒါပေမယ့် ခုနက ကျွန်မ ပြောသလိုပေါ့ ပုလဲရယ် ကြီးမေသေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင် မယ်လို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ထားတာမှာ ကျွန်မအိမ်ထောင်ရေးဟာ ကျွန်မရဲ့ ကံတရားပါဘဲ . . . သာယာမှု မရှိတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်ခဲ့ရင်လဲ ကျွန်မရဲ့ ကံပေါ့ . . . ”

“ ခက်ဝေ သည်လို စိတ်ထားနိုင်ရင်တော့ ကောင်းပါ တယ် . . . ”

မိုးကသည်းနေဆဲ။

နိုင်လွင့်ကို လှမ်းမြင်လိုက်တာမို့ ပုလဲက ပြန်တော့ မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ နိုင်လွင့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပုလဲထွက်သွားပြီ။

“ ပုလဲက ဘာတဲ့လဲ . . . အံ့ဩစရာဘဲ နင်နဲ့ခေါ်ရင် သူ့အမေဆူမှန်းသိရက်နဲ့လည်း ခေါ်တာဘဲ နော် အံ့ပါရဲ့ . . . ”

“ ပုလဲက စိတ်ဓါတ်မှန်ပါတယ် ”

“ ထူးထူးဆန်းဆန်း နင်တို့ မုန့်အတူစားနေတာ ငါအံ့ဩတယ် . . . နင် ဘယ်ပျောက်သွားလဲ ငါလိုက်ရှာနေတာ . . . အိမ်ပြန်သွားပြီတောင် ထင်နေတာ . . . ”

“ ငါ အိမ်ပြန်မလို့ . . . ပုလဲက ပြောစရာရှိတယ် ဆိုတာနဲ့ ”

“ ဘာပြောလဲ . . . ”

နိုင်လွင့်ကို ပြောလိုက်ရမလား။

ပြောရင်ကောင်းပါ့မလား။ နိုင်လွင့်စိတ်က ကျွန်မ အပေါ်မှာ ချစ်နေတာတွေရှိနေလေတော့ . . . နန္ဒအကြောင်း သိရင် ဘာပြောမလဲ . . . ။

“ အလကားပါဟာ . . . ကြီးမေပေးစားတိုင်း မယူနဲ့ ကိုယ်ချစ်မှယူပါလား ဒါတွေဘဲပေါ့ . . . ကြီးမေအကြောင်းလဲ သိသားနဲ့ အန်တီနွယ်တို့ကို ငါနဲ့ နန္ဒကို လက်ထပ်ပေးမယ့် အကြောင်း . . . လျှောက်ပြောနေတော့တာ . . . ”

“ နင်ဘွဲ့ရမှ မဟုတ်လား ”

“ မဟုတ်ဘူး သီတင်းကျွတ်လောက် ဖြစ်မလားဘဲ ”

“ ဟင် အဲလောက် မြန်မှာလား ”

“ ကြီးမေပြောနေတာဘဲ . . . ”

စိတ်မကောင်းပါဘူး နိုင်လွင့်ရယ်။ နင့်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို မစာနာလို့ မဟုတ်ပါဘူး ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာက အချစ်မှ မရှိတာ . . . အချစ်မရှိပေမယ့်လဲ စာနာတတ်ပါတယ်။

“ နင် တကယ် မငြင်းတော့ဘူးလားဟင် ”

“ ပြောပြီးပြီဘဲ နိုင်လွင့်ရဲ့ ကြီးမေသဘောတစ်ခုဘဲလို့ . . . ဘာလို့ ငြင်းရမှာလဲ ငါငြင်းရင် ကြီးမေစိတ်ဆင်းရဲသွားမှာပေါ့ . . . ”

“ နင် ချစ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ဟာ . . . ”

“ မချစ်လည်း မတတ်နိုင်ပါဘူး . . . ဖြစ်သမျှဘဲ ကျွန်မ ကျေးဇူးရှင် စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးရောပါ . . . ”

နိုင်လွင့် ဘယ်လို ပြောပြော ပြောလို့မရဘူးဆိုတာ သူလည်းသိမှာပါ။ ကျွန်မစိတ်က ပြတ်သားခိုင်မြဲပြီးသားပါ။ ကြီးမေ ပျော်ရွှင်နေတာ မြင်နေရတာဘဲ ကြီးမေနှင့် ဒေါ်လှလှခင် တွေရင် ကြီးမေပျော်နေတာ ကျွန်မသိနေမှတော့။ မနက်ဖြန်ဆိုတာ ဘာတွေဖြစ်လာမည် ကျွန်မ ကြိုမသိနိုင်ပေမယ့်လည်း ကြီးမေပျော်ရွှင်မည်ဆိုပြီးရောပေါ့။

“ ခက်လေး . . . ရေမိုးချိုး အလှပြင်ထား . . . တော်ကြာရင် မောင်နန္ဒလာခေါ်လိမ့်မယ် . . . ”

“ ဟင် ဘယ်ကိုလဲ ”

“ မပြောတတ်ဘူးလေ . . . ကြီးမေနဲ့ လှလှခင် စဉ်းစားကြည့်တယ် . . . သမီးတို့ချင်း ရင်းနှီးခင်မင်မူ နည်းသလားလို့ . . . ဒါကြောင့် ခင်ခင်မင်မင်ရှိစေချင်လို့ပါ . . . ”

ကြီးမေ ပြောရင်ပြောသလိုပါဘဲ ။

ရေမိုးချိုးအလှပြင်ထားလိုက်ပါတယ်။

သိပ်မကြာခင်မှာ ကိုနန္ဒရောက်လာတယ်လေ ဘယ်လို ကြည့်ကြည့် ဘယ်နှစ်ခါတွေတွေ ဘယ်သို့သော ခံစားမှုမှ

မရှိပါလား . . . ကိုနန္ဒရဲ့ကားပေါ်ကို ကျွန်မ ရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ . . . ဝရံတာတွေဆီ မကြည့်ပေမယ့်လည်း သူတို့ ရှိနေမယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပါ။

“ မခက်ဝေ ဘယ်သွားချင်လဲ . . . ”

“ မပြောတတ်ဘူး . . . ကိုနန္ဒကရော . . . ”

“ ကျွန်တော်လဲ မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ . . . မခတ်ဝေနဲ့ အပြင်သွားပါဆိုလို့သာ ထွက်လာရတာ . . . ”

“ တစ်ခုခုစားမလား . . . စားရင်းစကားပြောလေ ”

“ သွားလေ . . . ”

နှစ်ယောက်သား တွေ့ဆုံရတာ နွေးထွေးမှု၊ လုံးဝ မရှိပါဘူး။ အေးစက်စက်နိုင်လွန်းပါတယ်။

သည်လိုပေါ့လေ . . . ။

ချစ်သူချင်း တွေ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဘယ်လိုနွေးထွေးနိုင်မှာတဲ့လည်း . . . ။

“ မခက်ဝေ ”

“ ရှင် ”

“ ကျွန်တော့်အမေနဲ့ ခင်ဗျားကြီးကြီး စီစဉ်တာကို ခင်ဗျားငြင်းပေးပါလား ”

“ ဘယ်လို ”

“ သူတို့ စီစဉ်တာကို ခင်ဗျားဖက်က ငြင်းပေးပါလား ”

အမယ်

အပြောကကောင်း

ကျွန်မငြင်းပေးရမတဲ့၊ လူကြီးတွေရဲ့ စိတ်မကောင်း ခြင်းတွေကို ကျွန်မက ခံယူပေါ့ ဟုတ်လား။ နားထောင်နိုင်ပါဘူး။ နားထောင်လိမ့်မယ် အား ကြီး ကြီး။

“ ရှင်ဖာသာ ငြင်းပါလား . . . ဘယ်နှယ် ကျွန်မဖက် လှည့်ရတယ်လို့ . . . ”

ကိုနန္ဒဆိုတဲ့လူအပေါ် ဘယ်လိုခံစားချက်မှ မရှိခဲ့ ပေမယ့် ခုကြတော့ စိတ်ပျက်သွားသလိုပါတဲ့လေ။ ဘယ်လို လူလည်း။ ကိုယ့်ဖာသာ ရှင်းရမည့်ကိစ္စမျိုး သူတစ်ပါးလွှဲချ တတ်တဲ့ လူမျိုးလား။ သည်လိုလူမျိုးနှင့် တစ်သက်လုံးပေါင်းရမှာ စိတ်ပျက်စရာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တာ အသေအချာပါပဲ။

“ ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိတယ် ”

“ ဟုတ်လား ”

ရှင်မှာချစ်သူရှိတယ် . . . အဲဒါကျွန်မသိပြီးသားဘဲ။ လာပြောနေပြန်ပါပြီ။

“ အဲဒါ ကျွန်တော့် ချစ်သူကိုဘဲ လက်ထပ်ချင်တယ် ”

“ ဒါနဲ့ကျွန်မက ငြင်းပေးရမယ်ဆိုပါတော့ . . . ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ်ငြင်းပြီးပြီ ပြောလို့ကို မရဘာ . . . ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ငြင်းခိုင်းတာပါ . . . ”

“ ကျွန်မ မငြင်းနိုင်ဘူး ”

“ဟာဗျာ . . .”

နန္ဒစိတ်ညစ်သွားပြီ။ ဒါကတော့သူ့ ပြဿနာလေး၊ သူ့မှာ ချစ်သူရှိတာ သူ့ချစ်သူနဲ့ ပေါင်းချင်ရင် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပေါ့။ အခုတော့ကိုယ်ပြဿနာ သူ့များ ဖြေရှင်းခိုင်းချင်တယ်။

“ကျွန်မမှာ ချစ်သူမရှိဘူး ဒါကြောင့်မို့ ဘယ်သူယူရ ယူရ ဘာမှပြဿနာ မရှိဘူး . . . ကျွန်မကြီးမေ စိတ်ချမ်းသာ ဖို့သာ အဓိကဘဲ ကျွန်မငြင်းရင် ကျွန်မ ကြီးမေ စိတ်ဆင်းရဲ ရတော့မယ် . . . သူ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ကျွန်မ ဘယ်လို နည်းနှင့်မှ မလုပ် နိုင်ပါဘူး . . . ဒါကြောင့် ကျွန်မ မငြင်း နိုင်ဘူး . . .”

ကောင်းကောင်း စိတ်ပျက်သွားတဲ့ပုံစံဘဲ။ ဒါအမှန် အတိုင်းဘဲလေ။ ကြီးမေစိတ်ဆင်းရဲအောင် ကျွန်မလုံးဝမှ မလုပ်နိုင်တာဘဲ။

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို အားကိုးနေတာ ခင်ဗျားသာ ငြင်းလိုက်ရင် ဘာမှ မရှင်းရတော့ဘူး . . .”

“ကျွန်မကို အားမကိုးပါနဲ့ . . . ကျွန်မက ကြီးမေရဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုနဲ့ အသတ်ရှင်နေတာပါ . . . ခုနက ပြောသလိုပေါ့ ချစ်သူလဲ မရှိတော့ ခေါင်းအေးအေးဘဲလေ . . .”

“ခင်ဗျား အလွယ်လေးကို ခက်နေတယ်”

“ရှင်လဲ အလွယ်လေးကို ခက်နေတာပါဘဲ . . .”

“ကျွန်တော်က မလွယ်ဘူး . . . ငြင်းမရလို့ကို ခက်နေတာ . . .”

“ငြင်းမရရင် မငြင်းနဲ့ပေါ့ . . .”

“ဟာ ခင်ဗျားကလဲ ကျွန်တော်မှ ခင်ဗျားကို မယူချင်တာ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် ချစ်သူကိုဘဲ ယူချင်တယ်” ဖြစ်နေလိုက်တာ။

စိတ်တိုလာပြီ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ။

“ကျွန်မကလည်း ရှင့်ကို မယူချင်ပါဘူး၊ ကြီးမေ စိတ်ချမ်းသာအောင်သာ ယူရမှာ . . .”

“ဒါဆိုလဲ မယူနဲ့ပေါ့ . . .”

စကားပြောတာက တော်တော်ကို အဆင့်မပြေ တော့ပါဘူး။ သည်လိုပုံစံနှင့်ဆို လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေနိုင်ပါ။ စိတ်ပျက်စရာအလွန်ကောင်းသော အိမ်ထောင်တစ်ခုကိုသာ ရပါလိမ့်မည်။ အဲသည့် စိတ်ပျက်စရာ အိမ်ထောင်ထဲမှာ ကျွန်မဟာ စိတ်ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိရင်း ဘယ်လောက် ဒုက္ခများလိုက်လေမလည်း။

ဒါပေမယ့် ကြီးမေစိတ်ချမ်းသာမှာပါဘဲလေဆိုပြီးကော့ . . . အားလုံးကို ကျေနပ်ပေးလိုက်ရမှာပါ။

“သမီး ခက်လေး . . . လှလှခင်က သတို့သမီးဝတ်စုံကို စကားဝါရောင်လေး ရွေးထားတယ်။ အဲဒါသမီး ကြိုက်ပါ့မလား ဆိုပြီးတော့ ကြီးမေကို ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ သမီး ကြိုက်တဲ့ပုံကို ကြိုက်တဲ့ဆိုင်မှာ ချုပ်ပါတဲ့ . . .”

ဒေါ်လှလှခင်နှင့် ကြီးမေတို့ကတော့ တက်ကြွ ပျော်ရွှင်စွာနေတိုင်း ဈေးဝယ်ကြတယ်။ အစီအစဉ်တွေ ဆွဲကြတယ်။ ကျွန်မကတော့ ကိုနန္ဒရဲ့ စိတ်ဆန္ဒတွေလဲ သိနေပြီပဲ။ တရွေ့ရွေ့နီးကပ်လာပြီး စိတ်ပျက်စရာ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် စိတ်ဝင်စားမှုကို မရှိတော့ပါဘူး။ သတို့သမီးတစ်ယောက်အဖြစ် လှပစွာလဲရှိမနေချင်တော့ . . . ဘာအရောင်ဘဲ ဝတ်ရဝတ်ရ လှပချင်စိတ်မှ မရှိတာ။

“ကြည့်ပါဦး ခက်လေးရဲ့”

ကြီးမေက ကြည့်ဆို ကြည့်လိုက်ယုံပေါ့။

အစရဲ့ အရောင်လေးက စကားဝါရောင်လေး လှလဲလှ တန်ဖိုးလဲရှိမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိပါဘူး . . .။

“ကြီးမေနဲ့ လှလှခင် စိတ်ကြိုက်ရွေးကြတာလေ . . .”

“ကြီးမေကြိုက်ရင် ကောင်းတာဘဲ”

“သမီးလေးက ကာယံကံရှင်လေ သမီး ကြိုက်ဖို့အညံ့ လိုသေးတာ သည်ဝတ်စုံကြိုက်ရဲ့လား . . .”

ကျွန်မရင်ထဲမှာတော့ ဝတ်စုံလေးကို ကြိုက်ဖို့မလိုဘူး။ သတို့သားကို ကြိုက်ဖို့က ပိုလိုအပ်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကြီးမေ စိတ်သည်သို့ မတွေးမိဘူးလားမသိ။ ကြိုက်ပါတယ်ဘဲ လွယ်လွယ်ဖြေလိုက်ပါတယ်။

“လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ လှလှခင်က သူတို့အိမ် သိပ်ကျယ်လို့ လာနေရမယ်တဲ့ သမီးကို ကြီးမေကလည်း မခွဲ ချင်ဘူး . . . ဒါကြောင့်မို့ တစ်ခါတစ်လေတော့ သမီးကို အိမ်ခေါ်ပါရစေလို့ ပြောလိုက်တယ် . . . နောက်တော့ စိတ်ဖြေ ပါတယ် . . . သမီးဘဝပြည့်စုံကြွယ်ဝ အေးဆေးသွားရင် ပြီးတာ ပါဘဲ။ ကြီးမေက အသက်ကြီးပြီ သေဖို့သိပ် မလိုတော့ပါဘူး။”

“အဲလို မျိုး မပြောပါနဲ့ ကြီးမေရယ် . . . ဘာလို့သေရမှာလဲ”

“ခက်လေး ဘဝအခြေကျရင် ကြီးမေ သေပျော်ပါပြီ”

ကြီးမေကျွန်မကို သိပ်ချစ်တာပါ။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာလို ပြည့်စုံစွာကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း . . . ကြီးမေ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆို . . . ကျွန်မလိုက်လျော့ရ မှာပေါ့။

“ငါ့သမီးလေးရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကို အခမ်းနားဆုံး အကြီးကျယ်ဆုံးဖြစ်ရမှာမို့ ကြီးမေသိပ် ဝမ်းသာပါတယ် . . . မိနွယ်တို့ မိဖိုးတို့တွေထက် သာတဲ့အခြေအနေကို ရတာကိုလည်း သိပ်ဝမ်းသာတာပါဘဲ . . .”

ကြီးမေက ကျွန်မ အဒေါ်ကျန်တဲ့ အဒေါ်တွေ မကြည်မဖြူရုံကြတာကို . . . အမြဲလို တိုက်ခိုက်တတ်ပါတယ်။ ကြီးမေက ကျွန်မကို ချစ်သလိုတော့ . . . ကျန်တဲ့အဒေါ်တွေက ဘယ်ချစ်မှာတဲ့လည်း။ သူတို့မှာက သူတို့သားသမီးတွေရှိကြ တာကိုး။ ကြီးမေကတော့ ကျွန်မကို မွေးထဲက ကျွေးမွေး ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ရာတာလေ။ ချစ်ခင်မှုက ဘယ်တူပါ့မလည်း။

“ ကျွန်မကတော့လေ . . . ဘယ်သူ မချစ် ချစ်ချစ် ဝမ်းမနည်းပါဘူး . . . ကြီးမေ ချစ်နေရင် ပြီးရော . . . ကြီးမေ အချစ်က သူတို့အားလုံးချစ်တာထက် ပိုနေနာယ်ဆိုတာ သိပါတယ် . . . ”

ကြီးမေပြုံးနေလိုက်တာ ကျွန်မက တကယ်ပြောတာပါ။ ကြီးမေချစ်တယ်ဆို ပြီးရောပေါ့ . . . ကြီးမေကြောင့် ကျွန်မ ခုလို အရွယ်ထိကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာ . . . ကြီးမေသာမရှိရင် အဖေ မရှိ အဖေမရှိ ဘယ်လိုနေရာမျိုးများ ရောက်နေမလဲ မသိနိုင်။

“ ဖိတ်စာလေးများ လှလိုက်တာ ”
“ ဟင် ဖိတ်စာတွေ ရိုက်နေပြီလား . . . ”

“ ရိုက်ပြီပေါ့ . . . ဘယ်လောက်မှ မကျန်တော့ဘူး ”
သက်ပြင်းတရွက်ရွက်မိတယ်။

ကြီးမေတော့ မမြင်စေရပါဘူး။
ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မနှစ်သက်စေကာမူ ကြီးမေက ကျွန်မ အပေါ်ဘယ်တော့မှ မကောင်းဖြစ်စေချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

တကယ်တမ်း လက်ထပ်ရမည်ဆိုတော့ စိတ်မှာ မနှစ်သက် သလိုခံစားရပါတယ်။ လက်ထပ်ရမည့် လူကလည်း ကျွန်မလိုပင် ချစ်သူမရှိဘဲ မိဘကြောင့် သဘောကျကျ မကျကျ ခေါင်းငြိတ် လိုက်သည့် လူဆိုတော်သေး . . .။ အခုတော့ သူရည်းစားမှ လက်ထပ်ချင်နေတဲ့ လူကို တွေ့ရတယ်လို့။ ကျွန်မနှင့် လက်ထပ် ပြီးလျှင်လည်း ဘယ်လို စိတ်ဓါတ်ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နှင့် ဆက်ဆံမှာတဲ့လည်းလေ။

“ ဖိတ်စာကတော်တော်များများ ရိုက်ရမယ် . . . လှလှခင်တို့ အသိုက်အဝန်းက ကြီးပါဘိနဲ့ . . . ကြီးမေ အပေါင်းအသင်း တွေကလဲ ရှိတယ်လေ . . . မင်္ဂလာပွဲကတော့ ဝက်ဝက်ကွ စည်မှာ အသေအချာပါဘဲ . . . ”

ကြီးမေကတော့ ကြိုတင်တွေးပြီး ပီတိတွေဖြစ်နေပုံ ရပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ကြိုတင်တွေးပြီး ရင်မောရယ်လေ။

“ မောင်နိုင်လွင်လေးကြည့်ရတာ သမီးကို နှစ်သက် နေတယ်ထင်ပါရဲ့ ဟိုနေ့က သူ့ရှေ့မှာ သမီး မင်္ဂလာကိစ္စ ပြောတော့ မျက်နှာလေးဖျက်လို့ . . . မောင်နိုင်လွင် အပေါ်မှာ ကြီးမေ အမုန်းမရှိပါဘူး . . . ဒါပေမယ့် သူတို့က ချို့တဲ့ပါတယ်။ ကြီးမေက သမီးဘဝကို ထိပ်ဆုံးရောက်စေချင်တာပါ . . . ”

“ နိုင်လွင်ဘတ်က ဘယ်လိုစိတ်ဘဲ ရှိရှိ ကျွန်မဝက်က သူ့ယေချင်းပါတဲ၊ ကြီးမေရယ် . . . ကြီးမေစိတ်ချမ်းသာဖို့သာ အဓိကပါဘဲ . . . ”

နိုင်ငံသက် ❖ ၁၃၂

“ သမီးစကားလေးကြားရတာ ကြီးမေသေပျော်ပါပြီ ”

ကြီးမေကလည်းလေ ခွဲခွာခြင်းကို မကြားချင်ပါဘူးဆိုမှ ခုတလော သည်စကားဘဲ ပြောနေတယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ အဖေလဲမရှိ အမေလဲမရှိ ကြီးမေရှိဖို့ လိုပါတယ်။ ကျွန်မ မည်မျှ မပျော်ရွှင်ရသော ဘဝသို့ ရောက်စေကာမူ ကြီးမေ အတွက် ဘဲလို့ စိတ်ကိုခံပြုပါတယ်။

ဘာမှ မတွေးတော့ဘူး ။

ရင်ဆိုင်ကြယုံပါဘဲ။

ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းလို့ သဘောထားလိုက် ပါမည်။

“ ခက်ဝေ ခက်ဝေ . . . ”

လှမ်းခေါ် သံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိပါတယ်။ ပုလဲ အပြေးလေး လိုက်လာတာ တွေ့ရလို့ရပ်စောင့်ရတယ်။ ပုလဲကလည်းလေး လမ်းထဲမှာလိုက်ခေါ်ရတယ်လို့ဘဲ။ သူ့အမေတွေ့ရင် မကောင်း

“ ဘာလဲ ပုလဲ နင်ကလဲ ကျောင်းကြမှ ခေါ်ပါလား အခုနေ အန်တီနွယ်တို့ အန်တီမိုးတို့ တွေ့ရင်နင့်ကို ဆွမှာ ”

“ ငါ့ကို ဆွမှာ အရေးမကြီးပါဘူး . . . နင့်ကို အရေးတကြီး ပြောစရာရှိတယ် ”

၁၃၃ ❖ မောင် နှင့် ကြောင်

“ ဘာလဲ ”

“ နင့်တို့လက်ထပ်တော့မှာလို့သာ ဆိုတယ် အဲသည့် လူက သူ့ရည်းစားနဲ့ တတွဲတွဲတွေ နေရတုံး ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့ လားဟယ် . . . ငါလည်း နင့်အတွက် စိတ်ပူလို့ပြောတာ . . . ”

“ သူက သူ့အမေကို ကြောက်တာဘဲ . . . ငြင်းတောင် မငြင်းရဲ့ပါဘူး . . . လက်မထပ်ခင် သူ့ချစ်သူ မခွဲနိုင်လို့ တွဲနေရတာ နေမှာပါ . . . ”

“ လက်မထပ်ခင်တွဲတာ အရေးမကြီးပါဘူး။ လက်ထပ် ပြီးတော့ပါ ဆက်တွဲနေရင် နင့်အတွက် ဘယ်လိုကောင်းပါ့ မလည်း . . . သာယာပျော်ရွှင်တဲ့ အိမ်ထောင်လေး တစ်ခု ကိုလည်း ဘယ်ရနိုင်ပါ့မလည်း . . . နင့်အတွက် ငါက စိတ်ပူတယ်။ ကြီးမေကြီးကလည်း ဆွေမျိုးတွေကြားထဲမှာ နင့်ဘဝ ထိပ်ဆုံးရောက်ပြီဆို ကြားလုံးတွေအရမ်းများနေတော့ . . . နင်တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာ ငါအရမ်းစိုးရိမ်တယ် ”

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပုလဲ ငါပြောခဲ့သလိုပေါ့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပါဘဲ . . . ကြီးမေ စိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးတာပါဘဲ။ ငါ စိတ်ဆင်းရဲရင်လည်း စိတ်ဆင်းရဲပါစေတော့ . . . ပုလဲစေတနာကို နားလည်ပါတယ် ပုလဲရယ် . . . ကျွန်မအပေါ် စေတနာထားတာလဲ ပုလဲဘဲရှိတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ် . . . ”

“ ပုလဲကတော့ ခက်ဝေကို ခင်မင်တယ်လေ . . . ”

“ သွားတော့နော် ပုလဲ တစ်ယောက်ယောက်မတွေ့ခင် သွားတော့ . . . ”

ကျွန်မကြောင့်လည်း ပုလဲကို အဆူမခံစေချင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ လမ်းခွဲ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ နိုင်လွင်ကို မေးမှာ ရပ်စောင့်နေတာ တွေ့ရတာမို့ ဝမ်းသာအားရလှမ်းနှုတ်ခတ် ခံပါတယ်။

“ နိုင်လွင်ရေ . . . ဘယ် သွားမလို့လဲ ”

“ နင့်ဆီလာတာ ”

“ ဒါများ အိမ်လာခဲ့ပြီးရောဟယ် . . . ”

“ ငါမလာချင်တော့ဘူးဟာ . . . ငါ . . . ”

စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသလိုဘဲ . . . နောက်ပြီးတော့ နင့်လူက ငါနဲ့နင်ခုချိန်ထိ ခင်ခင်မင်မင်နေနေတာ အပေါ်မှာ . . . တလွဲထင်မှာလဲ မကောင်းဘူး ”

“ ဘာမှမကောင်းတာမရှိဘူး နိုင်လွင် . . . နင်နဲ့ငါဟာ ထာဝရသူငယ်ချင်း . . . အခုလည်း သူငယ်ချင်းနောက်လည်း သူငယ်ချင်း . . . ငါတို့ သေဆုံးသည်အထိ သူငယ်ချင်းတွေပဲ . . . သူလည်း သူ့ရည်းစားတောင်ရှိတာ ငါက သူငယ်ချင်း ဘဲရှိတာ နားလည်မှုရှိရမှာပေါ့ . . . ”

“ ဒါပေမယ့် ”

“ တော်စမ်းပါနိုင်လွင်ရာ . . . ငါကတော့ နင့်ကိုအရင် အတိုင်းဘဲ . . . နိုင်လွင် နင်လာတာနဲ့ အတော်ဘဲ ငါတို့

မုန့်တင်းခါး သွားစားရအောင် . . . နင်နဲ့ငါ အရင်တစ်ခါစားတဲ့ ဆိုင်လေးက မုန့်ဟင်းခါးအရမ်းကောင်းတယ်နော် . . . ”

“ သွားလေ . . . ”

ကျွန်မဘဝ ကျွန်မအနာဂါတ်မှာ ကျွန်မဖာသာ ပျော်စရာတွေ ရှာကြံရှာဖွေနေရမှာပါ။ ကျွန်မမချစ်စေကာမူ လက်ထပ်ခဲ့ပြီးရင် . . . ခင်ပွန်းသည်အပေါ် သစ္စာစောင့်သိ ရှိသေမှာပါ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုလေးတွေကိုတော့ ကျွန်မဖာသာ ရွာဖွေနေရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့် အိမ်ထောင်ပေါ် သစ္စာပျက်ယွင်းခြင်းမျိုးကိုတော့ လုံးဝ မဖြစ်စေရဘူးလေ။

“ ဘာအကြော်နဲ့ စားမလည်း . . . ”

“ နိုင်လွင် . . . တစ်သက်လုံး အတူစားလာတာ ငါစားတဲ့ ငါကြိုက်တဲ့ အကြော်ကို မေ့သွားပြီလား . . . နင်ကဘာလဲ ပုံစံပြောင်းချင်တာလား . . . ”

“ ငါးဖယ်နဲ့ နှစ်ပွဲ ”

နိုင်လွင်ကို စကားပြောနေပေမယ့် ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို ကျွန်မ မြင်လိုက်ရပါတယ်။ အံ့ဩစွာနဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုအတွက် ငေးကြည့်နေမိဆဲ။

“ ဟင် . . . ခက်ဝေသင် ”

“ ကိုနန္ဒပါလား . . . သာလေ ကျွန်မတို့နဲ့လာထိုင်ပါလား ”

“ ရပါတယ် နေပါစေ . . . ”

“ ကျွန်မသူငယ်ချင်းပါ ကိုနိုင်လွင်တဲ့ တစ်တန်းတည်း သူငယ်ချင်း အရမ်းခင်ကြတာ . . . နောက်ဆို နိုင်လွင်နဲ့ ကိုနန္ဒလည်း ခင်ခင်မင်မင်သိကြရမှာလေ . . . ”

ကိုနန္ဒပျက်နာပျက်နေပါတယ်။ ကျွန်မတို့နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းခုံမှာ သွားထိုင်တယ်လေ . . . ။

“ သူ့ရည်းစားလား ”

“ ဟုတ်မှာပေါ့ ”

“ နင်တို့လက်ထပ်မဲ့ရက် ဘာမှမလိုတော့ဘူး သူတို့ခုလို တွဲမနေသင့်တော့ဘူး . . . ”

“ ဒါကတော့စာ . . . နေပါစေ . . . ”

“ နင်တို့ လက်ထပ်ပြီးတော့ . . . ခုလိုမျိုးဆက်ပြီး တွဲနေရင်ရော . . . နင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . . ”

“ သစ္စာမပျက်သင့်ပါဘူး . . . ကျွန်မကတော့ လက်ထပ်ပြီးရင် သစ္စာပျက်ယွင်းမဲ့ ကိစ္စမျိုးလုံးဝမဖြစ်စေရပါဘူး . . . သူက သစ္စာပျက်ခဲ့ရင် . . . အင်းလေ ဒါကတော့ သူ့စိတ်ပေါ့ . . . ”

ကျွန်မနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရင်လည်း သူ့ချစ်သူကိုခုလိုပင်

ဆက်တွဲနေဦးမည်လား။ ဘယ်ပြောနိုင်ပါမည်လည်း။ ကျွန်မကတော့ နိုင်လွင်အပေါ် သူငယ်ချင်းလိုထာဝရ ခင်မင်နေဦးမည် ဆိုပေမယ့် ခုလိုမျိုးနှစ်ယောက်အတူသွားတာ စားတာမျိုးတော့ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရတော့ဘူး။ ခင်ခင်မင်မင် တစ်သက်လုံး နေမည်ဆိုလဲ ကိုနန္ဒကိုပါ ခင်မင်စေပြီး . . . ကြီးမေတို့ အန်တီ ဒေါ်လှလှခင်တို့ ရှေ့မှာ စကားပြောတာမျိုးဘဲရှိစေရမှာပါ။

“ နင့် လူက ငါ့ကိုလှမ်းလှမ်းကြည့်တယ် ”

“ နင့်ကို ငါ့ရည်းစားများမှတ်နေလားမှ မသိတာ . . . ”

သူက သူ့ရည်းစားကို ယူချင်တဲ့ လူဆိုတော့ . . . ငါလဲ ငါ့ရည်းစားနဲ့ ယူစေချင်တာမျိုး ရှိမှာ။ ငါက သူ့ကိုအမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့ပြီးပြီလေ . . . ငါ့မှာချစ်သူမရှိပါဘူး . . . အဲသည့် အတွက် . . . ကြီးမေ စိတ်ချမ်းသာစေရမယ်လို့ဘဲ ပြောခဲ့တာ ”

“ သူလည်း သူ့ချစ်သူနဲ့သူ လက်ထပ်ပါစေလားဟာ . . . ”

“ အချိန်ရှိပါသေးတယ် . . . နင် နဲ့လည်း . . . မဝေးချင်ဘူး ”

ခွင့်လွှတ်ပါ နိုင်လွင် . . .

ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကြီးမေစိတ်ဆင်းရဲအောင် ကျွန်မပြောကို ခပြောရက်လို့ပါ . . . ။ ကျွန်မငြင်းလိုက်ရင် ကြီးမေ ဘယ်လောက်ထိ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေမည်လည်း။

“ အမလေး နိုင်လွင်ကလဲ ဘာမှဝေးစရာမရှိဘူး . . . ”

ငါတို့တစ်သက်လုံး သူငယ်ချင်း . . . သူငယ်ချင်းမှာ အမှန်း မရှိဘူး . . . ”

နှင့်ရင်ထဲက နှလုံးသားခံစားချက်ကို ဘယ်လိုသိတယ်ဆိုဆို ခုချိန်မှာ နှစ်ဖွင့်ပြောခဲ့လည်း . . . သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ဖြူစင်မှု ကြားမှာ အဓိပ္ပါယ်မဲ့သွားယုံကလွဲပြီး ဘာမှ ထူးခြားမလာနိုင်ပါဘူးလေ။

လှပသော ဖိတ်စာလေးတွေ။
မောင်နန္ဒသစ်အောင်နှင့် မခက်သဇင်ဝေတဲ့ တစ်သက်တာအတွက် ဖူးစာဖက်သတဲ့လား . . . ချစ်ခြင်း မေတ္တာမပါရှိသော နွေးထွေးခြင်းကင်းမဲ့သည့် ဖူးစာဖက်တွေတဲ့။ ကြီးမေနှင့် ဒေါ်လှလှခင်တို့နှစ်ယောက် တက်တက်ကြွကြွ ဖိတ်စာတွေဝေဖို့ သွားတာတောင် အလှတွေပြင်လိုက်ရတာ။

“ သမီးလေးသူငယ်ချင်းတွေရော ဘယ်နှစ်ယောက် ဖိတ်မလဲ ဖိတ်စာကြိုက်သလောက်ယူနော် . . . ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ဟုတ်ကဲ့လို့သာ ကြီးမေစိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောခဲ့တာပါ။ ကျွန်မဘယ်သူမှ မဖိတ်ပါဘူး။ နိုင်လွင့်ကိုလည်း နှုတ်နဲ့ ဖိတ်တာဘဲ ရှိပါတယ်။ ဖိတ်စာမပေးရက်ပါဘူး။ နိုင်လွင့်ဖက်က ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ စာနာရမယ်လေ။ ကြီးမေတို့

သွားနေခိုက် အိမ်ထဲမှာဘဲ တစ်ယောက်ထဲ စာဖတ်နေခဲ့ပါတယ်။ တွန်မမှက သူငယ်ချင်းဆိုလို့လည်း များများစားစား . . . ရှိတာမှ မဟုတ်တာဘဲလေ။

စာဖတ်ရတာ ပြီးငွေ့လာတဲ့ အခါမှာတော့ . . . ပန်းချီဆွဲဖို့ပြင်ရပြန်တယ်။ ပန်းချီဆွဲပြန်တော့လည်း . . . ပန်းချီစားထဲက မိုးပေါက်တွေကလဲ စိုရွဲချမ်းစိမ့် လာသလိုလို့။

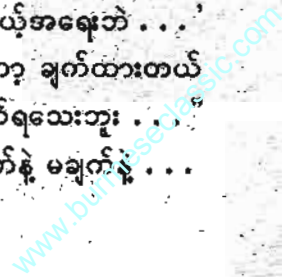
“ ခက်လေး . . . ခက်လေး . . . ဘယ်နှယ် ဆိုဖာပေါ် အိပ်နေရတာလည်း သမီးရယ် . . . အိပ်ယာထဲဝင်အိပ်ရောပေါ့တော်ကြာ နေမကောင်းဖြစ်နေမှပြင် . . . ခုရက်ပိုင်း နေကောင်းအောင်နေပါ . . . တော်ကြာ များနေတဲ့ သတို့သမီးလေးဆို မလှဘဲနေနေမယ် . . . ကြီးမေကလေ သမီးလေးကို အလှဆုံး အချောဆုံး အပြည့်စုံဆုံး ဖြစ်စေချင်တာ . . . ”

“ ကြီးမေတို့ ဖိတ်စာတွေ ဝေရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ တစ်နေကုန် မိုးချုပ်ရောဘဲ . . . ”

“ သည်လောက်တော့ အပင်ပန်းခံရမယ်လေ . . . ငါ့သမီးလေးဘဝကောင်းစား မြင့်မားသွားမယ့်အရေးဘဲ . . . ”

“ ကြီးမေ . . . သမီး ထမင်းတော့ ချက်ထားတယ် တင်းကတော့ ဘာချက်ရမှန်းမသိလို့ မချက်ရသေးဘူး . . . ”

“ ရတယ် . . . ရတယ် . . . မချက်နဲ့ မချက်နဲ့ . . . ကြီးမေချက်မယ် . . . ”

“ကြီးမေပင်ပန်းပါတယ် ဒုက်မနေပါနဲ့ တော်ကြာကြာမှ ကျွန်မ ဟင်းသွားဝယ်မယ်လေ”

“အေး အဲဒါလည်း ကောင်းတာဘဲ သွားဝယ်လိုက် . . . သွားဝယ်လိုက် သမီးကြိုက်တဲ့ ဟင်းသာဝယ်ခဲ့ . . .”

ကြီးမေလဲ သနားပါတယ်။

သတို့သမီးဖြစ်ရမယ့် ကျွန်မက သည်မင်္ဂလာဆောင်ကို စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး။ ဘာမှလည်း အပင်ပန်းခံရတာ မရှိပါဘူး။ကြီးမေမှာသာ စိတ်ပင်ပန်း လှုပ်ပင်ပန်းနဲ့။ ကျွန်မက ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါလေ။ ကျွန်မ အနာဂါတ်မှာ ဘယ်သို့သော စိတ်ပျက်စရာတွေဘဲ ကြုံကြုံ . . . ခံနိုင်ရည်ရှိစွာ စိတ်ကို အေးချမ်းနိုင်သမျှ အေးချမ်းအောင် ကြိုးစားမယ်လို့ဘဲ တွေးထားပါတယ်။

ဟင်းဝယ်မည်ဆို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ အတော် မှောင်ပင်နေပြီဘဲ . . . ။ ကြီးမေက စိတ်မချစွာ အပေါက်အထိ ကောင်းကောင်းသွားနေ အက်လေး မြန်မြန်ဝယ် မြန်မြန်ပြန်ခဲ့ တဲ့ . . . ။ ဘာတွေကို စိတ်ပူပန်နေတာပါလိမ့်။

“ခက်ဝေ . . . ခက်ဝေ”

“တယ် ပုလဲ”

တော်ပါသေးရဲ့။

မှောင်နေပြီ။ ရုတ်တရက်တော့ ပုလဲနှင့် ကျွန်မကို

မမြင်နိုင်ပါဘူး။ အန်တီနွယ်မြင်မှာကို ကျွန်မကသာ စိုးရိမ်နေတာ ပုလဲကတော့ စိုးရိမ်ပုံမရပါဘူး။

“ခက်ဝေ . . . နင်လူနဲ့ သူ့ကောင်မလေးကို ငါအခု ညနေ အပြန်မှာတွေ့တယ် . . . ပျာ့ပျာ့ယာယာနဲ့ . . . ဘယ်လာတာလဲတော့ မသိဘူး . . . ပြီးတော့ အငှားစား တစ်စီးပေါ်တက် သွားတယ် . . . နင် ကြည့်လဲပြောဦး တပူးတွဲတွဲ နိုင်လွန်းတယ် . . .”

“တွဲပါစေဟယ် . . . ဖိတ်စာတွေတောင်ဝေပြီးပြီ . . . တနင်္ဂနွေမင်္ဂလာပွဲရှိတာ . . . သုံးလေးရက်ဆိုရင် သူ့တို့ ဝေးကြရမှာ”

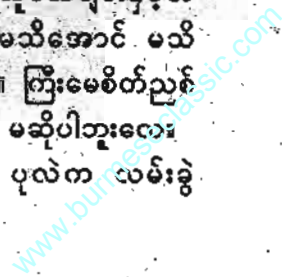
“သူတို့မဝေးဘဲ ဆက်တွဲနေကြရင်ကော နင် ဘယ်လို ခံစားမလဲ . . .”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ပုလဲရယ် . . . ငါအရာအားလုံးကို လျစ်လျူရှုထားဖို့ဘဲ စိတ်ကူးပါတယ် . . .”

ဟုတ်တယ်လေ

ကိုနန္ဒက သစ္စာပျက်ယွင်းပြီး သူ့သူငယ်ချင်းနှင့်ဘဲ ဆက်တွဲနေမည်ဆိုလျှင် . . . ကြီးမေတို့ မသိအောင် မသိ ချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်ယုံပါဘဲ . . . ။ ကြီးမေစိတ်ညှပ် သွားအောင်တော့ မကြည်မလင်စကားတွေ မဆိုပါဘူးလေး။

ဟင်းဝယ်ပြီး ပြန်လာခဲ့တော့မှ ပုလဲက လမ်းခွဲ ထွက်သွားတာ။

ကြီးမေကတော့ အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်လေးကနေကိုစောင့်နေတာပါ။

“စိတ်မပူပါနဲ့ကြီးမေရဲ့ သမီး လမ်းထိပ်မှာပုလဲနဲ့တောင်တွေသေးတယ် ပုလဲကိုတောင် ဟင်းဝယ်တဲ့ဆီ အဖော်ခေါ်သွားတာပါ”

“ ပုလဲကို အာကိစ္စခေါ်သွားရတာလည်း . . . မိနွယ်ကကောင်းတာမဟုတ်ဘူး . . . တိုယ့်ကို မပေါင်းချင်တဲ့လူတွေ . . . ”

“ ပုလဲက ကျွန်မအပေါ် ကောင်းပါတယ် ကြီးမေရယ်” ကြီးမေနှင့် ထမင်းအတူစားရတယ်။

တစ်သက်လုံးလိုလို ကြီးမေနှင့် အတူနေလာခဲ့တာနောက်ဆုံး ကိုနန္ဒတို့အိမ် လိုက်သွားရမှာ။ ကြီးမေခေမှာ တစ်ယောက်ထဲ။

“ ကြီးမေ . . . သမီးတို့နဲ့ ဟိုအိမ်မှာ လိုက်နေပါလားဟင် . . . ကြီးမေနဲ့ မခွဲချင်ဘူး . . . ”

ကြီးမေတို့ ပြောမိတာမှားတယ်။ ကြီးမေမျက်ရည်ဝဲသွားတာ မြင်တော့လည်း ကျွန်မစိတ်မကောင်းပါဘူး။ အတူနေခဲ့ကြတာ ကြာမှ တစ်ယောက်တတွဲလည်း မနေချင်။

“တစ်ဖြူထဲ ခုတွေချင်ခုတွေလိုရတာဘဲ သမီးရယ် . . . ဖုန်းဆတ်လဲရတာ . . . သမီး အနာဂါတ်က အရေးကြီးတယ်”

ကျွန်မကို အချစ်ဆုံးလူဟာ ကြီးမေတစ်ယောက်ထဲရှိပါတယ်။

“ ကြီးမေ နေမကောင်းဘူးလား . . . ”

ကျွန်မအိပ်ယာက နိုးပြီးတဲ့အချိန်တိုင်း ကြီးမေ မီးဖိုမှာချက်ပြုတ်နေတာကိုသာ တွေ့နေကြ အခုတော့အိပ်ယာထမှာ ခွေနေပါလား။ ကြီးမေ ကုတင်ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်လေ။

“ နေကောင်းပါတယ် . . . ပင်ပန်းလို့လားမသိဘူး ခေါင်းနည်းနည်းမူးသလိုဘဲ ”

“ သွေးပေါင် များတက်နေသလား မသိ . . . ဆေးခန်းသွားရအောင် ကြီးမေရာ . . . နော် . . . ”

“ မသွားပါဘူး . . . သွား သွား ကြီးမေ သောက်နေကြ သွေးဆေးလေးသွားယူချေ . . . ရေအေးလေးတစ်ခွက် ထုခဲ့ . . . ”

သွေးဆေးယူတိုက်ရတယ်။

ကြီးမေခုရက်ပိုင်းတွေမှာ ပင်ပန်းနေပြီဆိုတာ သိတာပေါ့။ ဖိတ်စာတွေဝေတဲ့ရက်ကဆို မိုးလင်းက မိုးချုပ်ထွက်နေတာ။

“ ကဲ ကြီးမေ မိန်းနေတော့ . . . သမီးလဲ အလုပ်တွေ သွားလုပ်ဦးမယ် ”

“ ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်တွေ အာမှမလုပ်နဲ့ ဘော်ကြာ သတို့သမီးလေးမျက်နှာတွေ ကျနေရင် မလှဘူး . . . ”

ကြီးမေကသာ လှတာတွေ မလှတာတွေ ဂရုစိုက်နေတာ။ ကျွန်မကဖြင့် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ကျွန်မမင်္ဂလာဆောင်ရမယ်ဆိုတာ . . . သတိတောင်းမရပါဘူး။ မီးဖိုထဲဝင် ရေခဲသေတ္တာ ဖွင့်ပြီး ဘာဟင်းချက်ရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေမိတယ်။ ကြီးမေ နားနေပါစေ ထမင်းဟင်းတွေချက်ပစ်လိုက်မယ်။

အိမ်ရှေ့ဘဲလ်သံကြောင့် တံခါးထွက်ဖွင့်မယ်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကြီးမေထွက်သွားတာကို မြင်ရတယ်။ ကြီးမေ ကလည်းလေ ခေါင်းမူးတယ်ဆို ငြိမ်ပြီးနားပါလား။ ခုတော့ ညှော်သည်လာတာကို . . . ထွက်ကြည့်ရတယ်လို့။

“ လှလှခင်ပါလား လာ လာ . . . အတော်ဘဲ မျှော်နေတာ ”

ညှော်သည်က အန်တီလှလှခင်ဆိုတော့ . . . သူတို့ ဖာသာနေပါစေတော့။ ကျွန်မဖာသာ ဟင်းချက်နေမယ်လို့ မီးဖိုထဲပြန်ဝင် နေခဲ့တာ။ ကြက်ဟင်းခါးသီး တစ်လုံးထီ ကုန်အောင် မလှီးရသေး ။ အိမ်ရှေ့မှ ဆူညံဆူညံဘာတွေဖြစ်လဲ ထွက်လာကြည့်ခဲ့ရတယ် . . .

ဘုရားရေ . . . ။

ကြီးမေ မျက်ရည်တွေကျလို့ပါလား ဒေါ်လှလှခင် ကလည်း မျက်နှာမကောင်း။ ရန်တွေဖြစ်နေကြတာလဲ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလည်း။

“ အခုမှ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ငါ့မျက်နှာကို ဒါနဲ့လှီးထားလား လှလှခင်ရဲ့ . . . ငါ့တူမ ငါပိုင်တယ် နင့်သားနင်မနိုင်ရင် ငါ့ဘာလို့သည်ဇာတ်ကို ကသလည်းဟဲ့ . . . ”

“ ဒါကတော့ ကျွန်မလည်း ဖြစ်မလားလို့ပေါ့ . . . ”

“ အရှက်တွေကွဲပါပြီ . . . ဖိတ်စာတွေဝေပြီးမှ နင့်သားက ညှော်လိုလုပ်ရသလား စောစောက လိုက်ပါလား . . . ”

ကြီးမေ မတ်တတ်ရပ်လိုက်တာမှာတင် ယိုင်လဲကျသွားတာတယ်။ ကြီးမေ . . . ကြီးမေဆိုပြီး ပြေးပွေ့ရတယ်။ ဒေါ်လှလှခင်လည်း . . . ကျွန်မနှင့်အတူ ကြီးမေကိုပွေ့ရတာပေါ့။

“ ဆရာဝန်ခေါ်လေ . . . ဆရာဝန်ခေါ်လေ . . . ”

ဆူညံဆူညံအသံတွေကြောင့် ကျွန်မဘာတွေဖြစ်နေလိမ့်ဆိုတဲ့ ခံစားမှု ဆူဆူပူပူကြားမှာ ဘာကိုမှ မဆုံးဖြတ် ခတ်တော့ပါဘူး . . . ။ ကျွန်မကြီးမေကို ပွေ့ထားပြီးမျက်ရည် ဆွသာ ကျနေမိပါတယ်။

“ ခက်ဝေသည်အတိုင်းပွေ့ထားလို့ မရဘူး . . . ပွေ့ချို့ပြီး ခုတင်ပေါ်တင်ရအောင် ”

အခန်းထဲကို ပုလဲတို့မိသားစုတွေ ဘယ်လိုရောက်လာမလဲ ကျွန်မမသိလိုက်ပါ။ ဘယ်သူတွေရှိနေလည်း မရှိမနေ ညည်လဲ ကျွန်မမမြင် ဒေါ်လှလှခင်နှင့် ကြီးမေတို့အပြန်ပြန်

အပိုင်း(၃)

အလွန်လွန် လက်ညှိုးညွှန်အော်ဟစ်နေကြတဲ့ ပုံတွေအတွက်
မျက်ဝန်းမှာ ပုံရိပ်တွေ အထပ်ထပ် ဖြစ်နေသလိုပါဘဲလား
ကျွန်မ လက်ထဲကနေ ကြီးမေတို့ လူယူသွားကြတော့လို့
... ကျွန်မကတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးကျန်နေ
ရစ်ဆဲ။

" အမလေး ... မမ ... မမ ... ဘယ်
ပြောလိုက်တယ် ဒေါက်တာ ... ဆုံးပြီဟုတ်လား ... မမရ
အန်တီနွယ်ရဲ့ အားပေးတရင်လိုက်သံကို နားစည်
နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရတာပါဘဲ။ ကြီးမေဆုံးပြီဆိုတာ ဘယ်လို
မဟုတ်နိုင်ဘူး မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးလို့ နှုတ်ဖျား
တတွတ်တွတ်ရေရွတ်နေရင်း ... ကျွန်မရဲ့ အမြင်အား
ပုံဝါးပိတ်ဆီးသွားတော့တာပါဘဲ။

" ဟဲ့ ဟဲ့ ... ခက်ဝေ ခက်ဝေ ... ခက်ဝေ မေ
သွားပြီ ... ကြော် တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ ဂြိုဟ်ကောင်မမေ
... ငါ့အစ်ကိုကို ဒုက္ခပေးခဲ့သလို အခုအစ်မကိုလဲ ဒု
ပေးပြန်ပြီ ... ဒုက္ခပေးဖို့ မွေးလာတာ ... သေချာတယ် ...
အန်တီနွယ် စကားတွေလဲ ကျွန်မ မကြားနိုင်တော
ပါဘူး။

" ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ခက်ဝေရယ် ... အဲသည်မှာတင်
ခက်ဝေကြီးမေဆုံးတာပေါ့ ဟုတ်လား "

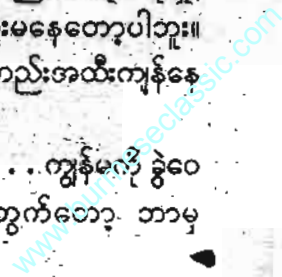
" ဟုတ်တယ် ... "

ကျွန်မ ပြန်သတိရမှာ အလွန်ကြောက်သော အတိတ်က
အကြောင်းအရာတွေပါ။ ဒါပေမယ့် အဲသည့်အကြောင်းတွေကို
ကျွန်မဘယ်တော့မှလည်း မေ့သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကို
သိပ်ချစ်တဲ့ ကြီးမေမရှိတော့တဲ့အခါမှာ ... တစ်ယောက်တည်း
ကျန်ရစ်နေခဲ့ပါတယ်။

" နန္ဒသက်အောင်ဆိုတဲ့လူကလဲ မိုက်ရိုင်းလွန်းပါတယ်
... တကယ်ဆို သူ့ရည်းစားနဲ့ဘဲယူမယ်ဆိုလည်း စောစော
ယူပေါ့။ ခုတော့ ဖိတ်စာတွေဝေပြီးမှဆိုတော့ ခက်ဝေဘဝ
တစ်ခုလုံး အမည်းစက် ထင်ရတာပေါ့ ... "

လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ဖျက်သိမ်းခြင်းတွေမှာ မျိုးစုံသော
စကားတွေကို ကြားရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြီးမေကို ဆုံးရှုံး
ရတာလောက် ဘာတို့မှ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းမနေတော့ပါဘူး။
ကြီးမေမရှိတော့တဲ့ အခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းအထီးကျန်နေ
ရတာ စိတ်ပျက်စရာပါ။

ကြီးမေရဲ့ အမွေအားလုံးကလည်း ... ကျွန်မကို ခွဲဝေ
ပေးထားပြီးသားမို့ ဆွေမျိုးတွေအမွေအတွက်တော့ ဘာမှ

စောဒက မတက်ကြပါဘူး . . . ။ သူတို့နှုတ်ဖျားတွေမှာ မွေးကတည်းက အမေနှင့် အဖေကိုသေစေခဲ့သလို . . . ကြီးမေကြီးကိုလည်း သတ်ပြန်ပြီလို့သာ စွတ်စွဲပြောဆိုကြ ပါတယ်။

“ အဲသည့်လူကို နော်နော်ဖြင့် မမြင်ဘူးပါတဲ ကြည့်လို့ မရဘူး . . . သူ့အတွက်ဘဲ သူသိတာ ”

“ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မဘဲ အပစ်တင် မိပါတယ် . . . ။ တကယ်ဆို . . . ။ နန္ဒနှင့်သူ့ချစ်သူ တတွဲတွဲ ဖြစ်နေတာ ကြားနေတွေ့နေရပါလျက် ကြီးမေကို ပြောမပြ မိသလို . . . အန်တီ လှလှခင်ကိုလဲ ပြောပြသင့်တာပေါ့။ သူတို့ ခုလိုမျိုး နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်သွားလိမ့်မည်လို့လည်း မထင်ခဲ့မိဘူးလေ . . . ။

ကိုယ့်စိတ်နှင့် နှိုင်းပြီးတွက်ဆမိခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မအမှားတွေလို့သာ ထပ်တလဲလဲ အဖြေရှာခဲ့မိတာ ဘဲလေ . . . ။ ကျွန်မသာ စောစောကကြီးမေကို ဖွင့်ပြောပြခဲ့မိရင် အခြေအနေအားလုံးဟာ တစ်မျိုးဖြစ်လာနိုင်တာဘဲ မဟုတ်လား။

“ ကြီးမေဆုံးပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မလေ ငါ တစ်ယောက်တည်း ငါတစ်ယောက်တည်းဆိုတဲ့ ခံစားမှုကို ထပ်ခါ တလဲ ခံစားရတယ် . . . နောက်တော့ ကျွန်မကို မြင်တာနဲ့ အမျိုးမျိုးပြောနေတဲ့ အဲသည့်ဆွေမျိုးဝန်ကျင်မှာ မနေချင်လို့

အခန်းကို ရောင်းလိုက်တယ် . . . အန်တီမို့က ဝယ်တာပါ . . . နောက်တော့ အားလုံးနဲ့ဝေးအောင် သည်မှာ လာနေ တော့တာ . . . ”

“ ခက်ဝေ ငယ်ဘဝလေးကလဲကွာ . . . ကြေကွဲ စရာလေး တကယ်တော့ ကိုနိုင်လွင်ဟာ ခက်ဝေရဲ့ ငယ်ထဲက အဖော်ကောင်းပါလား . . . ခက်ဝေအကြောင်းလဲ အားလုံး သိတယ်ဆိုတော့ . . . ခက်ဝေ ဘဝခရီးဖော်ရွှေရင် ကိုနိုင်လွင် ကိုသာ ရွေးသင့်တယ် . . . ”

ဟုတ်ပါတယ်

ဒါဟာ ဦးနှောက်ရဲ့အသိပါတဲ။

နှလုံးသားရဲ့အသိ မဟုတ်တဲ့အခါ နိုင်လွင်ရဲ့ ချစ်တတ် မြင်းတွေကို ဘယ်လိုသိသိ နိုင်လွင်နှင့် ပါတ်သက်၍ ရင်ခုန်သံ ထိတ်ဆိပ်နေခဲ့တာဘဲ မဟုတ်လား။ နှလုံးသားမှာ ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားတတ်တဲ့ အပြုံးလေးတွေ။

“ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ချင်ပါဘူး နော်နော် ကျွန်မရဲ့ အတိတ်ကအကြောင်းတွေအတွက်လည်း ရှင်းပြ မနေချင်ဘူး . . . နိုင်လွင်ဆိုရင်တော့ အားလုံးက အသင့် တော်ဆုံးဆိုပေမယ့် . . . ကျွန်မမှ ချစ်မရတာ . . . ”

ဟန်ဖုန်း မြည်နေသံကို ကြားရတယ်။ အခန်းထဲကို ဝင်လာပြီး နားထောင်မိပြီ။ နိုင်လွင်ဘဲ ဖြစ်နိုင်တယ်လေ။ မနေ့က

သူပြပွဲအတွက် ဖန်းချိကားလာပို့မယ် ပြောပြီး ကျွန်မ ပျက်ကွက်ခဲ့တာကိုး။

“ဆောရီး နိုင်လွင်ရယ်... ပန်ချိကားက ပြီးနေပါပြီ ... ငါလာပို့မလို့ပါ ... ဒါပေမယ့် ...”

“မမ ... မမစိတ်မှာ အချိန်တိုင်း ကိုနိုင်လွင်ဘဲ ရှိသလား ဟင်”

“ဪ ...”

ကျွန်မ မှားသွားပြီ။

သူဖြစ်နေလိမ့်မည်လို့ လုံးဝထင်မထားခဲ့မိတာအမှန်ပါ။

ဒါကြောင့် နိုင်လွင်ဆက်နေကြမို့...။

“မမ ဖြေပါဦး တကယ်ဘဲ မမစိတ်မှာ ကိုနိုင်လွင်ဘဲ ရှိသလား”

“နိုင်လွင်က ကျွန်မ သူငယ်ချင်းလေ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခင်မင်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းပါ ... ကျွန်မဆီအမြဲ ဖုန်းဆက် နေကြဆိုတော့ နိုင်လွင်လို့ဘဲ မှတ်သွားတယ်လေ ...”

“မမ စိတ်မှာ ကျွန်တော် လုံးဝမရှိလို့ပေါ့”

“မင်းကို ဖုန်းနံပါတ်ပေးမိတာကို တကယ်မေ့နေတယ် ခွင့်လွှတ်ကွာ ...”

“မမကို အပစ်မြင်တယ်မဟုတ်ပါဘူး စိတ်မကောင်း တာပါ ...”

“ဟုတ်လား... ဒါဆိုတောင်းပန်ပါတယ် နောက် တိုင်းထားမယ်လေ ...”

“မမ ... ပန်းချိဆိုင်ခန်းကိုလာဦးမလားဟင် ... တွေ့ချင်လို့ပါ ...”

တကယ်ဆို... မင်းနဲ့ကျွန်မတွေ့စရာ ဘာအကြောင်း မရှိဘူးလို့ပြောပြီး အပြတ်ဖြတ်သင့်တယ်။ ကျွန်မဆီမှာ ဘယ်လို အားနည်းချက်တွေရောက်နေတာပါလိမ့် ...။ ကျွန်မဟာ ကျွန်မထက် ငယ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုံးမှာ စစ်မှောစ ပြုနေတာလား။ မဖြစ်သင့်ဘူးနော်ဆိုတဲ့ ဦးနှောက် သွေ့ကို ... နှလုံးသားက လျစ်လျူရှုပြီး သူ့ကို ကျွန်မဆီ ရောက်လာစေချင်နေပြီ လားကွယ်။

မိုးသည်းနေတာကျေးဇူးတင်စရာပါဘဲ။

ကျွန်မရဲ့ ကားရှေ့ခန်းမှာ သူထိုင် နေတာကို စစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားမလားလို့တော့ ကျွန်မ စိုးထိတ် စိတ်ပါစာယ်။ ဦးနှောက်အသိတွေက သူ့ကိုအနားမှာမရှိသင့် ဘူးလို့ ထပ်တလဲ သတိပေးနေတဲ့ကြားက ... သူ့အပြုံးကို ကျွန်မငေးစိုက် ကြည့်ရင်း အားလုံးကို မေ့နေသလိုပါလား။

“မမ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ ကြည့်တာလဲ”

“မင်းကို ပန်းချိဆွဲမယ်ဆိုရင် ... ဘယ်လိုနေမလဲ ကြည့်တာပါ”

“ သိပါဘူး ချောလို့ကြည့်တာလားလို့ ”

“ မိုးသဲနေတာဘဲ . . . နဲနဲတော့ ချောချင် ချောနိုင် တယ် ဒါကြောင့် ကားရစ်ထားတာ ”

“ မမလဲ နောက်တတ်တာပါလား . . . ”

သူဟာသိပ်လည်း လှပချောမောသည်မဟုတ်ပါ။

အသားကစိုသည် ပြောပြော ညှိတော့ အတော်ညို ပါတယ်။ ကျွန်မ မျက်ဝန်းမှာ ဓါတ်ပုံရိုက်ထားသလို သူ့ပုံသဏ္ဍာန် က စွဲထင်နေတာပါလား . . . ။ ကျွန်မပုံကို နိုင်လွင် အလွတ်ပေး ထားတာတွေမြင်ရတုံးက ပြုံးဘူးတယ်။ နှလုံးသားမှာ ပုံရိပ် ထင်နေတယ် ခက်ဝေ။ အချိန်မရွေး ပုံရေးရင်ရတယ်လို့ နိုင်လွင် ပြောဘူးတာ အမှတ်ရမိတယ်။

လူဆိုတာကိုယ်တွေ့ကြုံမှ စာနာတတ်သည်လား။

“ မမကို ပြောစရာရှိတယ် ”

“ ဟင့်အင်း မပြောပါနဲ့ . . . ဟိုမှာကြည့်စမ်း . . . ”

မိုးပေါက်တွေ အတော်ကြီးတယ်နော် ခုနေ ကားအပြင်ထွက်ပြီး လျှောက်ရင် . . . ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းမှာ ကြွက်စုတ်ထဲ ရေနုတ် လိုက် သလို ဖြစ် သွားမှာဘဲ . . . ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်မယ့် ဖြစ်ခြင်း တစ်ခါတစ်ခါမှာ ကျွန်မထဲ အဲလိုအဲသည်းထဲ လျှောက်သွားတတ်တယ် . . . အဲလိုအဲအိမ်မှာ နော်နော်က ဆူတာပေါ့။ ခက်ဝေက စိတ်ကို အလိုလို

သတဲ့လေ . . . ကျွန်မစိတ်ကို အလိုမလိုက်ပါဘူး စိတ်ကို အလိုလိုက်မယ်ဆိုရင် . . . ”

ကျွန်မ စိတ်ကို အလိုလိုက်မယ်ဆို မင်းကို ရင်ဖွင့်ခွင့် ပေးလိုက်မှာပေါ့ . . . ။ မင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တွေ့နေတဲ့ အချစ်တွေကို ကျွန်မ နှစ်သက်လိုချင်မိပါလျက် . . . ။

မမ ချစ်တယ် လို့ဖွင့်ပြောခဲ့ရင် . . . ။

ကျွန်မကလည်း ချစ်နေတာပါတဲ့ . . . ။

ဒါပေမယ့် စိတ်ကို အလိုမလိုက်ချင်ဘူး . . . ။

ရင်ဆိုင်ရမှာတွေကိုလဲ ရင်မဆိုင်ချင်တော့ဘူး . . . ။ နေလင်းကို မမ ဘယ်ပိုပေးရမလဲ . . . ”

“ နေပါစေတော့ ကျွန်တော် ပြန်မယ် ”

ကားတံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီ။

ပြီးတော့ ကျွန်မကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်တယ်။

အဲလိုမကြည့်စမ်းပါနဲ့လား။ ကျွန်မ နှလုံးသားက ယိုင်နဲ့ နေပါပြီ မင်း အကြည့်တစ်ချက်ကိုမျှ ဒဏ်မခံနိုင်လောက်အောင် ပါဘဲ . . . ။

ထီးကလေးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းပြီး မင်းလျှောက် သွားပြီ . . . ။

“ မောင် . . . ”

ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ နှလုံးသည်းပွတ်တမျှ ချစ်ရသူတို့ ဤသို့ခေါ်မည်လို့ စိတ်ကူးဖြင့် ရူးခဲ့ဘူးသူပါ . . . ။

အဲလိုမျိုးလှမ်းအော်ခေါ်ချင်ပါသည် မောင် . . .
 ဒါပေမယ့်
 ကျွန်မ ငေးကြည့်နေမိဆဲပါ။
 ကားတံခါးလက်ကိုင် ကိုဖွင့်လိုက်ပြီ။
 ထီးဝါကလေးကို တစ်ချက်ဆတ်၍ ဖွင့်လိုက်ပြီးတဲ့
 နောက်။ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်တယ် . . .။
 ချစ်သူနှင့်ဆို အားလုံးကိုရင်ဆိုင်ရဲမှာပါလို့ ဆုံးဖြတ်
 ချိန်မှာမှ။

“ဟင်”
 မိုးသည်ထဲမှာ။
 မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်သူကို အံ့သြလွန်းစွာငေးကြည့်
 မိဆဲ ချက်ခြင်းဆိုသလို ဒေါသမည်သော ခံစားမှုတစ်ခုက ရင်ကို
 တိုးဝှေ့တိုက်ခိုက်လာတဲ့အခါ . . .။
 “ရှင်တို့တွေကို မတွေ့ချင်ဘူး ရှင်ရက်စက်မှုကြောင့်
 ကျွန်မ အချစ်ဆုံး ကြီးမေသေရတယ် . . . အခုမှ မခက်ဝေလည်း
 . . . ရှင်သွားပါတော့ရှင် . . . တောင်းပန်ပါတယ်ဆိုတဲ့
 စကားမျိုး လာမပြောနဲ့ ရှင်ကို သေတာတောင် ခွင့်မလွှတ်ဘူး
 . . . ကြီးမေကို ဆုံးရှုံးရတာကျွန်မ ဘဝသေဆုံးတာထက်
 ခံစားရတယ် . . . ရှင်သွားပါတော့ . . .”
 ဘာလို့များ သည်လူနှင့် ပြန်ဆုံရသလဲ။

ကမ္ဘာကြီးရယ် ကျယ်ဝန်းတယ်ဆို
 ခုတော့လည်း ကျဉ်းမြောင်းလွန်းလှပါလား
 တွေ့ချင်သူနှင့်လည်း မတွေ့အောင်ရှောင်ရ
 မတွေ့ချင်သူနှင့်လည်း တွေ့နေရတယ်
 စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တာ။
 “မခက်ဝေကို တောင်းပန်မလို့ပါ”
 “မလိုဘူး . . . ခုမှလာတောင်းပန်မနေနဲ့ . . . ရှင်
 တောင်းပန်ချင်ရင် ကြီးမေ အသက်ပြန်ရှင်အောင်လုပ်ပေးလေ
 . . . သွားစမ်းပါ . . . ဘာကိုမှ အစားပြန်ရစရာအကြောင်း
 တစ်ခုမှ မရှိဘူး . . .”

သူ့နောက်ကိုလိုက်သွား ခေါ်မည်ဆိုတဲ့ စိတ်လည်း
 ဘယ်ရောက်သွားပြီမသိ။ ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီးမောင်းထွက်
 ခဲ့တယ်လေ။ ဘာလို့များ အခုမှ လာတောင်းပန်နေရသလည်း။
 အစကတည်းက ငါသည်သို့ ပြုမူလျှင် ဘယ်သို့သော အခြေ
 အနေတွေ ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတဲ့ . . . ဦးနှောက်အသိလေးတော့
 ထားသင့်တာပေါ့
 မိုး တွေ့ကြောင့်လား။ အရာအားလုံးဟာ မပီပီစီး
 တဝါး ကားကို လမ်းဘေးမှာရပ်ထားလိုက်ပါတယ်။
 ရှေ့ဆက်မောင်းနေရင်တော့ အန္တရာယ်ဖြစ်တော့မှာ မမှန်
 ဘဲလေ

တောင်းပန်ပါတယ် ဆိုတဲ့ စကားလေးလေးလုံးကို ပြောရတာ အလွယ်လေးပါတဲ့။

အဲသည့်စကားတွေရဲ့ ရှေ့မှာဘာတွေဖြစ်ခဲ့ပြီလည်း။ တောင်းပန်ယုံနှင့်ပြီးသွားနိုင်သောအကြောင်းတွေတဲ့လား။

ကျွန်မအတွက်တော့ ပြင်းထန်သောမုန်တိုင်းတွေပါတဲ့။

ကြောင်ကလေးက တညောင်ညောင်အော်နေပြီ အဲဒါ နော်နော် အကျင့်လုပ်တာလဲ ပါပါတယ်...။ ဖွားတင်က ဘာမှ သိပ်မကျွေးနိုင်ဘူးဆိုပြီး...။ ထမင်းနဲ့ ပုစွန်ခြောက်တွေ နယ်နယ်ကျွေးတော့...။ ကြောင်ကလေးက သည်ဖက်အိမ်ကို သိပ်ကြိုက် နေတာပေါ့...။

“နားညည်းလိုက်တာ နော်နော်ရယ်...။ နင်က အဲသည့်ကြောင်ကို အကျင့်လုပ်တာကိုး...။ မြန်မြန်ကျွေးပြီး မြန်မြန် ပြန်လွှတ်လိုက်ပါလားဟာ...။ ဟဲ့ ကိုပူစီ...။ နင်စားပြီးရင် မြန်မြန်ပြန် ငါက နားညည်းတာမကြိုက်ဘူး...။”

ကြောင်ကလည်း နားလည်လွန်နေသလိုပါဘဲ။

ကျွန်မ ပြောနေတာကို နားရွက်ကလေးထောင်ပြီး ကြည့်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ နော်နော်ကျွေးတဲ့ ထမင်းတို့ ခေါင်းမဖော်ဘဲ စားနေတော့တာ၊ ပြီးတာနှင့် လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွားပြီ။

“တော်တော်လျှင်တဲ့ ကြောင်ဘဲနော်...။ စကား ပြောတာတွေကို နားလည်သလိုဘဲ...။”

“ဖွားတင်က အမြဲလို လူတစ်ယောက်နဲ့ စကား ပြောသလို သူ့ကိုပြောနေတာကို သူ့နားထဲမှာ လူတွေပြောတဲ့ စကားတွေကို နားယဉ်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့...။”

“ဟုတ်မှာဘဲ...။ ပြောလိုက်ရင် နားလည်သလို မော့ကြည့်နေတယ်...။”

သည်နေ့တော့ နော်နော်ဆိုင်ပိတ်တာမို့...။ အိမ်မှာ သေချာထမင်းဟင်းချက်စားမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မ တတော့ ဟင်းချက်ဘယ်လောက် တတ်တယ်ပြောပြော...။ ကြီးမေအလိုလိုက်ခဲ့လို့ အကျင့်က ပျက်နေပါပြီ။ ဟင်းချက် ရမှာဆို မချက်ချင်တော့ဘူး။ ညဖက်တစ်ညလုံးလို ပန်းချီဆွဲ နေခင်းအိပ် ကြုံသလိုဝယ်စားနဲ့။ ထမင်းဟင်းချက်ပြီး ဖွယ်ဖွယ် ရာရာ ချက်ရအောင် ကလည်း...။ ဘယ်မှာလည်း ပျော်ရွှင် ကြည်နူးဖွယ်ရာ မိသားစုထမင်းဝိုင်း။ ချက်စားချင်တဲ့ စိတ်လည်းကုန်ပါတယ်။

နော်နော်ကတော့ သူ အားလပ်ရက်ကလေးရရင် တင်းတွေဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက်ပြီး ကျွန်မနှင့် အတူစားလေ့ ရှိပါတယ်။

“ချစ်သူကရော မလာတာအတော်ကြာပြီ...။”

“ ကိုမိုးလား . . . တွေနေရတာထဲ ခက်ဝေရယ် သူကတော့ ရှေ့နှစ်လောက် လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ ပြောတယ် . . . ”

“ ဟုတ်လား ဒါဆိုရှေ့နှစ်ကစပြီး ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့ရတော့မယ်ပေါ့ . . . ”

“ တစ်ယောက်တည်းလို့ မပြောပါနဲ့ . . . ခက်ဝေလည်းတစ်နေ့မှာ ခက်ဝေရဲ့ ဘဝခရီးဖော်ကို ရလာမှာပေါ့”

“ ကျွန်မကတော့ မထင်ပါဘူး . . . ကျွန်မဘဝရဲ့ အမည်းစက်တွေ . . . ”

“ ဘာဆိုလဲ . . . အဲသည်ကိစ္စမှာ ခက်ဝေ အပစ်မှမရှိဘဲ . . . ”

“ မထင်ပါနဲ့ကွယ် . . . ကျွန်မကတော့ အားလုံးကို စိတ်ပျက် စိတ်ကုန်နေပါပြီ . . . နောက်ဆုံးမှာတော့ ဖွားတင် တာမှ ကျွန်မထက်စာ ကြောင်တစ်ကောင်ပိုလိမ့်ဦးမယ် သေချာ ပါတယ် . . . ”

ဟန်ဖုန်းမြည်နေသံကို ကြားရတယ်။
စိတ်မှာချက်ခြင်း အမှတ်ရသွားရတာပေါ့ . . . ။
အရင်ကဆို နိုင်လွင်လို့ ချက်ခြင်းသိတယ်။
ခုတော့ . . . နော်နော်က ဖုန်းရှိရာကို သွားနေပြီ။

ဟိုးအရင်က . . . နိုင်လွင်ဆိုမှလွဲ၍ ဘယ်သူ့ဆီကမှ ဖုန်းမလာ တတ်ပါ။ အခုက . . . ။

“ ခက်ဝေလား ရှိတယ် ဘယ်သူလည်း နေလင်းလား ”

“ သက်သက်ရော . . . အားလုံးရော နေကောင်း ကြလား . . . ခက်ဝေရေ . . . နေလင်း . . . ”

“ လာပြီ . . . ”

ခက်ဝေက ဟင်းအိုးကြည့်နေပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အနားမှာရှိသည့် စားပွဲမှာထိုင်ပြီး ဖုန်းပြော နေသည့် ကျွန်မ အသံကို ကြားရမှာပါဘဲ။

“ ပြောလေ ဘာပြောမလို့လဲ ”

“ မမ ပန်းချီဆွဲနေလား ”

“ မဆွဲပါဘူး . . . နော်နော် ဟင်းချက်ကျွေးမှာမို့ ထမင်းစားမလို့ . . . စောင့်နေတာပါ . . . ”

“ ကျွန်တော့်ရော မကျွေးဘူးလား ”

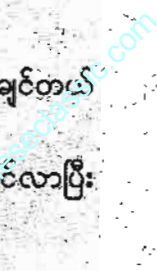
“ လာစားလေ . . . ”

“ တကယ်လာစားမှာ . . . ”

“ လာပါ . . . ကျွေးပါတယ် ”

“ ဒါဆိုခဏနေရင် လာမယ် . . . မမနဲ့ တွေ့ချင်တယ် . . . မမနဲ့ ထမင်းအတူစားချင်တယ် . . . ”

ဖုန်းသွားထားလိုက်ပြီး နော်နော်ရှိရာပြန်လင်လာပြီး နေလင်း ထမင်းလာစားမဲ့ အကြောင်းပြောပြမိတယ်။

ဒိုင်ဇင်သက် ❀ ၁၆၀

“ခက်ဝေ . . . နေလင်းက မင်းအပေါ် နိုးသားရဲ့လား”

“ကျွန်မ ရှောင်နေပါတယ် . . . သူ့ဖွင့်ပြောမယ့် ပုံရိရင် စကားလွှဲလိုက်တယ် . . .”

“ဘယ်လောက် ကြာကြာရှောင်နိုင်မှာလည်းခက်ဝေ . . . မင်းကရော . . . နေလင်းအပေါ် ဘယ်လိုရှိသလည်း တစ်ခုတော့ စဉ်းစားခက်ဝေ . . . နေလင်းတို့ မိသားစုက ကြီးတယ် . . . ပြီးတော့သူတို့တွေက သိပ်ညီညွတ်ကြတာ . . . တစ်အိမ်ထဲအတူ နေကြပြီး တစ်ယောက်ခက်ခဲရင် တစ်ယောက် ဖြေရှင်းကြတာမျိုး . . . သူ့အမေကလဲ နေလင်းကို သိပ်သည်း တယ်။ အငယ်ကောင်လေး ဆန်းလင်းတို့ ကျော်လင်းတို့ ကိုတောင် နေလင်းလောက်ဦးစားမပေးဘူး . . . မင်း . . . စဉ်းစားပါဦး . . .”

နော်နော်ကတော့ စိတ်ပူနေတဲ့ပုံပါ။

ကျွန်မကရော . . . ။

ကျွန်မကတော့ . . . ။

မမကြီးဆုံးပြီဟုတ်လား ဆိုတဲ့ အသံတစ်ခုရဲ့ နောက်မှာ ကြည်နူးမှု၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီး ရင်ထဲလစ်ဟာ နေခဲ့တာ . . . ။

“နော်နော်ကတော့ ခက်ဝေကို စိတ်ချမ်းသန စေချင်တယ် တကယ့် အချစ်စစ်နဲ့ တွေ့စေချင်တာ

၁၆၁ ❀ မောင် ရှင် ကြောင်

ခက်ဝေပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေဟာ ခက်ဝေ အတွက် အချစ်စစ်ကို ရနိုင်ပါ့မလား . . .”

“ကျွန်မ ဘာမှ မစဉ်းစားထားပါဘူး နက်ဖြန်ဆိုတာ ကိုတောင် ကြောက်နေသလိုပါဘဲ . . .”

ဘဲလဲသံကြားမှ စကားပြတ်သွားပါတယ်။

“ခက်ဝေ နေလင်းလာရင် စကားပြောလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး မင်း နော်နော်ကို ကတိတစ်ခုပေးပါ။ နေလင်းနဲ့ ပါတ်သက်ပြီး ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေ . . . ခက်ဝေခံစားရသမျှ အမှန်အတိုင်းပြောပါလား”

“နဂိုရ်ကရော ကျွန်မ ညာတတ်လို့လား၊ စိတ်ချပါ ပြောပါမယ် . . .”

တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ . . . အပြုံးတပွင့်ကို အရင် တွေ့ရပါတယ်။ အဲသည့်အပြုံးက ကျွန်မရင်ကို လှုပ်ရှားစေတယ် ဆိုတာတော့ . . . ။ မျက်ဝန်းတွေလွဲဖယ်ပစ်လိုက်ပြီ။

“ဝင်လေ . . . ဝင်ပါလား နေလင်းရဲ့ . . .”

“မမ . . . ညက အိပ်ပျက်ထားသလား . . .”

“ညကပန်းချီ မဆွဲပါဘူး . . . ဒါကြောင့် နေ့ခင်း မအိပ် တာပေါ့ . . . နော်တောင် ဟင်းကျက်နေပြီ မင်းလာမယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတာ . . .”

“မမ . . . မနော်ဘာဟင်းတွေချက်နေလည်း . . .”

“ကြက်သားနဲ့ ဘူးသီးချက်တယ် နေလင်းရေ . . .”

“ကျွန်တော် ကြိုက်တယ် မမနော်”

“ကြိုက်ရင် စားကြရအောင် . . .”

ထမင်းဝိုင်းမှာ ကျွန်မကို နေလင်းက ဂရုစိုက်ပါတယ်။ ထမင်းထည့် ဟင်းထည့်နဲ့ . . .။ ဒါကို နော်နော်လည်း မြင်မှာပါဘဲ။

“ခက်ဝေ . . . နင် အဲသည့်အလုပ်မလုပ်သင့်ဘူး နင်ကနိုးသားတယ် . . . သူတို့တွေက အဲလိုမျိုး အလုပ် အမျိုးမျိုး ရွေးတန်းတင်ပြ ရွယ်ယာတွေစုပြီး အလုပ်လုပ်ကြတာ ရိုးသားရင်ကောင်းပါရဲ့ . . . မနိုးသားဘူးဆိုရင် မကောင်းဘူး . . . ငါက အလုပ်ကြောင့် နင်အလိမ်ခံရမှာ စိုးလို့ပြောတာ . . .”

ဘာတွေပြောနေတာလည်း နော်နော်ရယ် . . .

ဘာအလုပ်တွေလဲ။

ကျွန်မက . . . ပန်းချီဆွဲတဲ့အလုပ်ကလွဲပြီး ဘာမှ စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်။ နော်နော်ပြောနေတာတွေလည်း နားမလည်။ ဒါပေမယ့် နေလင်းရေမှာဘာမှပြန်မမေးချင်ပါဘူး။

“နင်က ခေါင်းမာကယ် . . . နင်လုပ်ချင်တာ လုပ်မနေနဲ့ သူများလိမ်သွားရင် နင့်ရှိသမျှ စည်းစိမ်အကုန် ပြုတ်သွားမယ် . . .”

“ငါမှာ ငွေလဲသိပ်မရှိတော့ပါဘူး နော်နော် . . .”

၁၆၃ ❖ မောင် ဒွန် ကြောင်

ငါ့ငွေတွေကို အန်တီနွယ် လိမ်သွားတာတိုက တဝက်မကပါသွား ပါပြီ . . .”

ကြီးမေနှင့် အတူနေသော တိုက်ခန်းကို ရောင်းရတဲ့ ငွေတွေလည်း ကျွန်မ မရလိုက်ပါဘူး။ အန်တီနွယ်က ယူသွား တယ်လေ . . . ပြန်တောင်းတော့လည်း . . . နေ့ရွှေ ညရွှေ ကြာတော့ မတောင်းချင်တော့ဘူး . . .။ တိုက်ခန်း ရောင်းတဲ့ငွေလေးဟာ ကျွန်မကျန်ခဲ့တဲ့ ငွေတွေထက်စာရင် သိပ်ကို နည်းပါတယ်။ နော်နော်က ကျွန်မရဲ့ စည်းစိမ်တွေက အချစ်စစ်ကို မရနိုင်ဘူးလို့ ဆိုတယ် . . .။

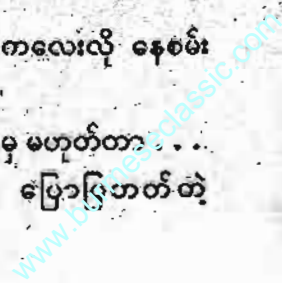
မောင် . . .

ကျွန်မ သံ ညှိ သံ ခေ ၇ ချ င် သော နှလုံးသည်းပွတ်လေးရယ်။ မောင်က တကယ်ဘဲ ချစ်တဲ့ အချစ်စစ်ကိုသာ ကျွန်မလိုချင်ပါတယ်။

“မမနဲ့ မနော် ဘာတွေပြောနေလဲ မမကရော ဘာအလုပ်တွေလုပ်နေတာလဲ . . .”

“သည်လိုပေါ့ . . . ကလေးက ကလေးလို နေစမ်း နေလင်း”

“မမနော်ကလဲ ကျွန်တော်ကလေးမှ မဟုတ်တာ . . . မမကို မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်ရအောင် ပြောပြုဟတ်တဲ့ အရွယ်ပါ . . .”

နိုင်ငံသက် ❀ ၁၆၄

“စိတ်ချပါ နော်နော် ကျွန်မလုပ်တဲ့အလုပ် ကျွန်မ နိုင်ပါတယ် . . . ဘာမှမပူနဲ့ ကံပါ ထမင်းစားတုံး အလုပ် အကြောင်းတွေမပြောနဲ့ စားမှာစား . . .”

စကားဖြတ်လိုက်ရတယ်။ နေလင်းလေး ပြန်သွား ရင်တော့ နော်နော်နှင့် စကားတော်ပြောရမည်။ ထမင်းစား ပြီးတော့ နော်နော်က အချို့ပွဲဆိုပြီး နာနတ်သီး ခွဲကျွေးပါတယ်။

“အသီးတွေထဲမှာ ကျွန်မက နာနတ်သီး အကြိုက်ဆုံး လေ . . .”

“မမ အကြိုက်တွေ ကျွန်တော် မှတ်ထားပါမယ် . . .”

နော်နော်ပြုံးလိုက်တာ ကျွန်မ မြင်ပါတယ်။

သုံးယောက်အတူထိုင်ရင်း စကားတွေ ရောက်တတ် ရာရာပြောနေမိကြတယ်လေ။

“မမ . . . မနက်ဖြန် . . . ဘုရားသွားရအောင် . . .”

“ကျွန်မက မနက်ဖြန်ဆိုတာ ကြိုပြောလို့ မရဘူးလေ . . . ည ပန်းချီဆွဲချင်စိတ် ပေါ်လာရင် နောက်တစ်နေ့ကြတော့ အိပ်နေတာနဲ့ကြည့်ဦးမှာပါ . . .”

နော်နော်က ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်တယ်။ နှလုံးသားထဲ မညာတမ်းဝန်ခံရရင် ချစ်ခြင်းနှင့် စိုးရွံ့ခြင်းဟာ တစ်ဖက်စွန်းဆီ ရွေ့လျားနေပါလားကွယ် . . .

လှလိုက်တဲ့ည

၁၆၅ ❀ မောင် နှင့် ကြောင်

မိုးရိပ်တစမရှိ။

တိတ်ဆိပ်လှပလွန်းပါတယ်။ ကျွန်မတော့ ပြတင်းကို ပထမဆုံးဖွင့်ပြီး ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက်နှင့် ညအလှကို အရသာ ခံနေမိတာပေါ့ . . . ၊ ကျွန်မ ပြောသလိုမိသ်။ ညမှာပန်းချီဆွဲ ဖြစ်ဦးမှာပါ . . .

ဟင် . . . ကြောင်တစ်ကောင်ပါလား။

ကြောင်ကခေါင်မိုးအပေါ်ဆုံးမှာ ဖြည်းညှင်းစွာ လျှောက်နေတယ်။ အဲဒါ ဖွားတင်ရဲ့ ကြောင်များလား . . . ၊ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ သည်ကြောင်ကြီးက အများကြီး ထွားကြိုင်း သလိုပဲပဲ။

“ခက်ဝေ . . . ပန်းချီဆွဲမလို့လား . . .”

“နဲ့နဲ့ဆွဲပြီးပါပြီ . . . အခုမှ ပြတင်းဖွင့်ပြီး ကော်ဖီ သောက်တာ . . . ဟိုမှာကြည့်စမ်း နော်နော် . . . အဲဒါ ဖွားတင် ကြောင် ဖြစ်နိုင်သလား . . .”

နော်နော်ပါမနေရ။

ကျွန်မကြည့်ရာလိုက်ကြည့်ရပြီ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး သည်ကြောင်က ကြီးတယ်”

ကျွန်မအတွေးနှင့် ထပ်တူညီပါတဲ့

“ခက်ဝေ . . . နေလင်းကို ဘယ်လိုခံစားရလဲ”

“တစ်ခါတစ်ခါမှာ ချစ်တယ် ၊ တစ်ခါတစ်ခါမှာ မချစ်

ချင်ဘူး . . . ကျွန်အမက အချစ် . . . ဆိုတာ ငိုကြွေးခြင်း
တွေနဲ့ဘဲ အဆုံးသတ်သလို ခံစားရတယ် . . . ”

“ နေလင်းကို ခက်ဝေချစ်နေပြီဆိုရင် သူတို့မိသားစု
တွေက ခက်ဝေကို ဘယ်လိုခံစားမလဲ . . . နော်လေ
စိတ်ပူနေသလိုဘဲ ဒါကြောင့် ခက်ဝေအပေါ် နေလင်းက
တကယ်ချစ်မချစ်သိချင်လို့ အလုပ်အကြောင်းတွေ
စကားစကားတာပါ . . . ကျန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်က
နော်ဆိုင်ကို သက်သက်ရောက်လာတယ် . . . ဟိုပြော
သည်ပြော ပြောရာကနေ ခက်ဝေအကြောင်း မေးတာဘဲ
ဘယ်လောက် အတိုင်းအတာထိ ချမ်းသာသလဲ ဆိုတာလဲ
ပါတယ် . . . ပြီးတော့ . . . ခက်ဝေရဲ့ ဆွေမျိုးစနန်းကျင်
ပေါ့ . . . ”

“ နော်နော် ဘာတွေဖြေလိုက်လဲ ”

“ မယုတ်မလွန်ဘဲ ဖြေထားတယ် . . . ငွေကြေး
ရှိသင့်သလောက်ရှိပါတယ် . . . ဘာမှ လုပ်ကိုင်မစား
တတ်တော့ ဆွေ မျိုးတွေက နှိပ်စက်တယ်ပေါ့ . . . ပြီးတော့
. . . ကိုနန္ဒနဲ့ ကိစ္စတော့ မပြောလိုက်ပါဘူး . . . ဒါတလဲ
နေလင်းနဲ့ ခက်ဝေ တိုက်ရိုက် ပြောသင့်သလားလို့ပါ . . . ”

“ သည်အကြောင်းတွေကို မပြောချင်ဘူး ပြန်ကို
သတိမရချင်ဘူး ဒါကြောင့် အချစ်ဆိုတာလဲ ကျွန်မဆီ

ရောက်မလာစေ ချင်ခဲ့ပါဘူး . . . ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်မ
ခံစားမိတယ်။ သူ့ကြောင့် နှလုံးသားတွေ လှိုက်ခနဲနေတာတွေလဲ
ရှိတယ် . . . ”

“ နေလင်းက ခက်ဝေကို အချစ်စစ်နဲ့ ချစ်ပါစေလို့ဘဲ
နော်ဆိုင်တောင်းရမယ် ”

“ ဆုတောင်းတိုင်းမပြည့်တတ်ဘူး နော်နော် . . .
ကျွန်မကတော့ ကြီးမေ သေဆုံးထဲက အဆိုးဆုံးခံစားမှုတွေ
အပေါ်မှာ ခံနိုင်ရည်ရှိနေပါပြီ . . . ”

စကားပြေခရင်း ငေးနေမိကြတာ။ ကောင်းတင်မှာ
အနီရောင်အရိပ်တွေရှိတယ်။ ဒါဟာ မုန်တိုင်းရှိနေကြောင်း
အသိပေး တာလား။ ညကတော့လှတဲ့ညပါဘဲ။

“ သူ့ကို ကျွန်မ ချစ်တယ်။ ကျွန်မကို ပြန်ချစ်တာ
အချစ်တာက အဓိကမဟုတ်ပါဘူး . . . မနက်ဖြန်တွေဟာ
ဆင်သံလို မဖြစ်တတ်ဘူးဆိုတာ သိပြီးတဲ့နောက် ဘာကိုဘဲ
ဆင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ အဆိုးဆုံးတွေအတွက် ခံနိုင်ရည်ရှိနေခဲ့ပါပြီ”

“ ခက်ဝေ ဘဝလေးကို အေးချမ်းသာယာပျော်ရွှင်
နေတာဘဲ နော်နော် မြင်ချင်တာ . . . ခက်ဝေတစ်ယောက်
ဆည်း တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာ အထီးကျန်နေတာမျိုးနော်
မမြင်ချင်ဘူး . . . ”

“ မမြင်ချင်ဘူးဆိုလဲ မြင်ချင်မြင်ရမှာပါတဲ . . . ကျွန်မ
အတတ်ဖို့ဘဲလိုပါတယ် . . . ”

ကြည့်စမ်း။

အပြောင်းအလဲက မြန်ဆန်လိုက်တာ ကောင်းကင် တစ်ခုလုံး နီရဲပြီး မိုးသက်လေပြင်းတွေ တိုင်စပြုလာပြီး ကြောင်ကလေးတောင်မှ ရာသီဥတုရဲ့ သဘာဝကို နားလည်ပုံရတယ်။ ဖြည်းညှင်းစွာ ထွက်ခွာသွားပါပြီ...။

“ မိုးရွာဦးမယ် ”

“ ခုချိန်မိုးရွာလဲ ထွက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာလမ်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်မှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး... ”

“ နော်ကဖြင့် မိုးရွာရင် စောင်ခြုံထဲကွေးလို့ စာဖတ် နေချင်တာ... ”

“ ကျွန်မက မိုးရေထဲထွက်လျှောက်ချင်တယ် ”

လူတစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ခံစားမှုတွေ မတူညီ ကြပါလား။ ခံစားမှုမတူညီသလို ရရှိတဲ့ ဘဝတွေလည်း မတူကြဘူးလေ။

“ ကိုနိုင်လွင်ကို ခက်ဝေ တကယ်ကိုခံစားလို့ မရတာလား ”

“ ဟုတ်တယ် ”

“ နေလင်းကိုမှ ခံစားလို့ရသွားတာလား ”

“ မပြောတတ်ဘူး ကျွန်မဘဝမှာ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အပြုံးမှာကြည့်နူးလို့က ခုန်ရင်မောသလို

ခံစားရတာ နေလင်းနဲ့ကြုံမှတ်... ကျွန်မရဲ့ ပထမဆုံးခံစားမှုပါ။ အခုတွေးရင် အခုခံစားရသလိုပါဘဲ...။

အချစ်လို့ ကျွန်မ ခံစားရတာလား...။

မောင်... အဲလိုမျိုးကို ခေါ်ချင်တာ။ ဒါက အချစ်ဘဲနေမှာပါ။ မောင်နှင့်အတူ နေချင်သလားလို့ ကျွန်မကို ကျွန်မ မေးနေမိတယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ မောင်ချီရင် သိပ်ပျော်မှာ ပါဘဲလို့...။

ဒါက တစ်ဖက်စွန်း ခံစားရမှာပေါ့။

တစ်ဖက်စွန်းခံစားမှုမှာတော့...။

မနက်ဖြန်ရဲ့ ခါးသီးခြင်းတွေကို ကျွန်မထိတ်လန့်နေ မိတယ်။

“ ကံကောင်းခြင်းတွေကို ကျွန်မ ရနိုင်ပါဦးမလား ”

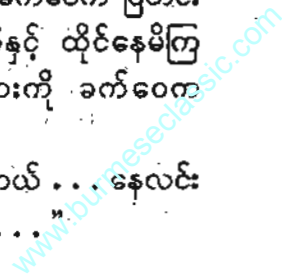
“ သည်လိုလဲ မစွဲလန်းပါနဲ့ ခက်ဝေ ရနိုင်တာပေါ့... ”

မိုးပေါက်တွေများလာပြီ...။

မိုးပေါက်တွေက တည့်တည့်မတ်မတ်ရွာနေတယ်။

လေပြင်းတော့ပါလာဟန်မတူပါ။ ခက်ဝေက ပြတင်း ပိတ်လိုက်တယ်။ ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက်စီနှင့် ထိုင်နေမိကြ တာပေါ့...။ ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားကို ခက်ဝေက ကြည့်နေတယ်။

“ နေလင်းကို ငယ်ထဲက တွေ့ဘူးတယ်... နေလင်း ပြုံးတာကို ခက်ဝေကမှ မှတ်မိတာပါလား... ”

ပန်းချီကားထဲမှာ သူပြုံးနေတယ်။
ကျွန်မမြတ်နိုးသော အပြုံးတစ်ပွင့်နဲ့ပေါ့။

“ ကျွန်မသိပ်ချစ်တတ်ပါတယ် . . . ဒါပေမယ့်
မနက်ဖြန်ကိုမယုံရဲတော့ဘူး။ ကျွန်မဘဝကို ဗုံးဗုံးလဲကျစေပြီး
ကြီးမေအသက်ကို နှုတ်ယူသွားခဲ့တဲ့ နန္ဒတို့အချစ်ကရော
ဘယ်လောက်တည်မြဲလို့လည်း အခု သူတစ်ယောက်ထဲပါဘဲ
. . . ကျွန်မကရော . . . ကျွန်မသေဆုံးသည်ထိ ချစ်သူရင်ခွင်မှာ
နားခိုနေချင်ပေမယ့် . . . မနက်ဖြန်က ဘာများရေရာလို့လဲ
နော်နော်ရယ် . . . ”

မှန်ပြတင်းမှာ ရိုက်ခတ်စီးကျနေတဲ့ မိုးပေါက်တွေက
မျက်ရည်စတွေလိုလား။

မငိုချင်ပါဘူး ဘယ်တော့မှ မငိုချင်တော့ပါဘူး . . . ။

ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းလိုက်
မီးငြိမ်းသွားလိုက်၊ မီးပြန်ညှိလိုက် မီးငြိမ်းသွားလိုက်။
သည်ဖယောင်းတိုင်ကို မီးထွန်းရင် အရင်ဖယောင်းတိုင်က
ငြိမ်းတယ်။ ကြာတော့ ကျွန်မရယ်ချင်လာရော။ လေကို
အံတုလို့အိုမရပါလား။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ပျော်ရွှင်နေမိပါတယ်။
“ အမယ် . . . ကျွန်မကို ကူပြီး မီးထွန်းညှိပေးဖယ်
စိတ်မကူးဘဲ ထိုင်ကြည့်နေရသလား ”

“ မမ ပျော်နေတာ မြင်ရလို့ပါ . . . ”

“ ခြောက် . . . ”

ကျွန်မရဲ့ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုက သည်မျှ သိသာနေ
လိမ့်လား။

ဒါကြောင့်မို့ မီးထွန်းညှိနေတာကို ခေတ္တရပ်ပြီး မမှောင်
ထမှောင် အချိန်က ဘုရားကိုရောက်တာ၊ ဘုရားရှစ်မိုး
ခူတီးစိပ်ပြီးပြီလေ။ မီးပူဇော်ခြင်တာမို့ မှောင်လာအောင်
မှောင်နေကြတာ။

“ လေတွေတိုက်နေတော့ မီးညှိလို့မရဘူး . . . ”

“ မီးရိပ်တွေရှိတော့ မီးလေတွေရှိတာကိုး ”

“ မီးလေတွေ ရှိတာလဲ တစ်ခုတော့ကောင်းတယ်။
ဆွဲလဲသံလေးတွေကိုကြားရတာပေါ့ . . . ။ လေငြိမ်နေရင်
ဆွဲလဲသံ မကြားရဘူးလေ . . . ”

မီးတောင်ကင်ကြီးက မှောင်မဲနေပါတယ်။

ကြယ်ကလေးတွေတစ်လုံးတစ်လေမှ မတွေ့ရ။
ဘုရားမီးတွေ ကြောင့်တော့ အဝန်းကျင်မှာ
ဆင်းထိန်နေရတာပါဘဲ။ ကျွန်မက ဘုရားမှာ ခုလိုမျိုးဘုရား
ရှစ်မိုးပြီး ထိုင်ကြည်နူးနေရတာကိုလည်း နှစ်သက်တတ်ပါတယ်။
“ မမ . . . ”

“ မမ . . . ”

“ ဟင် ”

“ ပြန်မယ်လေ ”

“ ခဏနေပါဦး . . . သည်နေရာလေးမှာထိုင်ပြီး ဘုရားကို မော့ကြည့်နေရတာ ဘယ်လောက် အေးချမ်းသလည်း . . . အိမ်မှာဆို မွန်းပိတ်နေသလိုဘဲ . . . ”

“ မိုးရွာတော့မှာ ”

“ ရွာ ရွာပေါ့ မင်း ပြန်ချင်လို့လားဟင် ပြန်လေ ကျွန်မက နေနေကြပါ ပြန်ရဲတယ် . . . ”

အဲလိုကြတော့လဲ မပြန်ပါဘူး။ ကျွန်မ အနားမှာ ထိုင်နေပါတယ်။ ပြန်ချင်ပြန်လို့ပြောသာပြောရတယ်။

မောင်ရယ်

မင်းကို ကျွန်မ အနားမှာထားဝစဉ် ရှိနေစေချင်ပါတယ်။ ဘုရားသွားကျောင်းတက်အတူ ဘဝခရီးဖော်တွေအဖြစ်ကိုလဲ ကျွန်မ လိုချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရချင်မှရနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ မနက်ဖြန်ရဲ့ မရေရာမသေချာခြင်း တွေကြောင့်လဲ ကြည်နူးဖွယ် စိတ်ကူးတွေကို စိတ်မကူးရဲအောင်ပါဘဲလေ။

“ နေလင်းပြန်ပါတော့လဲ ”

“ အတူပြန်မယ်လေ . . . ”

“ ဘာစားဦးမလဲ . . . ”

“ မမရော ဘာစားမလဲ . . . ”

“ အိမ်မှာ နော်နော် ဘာချက်ထားမလဲမသိပါဘူး . . . ”

“ ထမင်းသွားစားမယ်လေ . . . ”

“ ထမင်းတော့မစားပါနဲ့ နော်နော် ဟင်းတွေ ချက်ထားရင် စိတ်ဆိုးနေဦးမယ် . . . ပိတောက်ရိပ်မှာ အအေး သွားသောက်မယ်လေ . . . ”

ပိတောက်ပင်ကြီးတွေရဲ့ အောက်က အအေး ဆိုင်လေးမှာ အတူအအေးသောက်ဖူးနေပြီဘဲ။ ကျွန်မ နှစ်သက်သော သံပုရာရည်ချဉ်ချဉ် တစ်ခွက်ကို သူကတော့ အချဉ်စူးသတဲ့ သူကတော့ ဒိန်ချဉ်တစ်ခွက်ကိုဘဲ မှာသောက်တတ် ပါတယ်။

“ မမ . . . မိုးရွာတော့မယ်ထင်တယ် ”

“ ရွာရွာပေါ့ . . . ”

“ မိုးရွာထဲ အအေးထိုင်သောက်ရတယ်လို့ဘဲ . . . ”

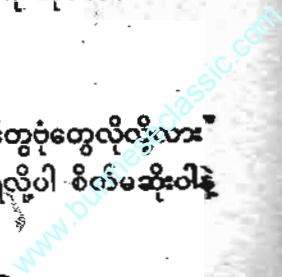
“ မိုးရွာထဲ အအေးမသောက်ရဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောလဲ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မလုပ်ချင်ရာကို လုပ်တတ်တယ် ”

“ မမကို ချစ်တယ် ”

“ ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်ပါလား ”

“ ချစ်တယ် ဆိုတဲ့စကားက ဆိုင်းတွေပုံတွေလိုတို့လား ”

“ လိုတယ်လေ . . . ပြောစရာရှိလို့ပါ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ တို့လိုတာပေါ့ . . . ”

“ မမိတ်ဆိုးသွားပြီလား . . . ”

“ ချစ်တယ်ဆိုတာ မုန်းတယ်ဆိုတာထက် ကောင်းတဲ့ စကားပါဘဲ ဒါပေမယ့် အဲသည့်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားက နှလုံးသားထဲက အစစ်အမှန် ထွက်လာတဲ့ စကားဖြစ်ခဲ့ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ . . . ”

“ ကျွန်တော် ချစ်တာ မမ မယုံလို့လား . . . ”

“ ကျွန်မက မနက်ဖြန်ကိုမယုံတာ ကျွန်မသည်နေ့ဘဲ ယုံတယ် . . . ”

“ မမက တမျိုးဘဲ ”

“ သည်နေ့မင်းချစ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ် မနက်ဖြန်မှာ သေချာလို့လား . . . ”

“ ဘာလို့ မသေချာရမှာလဲ သေတံပန်သက်တစ်ဆုံး ချစ်မှာ . . . ”

“ အခုယုံကြည်လိုက်မယ် . . . မနက်ဖြန်ကြရင် . . . ”

“ ဒါဆိုနေ့တိုင်းပြောနေရတော့မှာလား . . . ”

ကျွန်မရယ်နေမိတယ်။

မောင်ကသိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပါဘဲ။

ကျွန်မနှလုံးသည်ပွတ်မှ မြတ်နိုးခြင်းကြီးစွာနှင့် ချစ်တာပါ။ ချစ်တာကချစ်တာဘဲပေါ့လေ . . . ။ မယုံကြည်ရဲသော မနက်ဖြန် များစွာအတွက် ကြောက်ရွံ့ခြင်းတွေရှိပါတယ်။

“ မမကို ချစ်တယ်လို့ နေ့တိုင်းပြောမယ် ”

“ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ချစ်နိုင်ပါစေ . . . ”

မောင် . . . နေ့တိုင်း . . . ကျွန်မသေဆုံးသည်အထိ ဝစ်မုန်သောချစ်ခြင်းဖြင့် ချစ်နိုင်ပါစေလို့သာ . . . ။

ပန်းချီကားကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး နိုင်လွင် နင်တစ်ယောက်တည်းလားလို့ လှမ်းမေးလိုက်တယ်လေ။ ကိုကြီး ထင်လင်းလည်း မရှိဘူးလေ။ ကိုကြီးထင်လင်း အပြင်သွားရင် နိုင်လွင်ကို ထားခဲ့တတ်တာမို့ မထူးဆန်းပါဘူး။

“ ခက်ဝေ . . . ”

“ ဘာလဲ . . . ဒါ အခုနင်ဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားလား ကောင်းလိုက်တာဟာ . . . နင် တို့လို့မျိုး တောက်ပတဲ့ အရောင်တွေကို ငါမသုံးရဲဘူး . . . နင် တို့ကတော့ တကယ်တော်တာ ”

“ နောက်ဆို နင်လည်း တော်လာတော့မှာပါ . . . နင့်စိတ်တွေလဲ အမြဲ မိုးအုံ့မနေပါဘူး နေသာလာကန်းပါပြီ ”

“ နင်ဘာပြောတာလဲ . . . ”

“ နင့် ပန်းချီကားတွေလည်း တောက်ပလို့ . . . အရောင်တွေနဲ့ လှပလာတော့မှာပါလို့ ပြောတာ . . . ”

နိုင်ငံသက် ❖ ၁၇၆ ❖ မောင် နှင့် ကြောင်

“ ဘာသဘောလဲ နိုင်လွင် . . . စကားကို ရှင်းရှင်း ပြောစမ်းပါ . . . နင် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား ”

“ အချစ်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ အံ့မှိုင်းနေတဲ့စိတ်တွေကို တောက်ပစေတဲ့ အလင်းရောင်ဘဲလေ . . . ”

“ ဒါက ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ငါ့နှလုံးသား ရေးရာကိစ္စပါ . . . ”

“ ငါဟာ နင့် အခင်မင်ဆုံးသူငယ်ချင်းလို့ အရင်က ထင်ထားခဲ့တယ် . . . အခု ငါဘာမှမသိလိုက်ရဘူး . . . ”

“ နိုင်လွင် . . . ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ချစ်သူရာရင် ပြောရမယ်လို့ ကတိပေးထားတာရှိလို့လား ဒါဟာ ငါ့ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာဘဲ . . . ငါ့မှာချစ်သူရှိလာရင်တော့ အဲဒါ ငါ့ချစ်သူလို့ နင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးမှာပါ . . . ခုချိန်ထိ ငါ့မှာ ချစ်သူမရှိသေးပါဘူး . . . ”

နိုင်လွင်က ကျွန်မကိုကြည့်နေတယ်။

ကျွန်မနှင့် နေလင်းလေးကို သူတစ်နေရာရာမှာ တွေ့ခဲ့ ဘူးပြီထင်ပါရဲ့။

“ ဒါပေမယ့် နင့်ကားရဲ့ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်ခွင့်တော့ နေပါပြီ ”

“ ဟုတ်တယ် နိုင်လွင် . . . သူ့ကိုငါ ချစ်သူအဖြစ် ရည်ရွယ်ထားတာ အမှန်ဘဲ ဒါပေမယ့် ငါက မနက်ဖြန်ဆိုတာ

သိပ်မယုံရဲတဲ့ လူလေ ဒါကြောင့် ငါဘာအဖြေ မပေးရဲအောင် ခံစားရတယ် . . . သူ့ကို ငါချစ်နေတာတော့ အမှန်ဘဲ . . . ”

နိုင်လွင် မျက်နှာပျက်နေတာပေါ့။ နားလည်ပါတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ချစ်ခဲ့တဲ့ သူဘဲ။ ကျွန်မကတော့ နိုင်လွင်အပေါ် တသက်လုံး သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်လိုကလွဲလို့ ခံစားရလို့မရဘူးလေ။ အချစ်ဆိုတာက ဖန်တီးပြုလုပ်ယူလို့ရတဲ့ အရာမှ မဟုတ်တာ။

“ သည်လူက ဘာချစ်စရာကောင်းလဲတော့ ငါမသိပါဘူး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာတော့ အမှန် . . . နင့်မှာ အချစ်ဆိုတာ ရှိလာမယ် မထင်ခဲ့မိတာက ငါ့အမှားပါ . . . နင် အချစ်စစ်ကို ရပါစေ . . . ”

“ ငါလဲ အချစ်စစ်ကိုဘဲ လိုချင်ပါတယ် မနက်ဖြန်က ပြောမရနိုင်ဘူးလေ . . . တစ်ယောက်တည်း နေတတ်ခဲ့တဲ့ ဘဝမှာ ဘယ်လိုအဆိုးတွေလာလာ ငါရင်ဆိုင်ရဲနေပါပြီ . . . ”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် နားထောင်လိုက်တယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပါဘဲ။

သူစောင့်နေမယ့် နေရာကို ပြောပါတယ်။

ကျွန်မ မလာနိုင်ဘူးလို့ မပြောရက်ဘူးလေ။

ကျွန်မကိုယ်တိုင်က သူနဲ့ တွေ့ချင်တာကိုး။

“ ငါသွားတော့မယ် . . . ”

ရှင်စင်ဘက် ❖ ၁၇၂ ၁၇၉ ❖ မောင်နှင့်ကြောင်

ကျွန်မကားမောင်းထွက်လာတော့ နိုင်လွင် ဆိုင်ပေါက်ဝယ် လိုက်ရပ်ကြည့်နေတာ တွေပါတယ်။ တောင်းပန်ပါတယ်နိင်လွင်။ သင့်တော်တယ်ဆိုတာက ဦးနှောက်ရဲ့အသိပါတယ်လေ။

နှလုံးသားဆိုတာက သင့်တော်ခြင်းအပေါ် အလိုမလိုက်တတ်ပါဘူး။

အချစ်ကအချစ်ပါဘဲ။

မောင်ထက်စာရင် နင်က ကျွန်မရဲ့ ဘဝခရီးဖော်အဖြစ် ရွေးသင့်တယ်ဆိုတာလည်း မသိမဟုတ်သိတာပါဘဲ။ နင်နဲ့ဆို ကျွန်မရဲ့ အတိတ်ကို အထူးတလည်ရှင်းပြနေစရာလည်း မလိုဘူးပေါ့။

မောင်နှင့်ဆို . . .

ကျွန်မကတော့ ချိုမြိန်ခြင်းတလှည့် ခါးသီးခြင်း တဖုံစုံလင်အောင် ခံစားနေရသလိုပါဘဲလား။

“မင်း စောင့်နေတာကြာပြီလား”

“ကြာတာမကြာတာ အဓိကမဟုတ်ပါဘူး မမလာဖို့က အဓိကဘဲ သည်ကနေအတွက် နောက်ထပ်တစ်ခါပြောဦးမယ် မမကို သိပ်ချစ်တာဘဲ . . .”

“နေ့တိုင်း ပြောမယ်ဆိုပါတော့”

“ပြောမှာပေါ့”

“ကောင်းသားဘဲ နေ့တိုင်း ချစ်တယ် ချစ်တယ် ပြောရင်း ကျွန်မလဲ အဖွားကြီးဖြစ်ရော မင်းလည်း လက်လျှော့သွားရောဘဲလေ . . .”

“ဘာလို့လက်လျှော့ရမှာလည်း . . . မမ အဖွားကြီးဖြစ်ရင် ကျွန်တော်လဲ အဖိုးလေး ဖြစ်နေတော့ တောင်မလေးတွေလဲ မရနိုင်တော့တဲ့ အတူတူ သည်အဖွားကြီးဘဲ မရအရ လိုးရတော့မယ် . . .”

ကျွန်မရယ်ရပါပြီ။

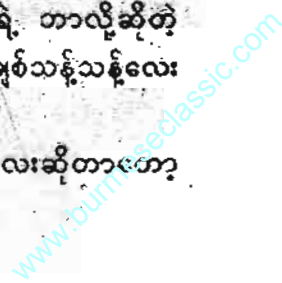
ကျွန်မရဲ့ အနာဂါတ်မှာ ကျွန်မဟာ အခန်းတခန်း ပန်းချီကားများစွာနဲ့ အဖွားကြီးတစ်ယောက်ပါဘဲ။ အဲလိုမျိုးလိုက် ချစ်နေဦးမည် ချစ်သူတစ်ယောက်တော့ အဲသည်အချိန်တိုင်အောင်တော့ ရှိအံ့မထင်။

“မမ ဖြေလေ . . .”

“မဖြေနိုင်သေးဘူး နေလင်းလေး . . . မင်း . . . ကျွန်မကို ဘာလို့ချစ်တာလည်း . . .”

“ချစ်တာက ချစ်တာဘဲပေါ့ မမရဲ့ ဘာလို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ဘယ်ရှိမလဲ အချစ်က အချစ်သန့်သန့်လေးပါဘဲ . . .”

အချစ်စစ်ဆိုတာ အချစ်သန့်သန့်လေးဆိုတာတော့ ကျွန်မသိပါတယ်။

“ ကဲ ဒါဆိုပြောပါဦး . . . ကျွန်မ အကြောင်း မင်းဘယ်လောက်သိလဲ ”

“ မမက ပန်းချီဆွဲတယ် ဆွေမျိုးတွေနဲ့ အဆင်မပြေဘူးသီးခြားတစ်ယောက်ထဲ နေတယ်။ ဒါ့အပြင် ဘာသိစရာ လိုသေးလို့လည်း . . . ”

“ အင်းလေ . . . ဒါက အပြင်က အခြေအနေတွေပါ . . . မင်း သိသင့်တာတွေ ကျွန်မဘဝမှာ အများကြီးပါတဲ . . . ရော့ သည်စာအိမ်ကိုယူသွား . . . တစ်ယောက်ထဲ ဖွင့်ကြည့် ဘယ်သူမှ မမြင်စေနဲ့ဦး ”

“ ဟာ အရမ်းဝမ်းသာသွားပြီကွာ ”

မောင်

မင်းကိုပြန်ချစ်တယ်လို့ ရေးထားတဲ့စာလို့ ထင်သွားမလားကွယ်။ တကယ်တော့ အဲသည့်စာအိမ်ထဲမှာ ကျွန်မနှင့် နန္ဒသက်အောင်တို့ရဲ့ လက်ထပ်မင်္ဂလာမိတ်ဖာရှိပါတယ်။ ကျွန်မကို မင်းဆက်ပြီးချစ်နိုင်ဦးမလားဆိုတာ ကြည့်ကြ သေးတာပေါ့နော်။

တကယ်ဆို ကျွန်မရင်မှာ ကြေကွဲထိခိုက်မှုတွေ အပြည့် ရှိပါတယ်။ မောင်နှင့်တွေ့မှ အဲသည့်အချိန် အဲသည့်အဖြစ် အပျက်တွေဟာ ပိုပြီးတောင် စိတ်နာကျင်ထိခိုက်စရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ကျွန်မဟာ မောင့်အတွက် ဖြူစင်သော ပန်းကလေး ဖြစ်လိုလှပါတိ။ ပန်းကလေးဟာ ဖြူစင်ခဲ့ပါတယ်သို့ဆိုဆို . . . ။ မောင်ဘယ်သို့ နားလည်ပေးနိုင်ပါမည်တဲ့လည်း။

“ နော်နော်ကိုဆိုင်မှာဝင် ကြိုမယ်ပြောထားခဲ့တယ်။ နေလင်းကို ကျွန်မဘယ်ပွဲပေးရမလဲ . . . ”

“ အိမ်ပြန်တော့မယ် မမရာ . . . ကျွန်တော့် အခန်းလေးထဲမှာသည်စာအိမ်ကလေးကို သွားပြီးခဲစားမယ် . . . ရှေ့နားမှာ ရပ်ပေးတော့ . . . ”

မင်းပုံစံက ပျော်ရွှင်နေလိုက်တာ။

ချစ်သူကို အဲလိုမျိုးဘဲ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေစေချင် ပါတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် . . . ကျွန်မအဖြစ်မှန်အတိုင်း ရင်ဆိုင် ချင်ပါတယ်။ ပြင်မရသော အမှားအယွင်းတစ်ခုကို လိမ်ညာ နေဖို့လည်း မဝံ့ရဲပါ . . . ။

“ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် နားကြဖို့သေချာနေပါပြီ။

နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ချစ်တယ်လို့ ပြောနိုင်သေးရဲ့ လားမောင်။

ကျွန်မကရော နှလုံးသည်းပွတ်နှင့်မှ ရင်းပြီး ချစ်သူကိုခေါ်ချင်သော ‘မောင်’ ဆိုသော ခေါ်သံကို . . . တစ်ခွန်းမျှ ခေါ်ခွင့်ရနိုင်မည်မထင်ပါ။

“ခက်ဝေမှန်တယ် ဒါက ဖုံးကွယ်ထားသင့်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး . . . ပြောတိုပြောရမှာဘဲ ခက်ဝေ ပြောရ ခက်နေရင် . . . နော်နော် ပြောပေးမလို့ပါ . . .”

“ဖိတ်စာကိုပေးလိုက်တာထက် ဘာကပိုသေချာမှာလဲ နော်နော် . . . သူလာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး . . .”

ကျွန်မဟန်ဆောင်ပါရစေ။

ရင်ထဲဘယ်သို့ထိခိုက်ကြေကွဲပါစေ ဟန်ဆောင် မာန်တင်းပါရစေလားမောင်။ အချစ်ဆိုတာ ကျွန်မ တစ်ယောက်ထဲ ဖက်ကရော ချစ်နေလို့ မရနိုင်လို့လား . . .။ ကျွန်မတွေးထားခဲ့သလို နောင်တစ်နေ့မှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းရှိနေရမှာပါ။

“နေလင်း ဖက်ကဘယ်လို တုံ့ပြန်လာမယ် နော်တို့ ကြည့်ကြရအောင်”

“ဘာတွေတုံ့ပြန်စရာလို့ လို့လဲ နော်နော် . . . သူ ဘယ်တော့မှ လာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး . . .”

“နေလင်းကို ခက်ဝေချစ်တယ်ဆိုရင် . . . ဘာလို့ ဖိတ်စာကို ပေးလိုက်ရသလဲ အမှန်အတိုင်း မင်္ဂလာဖွဲ့ ဖျက်သိမ်းလိုက်ရတာ . . . ပြောပြလိုက်ပါလား။ ဒါက ခွင့်လွှတ်လို့ရတယ် တကယ်ချစ်လာရင်လက်ထပ်ခဲ့လဲဘာဖြစ်လဲ ခုချိန်လွတ်လပ်နေဖို့ဘဲ လိုတာပါ . . .”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်ဓါတ်တွေမတူ ကြပါဘူး နော်နော် မင်းစိတ်နဲ့သူ့စိတ် မတူနိုင်ပါဘူး . . . ကျွန်မ အမြဲလို အဆိုးဆုံးအခြေအနေကိုတွက်ဆတယ်။ ဒါဆိုရင် . . . ခံနိုင်ရည်ပိုရှိပါတယ် . . .”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဖွားတင် ပါလား။

ဖွားတင် ခြေထောက်နားမှာ ကြောင်ကမါ လိုက်လာ ပြန်ပါပြီ။

“မိုးအရမ်းအေးလို့ နေမကောင်းချင်ဘူး နော်လေးရယ် ဖွားတင် ကော်ဖီသောက်ချင်လို့ ရေခွေးနဲ့နဲ့ပေးပါ”

“ရတာပေါ့ . . . ဖွားတင် . . . ထိုင်နေပါ . . .”

နော်တို့ ဖျော်တိုက်ပါမယ်”

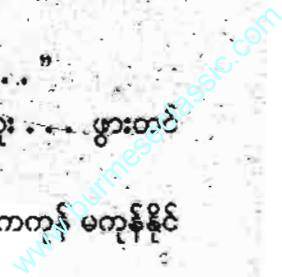
တုလားထိုင်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်နေပါတယ်။

ကြောင်ကတော့ အငြိမ်မနေ ဖွားတင်ပေါင်ပေါ် ခုန်တက်သွား ပြန်တာပေါ့ . . .။ ဖွားတင်ကကြောင်ကို ပွတ်သပ်ပြီး ငြိမ်နေ ခိုင်းပါတယ် . . .။

“ခက်လေး အိပ်နေတယ်မှတ်လို့ . . .”

“ညက ပန်းချီမဆွဲဖြစ်လို့ မအိပ်ပါဘူး . . . ဖွားတင် နေကောင်းရဲ့လား”

“သည်နှစ်မိုးများလွန်းတယ် . . . မိုးကကုန် မကုန်နိုင်

သလိုပါတ် . . . နေမကောင်းချင်ပါဘူး ကလေးရယ် . . . အသက်လဲ ကြီးပြီဘဲလေ . . . ”

“ ဖွားတင်ဆီ တစ်ခါတစ်ခါလာတတ်တဲ့ မမွှေးတို့လဲ မလာတာကြာပြီနော် ”

“ ဖွားတင်က အရင်လိုမပေးကမ်းနိုင်ဘူးမဟုတ်လား . . . အခုဆို နာဖို့ကြိုတင်စုဆောင်းရတယ်။ အရင်လောက် သူတို့ကို မပေးနိုင်တော့ မလာကြတော့ဘူးလေ . . . တစ်ချို့က မေတ္တာမမက်ကြဘူး ကလေးရဲ့ . . . လိုချင်မျှလောဘဘဲ သိကြတယ် . . . မေတ္တာမစစ်ဘူးလေကွယ် . . . မင်းတို့နဲ့ ဖွားတင်ဆီ ဘာမှသွေးသား မတော်စပ်ပါဘူး မေတ္တာ သက်သက်နဲ့ ကူညီနေရှာတာ မဟုတ်လား . . . ”

“ တစ်ချို့ကမေတ္တာ မမက်ကြဘူး . . . တစ်ချို့က မေတ္တာမမက်ကြဘူး . . . ”

“ တစ်ချို့က ငွေကိုသာ မက်မောကြတာလေ . . . မေတ္တာဆိုတာ မက်မောရကောင်းမှန်းသိတာမှ မဟုတ်တာ . . . ”

ဒါတွေကျွန်မလည်း ခံစားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကြီးမေဆီက မေတ္တာရခဲ့ပေမယ့်လည်း မေတ္တာမမက်တဲ့ ဆွေမျိုးတွေလဲ ရှိခဲ့တာပါဘဲ။

“ ဖွားတင် မုန့်ပါစားနော် . . . ဘတ်တာကိတ်လေးက နူးညံ့ပါတယ် . . . ”

“ ကျေးဇူးဘဲ ကလေးတို့ရယ် . . . ”

ဖွားတင်က ကိတ်မုန့်တစ်ချပ်ကို ယူပြီးတစ်ဝက်ဖဲ့စား ပါတယ်။ ကျန်တဲ့တစ်ဝက်ကို ပေါင်ပေါ်ထိုင်နေတဲ့ ကြောင်ကို ခွံ့ကျွေး လိုက်တယ်လေ။ ကျွန်မပြုံးမိပါတယ်။ ကြောင် တစ်ကောင်ကို ဖွားတင်သည်မျှ ချစ်ခင်တာပါလား။

“ စားပါဦးဖွားတင်ရဲ့ ကြောင်ကိုလဲ ကျွေးပါ ”

“ တော်ပါပြီကွယ် . . . ကြောင်လေးကိုလဲ သံဃောရင့် ဖြစ်နေလို့ပါ . . . ကိုယ်တစ်ဝက်သူတစ်ဝက်ပေါ့ ကိုယ်စားရ သလောက်တော့ သူစားရမှာပါဘဲ . . . အသက်ကြီးလာတော့ စကားက ပြောချင်လာတယ်။ စကားပြောစရာအဖော် ဆိုလို့ သည်ကြောင်ကလေးဘဲရှိတော့ အဖော်ပါတဲ့ကွယ် . . . ”

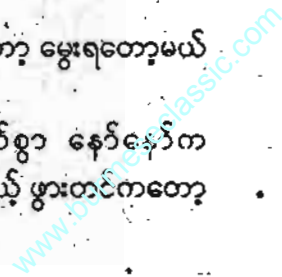
အသက်ကြီးလာရင် စကားပြောစရာ အဖော်လိုသတဲ့။

ကျွန်မရဲ့ အဖော်မွန်က မောင် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကျွန်မ သိနေပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ စကားပြောဖော်တွေက ပန်းချီကားတွေဘဲ ဖြစ်မှာပါ။

“ ကျွန်မလဲ ကြောင်တစ်ကောင်တော့ မွေးရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ နော်နော် . . . ”

ကျွန်မစကားကို သဘောပေါက်စွာ နော်နော်က မပြုံးရက်သော အပြုံးမျိုးလေးနဲ့ ပြုံးပြပေမယ့် ဖွားတင်ကတော့ သဘောပေါက်ပုံက တစ်မျိုး။

ဒိုင်ဇင်သက် ❖ ၁၈၆

“ခက်လေးက ကြောင်ချစ်သလား၊ ချစ်ရင်မွေးထား သင့်တယ် . . . သည်ကောင်ကြီးက စကားလဲနားလည်တယ် လိမ်လဲ လိမ်မာတော့ ဖွားတင်က ချစ်ပေမယ့် ခက်လေးချစ်ရင် ထမင်းလေး ခေါ်ခေါ်ကျွေးပေါ့ . . .”

“ကျွန်မ ကြောင်ကို ချစ်တတ်အောင် ကြိုးစားကြည့်ရ ဦးမှာပါ . . .”

လူကိုပွတ်သတ်ခိုခွဲနေတတ်သော ကြောင်တစ်ကောင်ကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ရှည်စွာ မချစ်တတ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ ဝေးလံသော အနာဂါတ်မှာ စကားပြောဖော်အဖြစ် လိုအပ်မည်ဆိုလျှင်တော့ ကြောင်တစ်ကောင်ကို မွေးမြူနိုင် လေမလားဘဲ။

“ညောင် . . .”

ဖွားတင် ပေါင်ပေါ်မှာ ခွေနေရင်းအခြောက်တိုက် အော်နေပါတယ်။

ချစ်စရာမကောင်းဘူးလို့ ကျွန်မကတော့ ထင်တာပါဘဲ။

တန်ဖုန်းမြည်သံတိုင်းမှာ ကျွန်မစိတ်တွေလှုပ်ရှားခဲ့တာ ဝန်ခံပါရစေလား မောင်။ ဒါပေမယ့် နားထောင်လိုက်တိုင်း ကြားဖူး နေကြအသံမဟုတ်သော အခါမှာ . . .။ စိတ်ထဲက

၁၈၇ ❖ မောင် ဒိုင် ကြောင်

နှလုံးသား ကြေကွဲခြင်းကို ကိုယ့်ဖာသာ ဟန်ဆောင်နေရတဲ့ အဖြစ်ဟာ မုန်းစရာပါဘဲလေ။

မောင်ကတော့ ပန်းချီကားထဲကနေ ပြုံးရင်း ကျွန်မကို ကြည့်နေတယ်။

တစ်ပါတ်ဆိုတဲ့ရက်တွေမှာ ကျွန်မဘယ်လောက် ခံစားရမည် ကျွန်မဖာသာအသိဆုံးပါ။ ပန်းချီမဆွဲပါဘဲ ညတွေတစ်ယောက်တည်း အတွေးစတွေထဲ နစ်မြောနေခဲ့မိ ပါတယ်။

ပြတင်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်တယ်။

တွေ့နေကြ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှာတော့ ဘယ်လိုအရိပ် သဏ္ဍာန်မှ မရှိပါ။

အားလုံးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတာပါဘဲ။

ညစဉ်လို တိုက်ခတ်နေကြ မိုးလေတွေတောင်မှ ငြိမ်သက် နေပါတယ်။

မောင်

ခုချိန် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေပါလိမ့်မည်။

မောင့် နှလုံးသားတွင် ကျွန်မ မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ သိဝ

ပြုလာသလိုပါဘဲ။

နှလုံးသားဆိုတာက မိုက်မဲတာဘဲမောင်ရဲ့

ချစ်သူမှာဘယ်လို အပစ်မျိုးရှိရှိ

နှလုံးသားက ခွင့်လွှတ်တတ်ပါတယ်။

ဦးနှောက်ကတော့ သိပ်လိမ်မာတယ်လေ မောင်
အပစ်ရုံရင် ရှိသလို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။

ကျွန်မချစ်မိသော မောင့်မှာနှလုံးသားထက် ဦးနှောက်
အသိတွေသာ များနေတာပါလားလို့လည်း နားလည်စပြုတယ်။

“ခက်ဝေ”

“နော်နော် မအိပ်ဘူးလား”

“ခက်ဝေရော . . .”

“ကျွန်မပန်းချီဆွဲမလားလို့ပါ”

“ခက်ဝေကို ပြောစရာရှိတယ် . . . နေ့ခင်းက ဆိုင်ကို
နေလင်းရောက်လာတယ်”

ချစ်သူနာမည်လေးသည်ပင် ကျွန်မအတွက် ချိုမြိန်
လွန်းလှပါဘိ။

“နော်တို့ အအေးသွားသောက်တယ် . . . နေလင်းက
ခက်ဝေ အကြောင်းမေးတယ်။ ခက်ဝေနဲ့ ကိုနန္ဒာဘယ်လောက်
ကြာအောင်ပေါင်းပြီးမှ ကွဲတာလည်း . . . သားသမီးရော
မရလိုက်တာလားနဲ့ သူထင်ရာကို မေးတာပေါ့ . . . နော်လည်း
ညာမနေချင်ဘူးလေ . . . ပြီးတော့ သူ့ကို ခက်ဝေ
သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ နော်ခံစားလို့ရပါတယ် . . . ဒါကြောင့်
ကိုနန္ဒာနဲ့ မင်္ဂလာပွဲ ပျက်ရတာ ပြောပြလိုက်တယ် . . .”

“ရိုပါစေတော့ . . . ဘာတွေဘဲပြောပြော . . . သူ့မှာ
ဦးနှောက်တွေ အများကြီး ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ခံစားလို့ရသွားပြီ
နော်နော် . . .”

“သူ့ဆီမှာခက်ဝေအပေါ် ထားတဲ့ သံယောဇဉ်တော့
ရှိမယ် နော်ထင်တယ် . . .”

“သံယောဇဉ် . . . ဘာတွေက သံယောဇဉ်လဲ
နော်ရယ် ကျွန်မလေ . . . နှလုံးသားကသိပ်ချစ်တယ်။ ဦးနှောက်
ကလဲ နားလည်တတ်တယ် . . . သူ့ကိုချစ်မိခြင်းက ကျွန်မရဲ့
မိုက်မဲခြင်းပါ . . .”

“အချိန်တွေရှိပါသေးတယ် ခက်ဝေရဲ့ . . . နော်တို့
စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

“မရေရာတဲ့ မနက်ဖြန်တွေကို တမ်းတရတာ ကျွန်မ
စိတ်ပျက်နေပါပြီ . . .”

ခုနကတိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ဝန်းကျင်ကို မိုးစက်တွေ
ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ။ အခြေအနေတွေဆိုတာ ချက်ခြင်း
ပြောင်းလဲသွား တတ်တာတွေကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြုံတွေ့ဘူး
ပါပြီလေ . . . ။ ကျွန်မရဲ့ ဟင်းလင်းပြင် လေဟာနယ်တစ်ခုလို
ဖြစ်နေတဲ့ နှလုံးသားဟာ မောင်နှင့်တွေ့မှ ချစ်ခြင်းနှင့်ပြည့်လွှဲ
လာသည် ဆိုစေကာမူ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းတွေကတော့
ရှိနေဆဲပါ . . . ။

“နေလင်းကိုကြည့်ရတာကတော့ ခက်ဝေအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိပါတယ် ခက်ဝေ . . . အချစ်ဆိုတာ ဟန်ဆောင် နေလို့ မရဘူးလေ . . .”

“သူက ကျွန်မကို ချစ်သတဲ့လား . . .”

မမကို ချစ်တယ်

ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ယုံကြည်ရမှာတဲ့လည်း။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း . . . အဲသည့်ကြောင်ဟာ ညံ့တဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်လို့ ပြောရင်ရတယ် နော်နော် မိုးရွာပြီဆိုမှ ဘယ်ကနေ ထွက်ထွက်လာတယ် မသိဘူး . . .”

မိုးရေထဲမှာ တရွေ့ရွေ့လျှောက်သွားနေတဲ့ ကြောင်ကို ကျွန်မ မြင်ဘူးပေါင်းများပါပြီ။ နော်နော်ကတော့ လည်လွန်နေတဲ့ ကြောင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ကြောင်က ခေါင်မိုးစွန်းမှာ ပျောက်ကွယ် သွားပါတယ်။

မုန်ဟင်းခါးစားမယ်ရယ်လို့ ကားကိုရပ်လိုက်တယ်။

မုန်ဟင်းခါးစားရင် မောင် ဘဲဥနှင့်ပဲကြော်ဘဲ စားတတ် ပါလားလို့ သတိရသွားပြန်တာပေါ့။ အမှတ်ရခြင်းတွေထ ထာဝစဉ် ရှိနေဦးမှာလား။ ကျွန်မအတွက် အချစ်ဆိုတာ

နှလုံးသားထဲရောက်ရှိစေခဲ့သူက ရာသက်ပန်တော့ သတိရစွာနှင့် ချစ်ခင်နှစ်သက် နေဦးမှာပါဘဲလေ။

ကားပေါ်က ဆင်းမည်ဆိုမှ တစ်ဖက်ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်လာတဲ့အခါ . . . ။

အမြဲလို ရင်ခုန်ခံစားစေပါလား။

“မမ . . .”

“ကျွန်မ မုန့်ဟင်းခါးစားမလို့ . . .”

“ကျွန်တော်ရော စားလို့ရမလား”

“ရပါတယ် . . .”

မုန်ဟင်းခါး အတူစားကြမိပြန်ပြီ။

ကျွန်မကတော့ ဝေးကွာခြင်းအဆုံးသတ်ကိုသာ အမြဲတွက်ဆသူမို့ တည်ငြိမ်စွာဘဲ ရင်ဆိုင်နိုင်ပြီလေ။

“မမ အခုဘယ်ပြန်မလဲ”

“ကိုကြီးထင်လင်းတို့ ဆိုင်သွားမလို့”

“ကိုနိုင်လွင် ရှိမလား . . . ကျွန်တော် မနာလိုဘူး”

“မနာလိုရအောင် မင်းနဲ့ကျွန်မ ဘာများသက်ဆိုင် လို့လဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ မမကဲ့ ကျွန်တော့်ချစ်သူလိုဘဲ ရင်ထဲမှာ သတ်မှတ်ထားတာလေ . . .”

“ချစ်သူ . . .”

ကျွန်မပြုံးမိပါပြီ။ ကျွန်မရဲ့ အမည်းစွန်းအတွက် တစ်ပါတ်တိတိပျောက်ကွယ်သွားသူဆိုမှာ ချစ်သူဆိုသော ခံယူချက် ရှိနေသတဲ့လား။

“ မမကို ကျွန်တော် ချစ်တယ် ”

“ ကျွန်မလက်ထပ်ခဲ့ဘူးတယ်လေ ”

“ မနော်က အကုန်ပြောပြပြီးပါပြီ . . . မမတို့ မင်္ဂလာပွဲ ပျက်လို့ မမကြီးတော်ဆုံးတာက အစပေါ့ . . . ”

“ ယုံကြည်လို့လား ”

“ ယုံပါတယ် . . . ”

“ မင်း ယုံကြည်ပေမယ့် ကျွန်မ မယုံကြည် တတ်တော့ဘူး . . . ”

“ မမကလည်း . . . ”

“ မင်းသည်ကိစ္စအတွက် အချိန်ယူစဉ်းစားနေရ သေးတယ် မဟုတ်လား အခု အဖြေရပြီလား . . . ”

“ မမကို ကျွန်တော် ပြောဘူးပါတယ် . . . ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတွေထဲမှာ မေမေက ကျွန်တော့်ကို အချစ်ဆုံး ဆိုတာလေ . . . အခုလည်း မေမေသိမှာ စိုးတာတစ်ခုပါဘဲ ဒါတစ်ခုဘဲ ကျွန်တော် စဉ်းစားတာပါ . . . ကျွန်တော်ကတော့ မမကို ကျွန်တော် ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်တာဘဲလေ . . . ”

“ ချစ်တယ် ”

ကျွန်မ၏ နှလုံးသည်းပွတ်မှ ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့် ချစ်ရသူက ချစ်တယ်လို့ ပြောနေပါလျက် . . . ကြည်နူး ပျော်ရွှင်စိတ်တွေ နည်းပါးလိုက်တာ။ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းဆိုတဲ့ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတွေကြားမှာ ကျွန်မ နှစ်မြှုပ်နေပြီထင်ပါရဲ့။

ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့ခြင်းတွေမှာ ကျွန်မ စိုးစိုးနှစ်မြှုပ် နေပါပြီ။

“ တကယ်ချစ်တာပါ . . . မမကို ချစ်လို့လဲ မေမေ သဘောမတူရင်လည်း ရင်ဆိုင်မယ်လို့ တွေးထားပါတယ်။ မေမေ့ကိုတော့ ဖြောင့်ဖျရမှာပေါ့ . . . မမမှာ ခုလိုမျိုး ပြည့်စုံခြင်းအပစ်ရုံပေမယ့် . . . မမရဲ့ ပြည့်စုံခြင်းတွေနဲ့ ဖုံးဖေး ခိုင်းရမှာပေါ့ . . . မေမေ့ကို တစ တစ နားသွင်းယူမယ် . . . ”

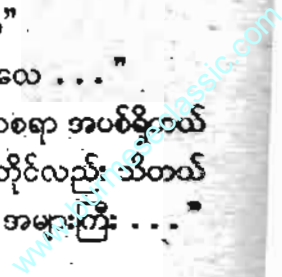
“ မင်းဆိုလိုတာက မင်း အမေသဘောမတူနိုင်ဘူးလို့ ဆိုတာလား ”

“ မေမေ့အကြောင်း ကျွန်တော်သိတယ် မေမေက ကျွန်တော့်ဘဝကို အဖြူစင်ဆုံးဖြစ်စေချင်တာ . . . ”

“ ကျွန်မက မဖြူစင်ဘူးဆိုပါတော့ ”

“ မဟုတ်ဘူးလေ မမရဲ့ . . . ဟိုလေ . . . ”

“ ဟုတ်တာဘဲ . . . ကျွန်မမှာ ပြောစရာ အပစ်ခိုင်းယ် မပြည့်စုံဘူး မဖြူစင်ဘူး ဒါကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း သိတယ် ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာ တစ်ခြားမာနတွေလဲ အများကြီး . . . ”

“ မမကို ကျွန်တော်က ချစ်တယ် သည်တော့ နားလည်ပါတယ် . . . ကျန်တဲ့လူတွေ အထူးသဖြင့် မေမေနားမလည်မှာဘဲ စိုးတာ . . . ”

ကျွန်မက ပိုလို့တောင် မင်းကိုနားလည်တာပေါ့မောင်။ ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပါတဲ့ ဘယ်သို့ဆိုဆို . . . ကျွန်မရဲ့ အမည်းစက်အတွက်တော့ မင်းအမေကို ရင်ဆိုင်ရမှာ မင်းစိုးရွဲ့ထိတ်လန့်နေတယ် မဟုတ်လား။ စာနာတတ် နားလည်တတ်ပေမယ့် ကျွန်မမှာ ကျန်သော မာနတွေကလည်း ရှိနေသေးတယ်လေ . . . ။

ကျွန်မကို နားမလည်သော ခွင့်မလွှတ်သော သဘော မတူဘူးဆိုသော . . . အသိုက်အဝိုင်းထဲကိုလည်း မောင့်ကို ချစ်စိတ် တစ်ခုနှင့် မဝင်ချင်ပါ။

နှစ်ယောက်ထဲ ချစ်ကြတာ

နှစ်ယောက်ထဲ ပေါင်းသင်းကြမှာ

ဘယ်သို့ဆိုဆို . . . ။

သည်ဆွေမျိုးအသိုက်အဝိုင်းတွေနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင် လို့မရပါ။ သည်အခါ ကျွန်မရဲ့ မာနတွေကလည်းသူတို့ကို နားလည် ပေးနိုင်မည်မထင်။

“ မင်း . . . ကျွန်မကို မချစ်သင့်ဘူး . . . ”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မချစ်သင့်ဘူး . . . ”

“ မမကို ကျွန်တော် ချစ်တယ် မမကလဲ ကျွန်တော့်ဘို့ ပြန်ချစ်ပါ . . . ”

“ လူတွေမှာ နှလုံးသားလဲရှိတယ် ဦးနှောက်လဲရှိတယ် . . . မျှမျှတတခံစားကြတာ အကောင်းဆုံးပါဘဲ . . . ”

“ ကျွန်တော့်မှာ နှလုံးသားရှိတော့ နှလုံးသားတ ခံစားရတာ မမကိုချစ်တယ် ”

“ မင်းမှာ ဦးနှောက်လဲရှိပါတယ်။ ဦးနှောက်ကဧရာ ဘယ်လိုပြောလဲ ပြောစမ်းပါဦး ”

မောင်ငြိမ်သွားတယ်။

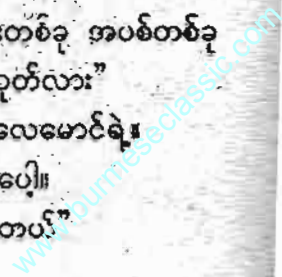
မင်းမှာ တွက်ဆနားလည်မှုများသော ဦးနှောက်တွေ ရှိမှယ်ဆိုတာကျွန်မက သိနေတာပါဘဲ။ နှလုံးသားက သိပ်ဖြူဝင်တယ် မောင်။ ချစ်သူရဲ့ အပစ် အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်တယ်။ ဦးနှောက်ကြပြန်တော့ သိပ်တိကျတယ်။ အမှန်က အမှန် အမှားက အမှားလိုဘဲ ဆုံးဖြတ်တယ်။ ဦးနှောက်က မျက်နှာ မလိုက်ဘူး နှလုံးသားက မျက်နှာလိုက်ချင်သေးတယ်လေ။

“ သည်ဖြစ်ရပ်ဟာ အမည်းစွန်းတစ်ခု အပစ်တစ်ခု လို့တော့ မောင့်ဦးနှောက်က သိတယ်မဟုတ်လား ”

တိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံခြင်းလေမောင်ရဲ့။

အပစ်လို့ဦးနှောက်ကသိပ်သိတာပေါ့။

“ နှလုံးသားက ခွင့်လွှတ်လို့ ရပါတယ် ”

ဒိုင်ဇင်သက် ❀ ၁၉၆

“ဦးနှောက်တော့ သိနေတာစဲ မဟုတ်လား...”

“မမကလည်းလေ...”

“ကျွန်မဘဝမှာ ဆုံးရှုံးမှုတွေများနေပါပြီ...”

ကျွန်မနေတတ်နေပြီလို့ဘဲ ပြောရပါမယ်။ ခံစားမှုတွေ ဘာတွေဘဲရှိရှိ ရင်ထဲမှာက ထူပူနေတာတွေလိုဘဲ ခံစားနေရတယ်။

“ကျွန်တော့်ကို မမ မယုံသေးဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ မယုံကြည်တတ်တော့ဘူး”

“အဲဒါမမ မချစ်တတ်လို့ပေါ့... ကျွန်တော့်ကို မမ မချစ်လို့ပေါ့... အချစ်ဆိုတာ ချစ်သူကို ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝပေးစမြဲပါဘဲ...”

“ကျွန်မ ချစ်တတ်ပါတယ်... အချစ်က တစ်ပိုင်း ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့ခြင်းက တစ်ပိုင်းလိုပါ...”

“မမချစ်တတ်တယ်ဆို ဘယ်သူ့ကိုချစ်လဲ”

“နိုင်လွင်ကိုလေ”

“မမ အဲလိုမနောက်နဲ့ဗျာ ကျွန်တော်က နဂိုရ်ကမှ ကိုနိုင်လွင်ကိုဆို မနာလိုဖြစ်နေတာ...”

“နိုင်လွင်ဟာ ကျွန်မ ဘဝကို နားအလည်ဆုံးမို့ အချစ်သင့်ဆုံး လူတစ်ယောက်ပါ...”

ကျွန်မရဲ့ အလွန်သိတတ်သော ဦးနှောက်တို့က သည်သို့

၁၉၇ ❀ မောင် ဒွင် ကြောင်

အဖြေပေးထားပါလျှက် နှလုံးသားသည် မောင့်တို့သာ ချစ်နေခဲ့တာ ကတော့... ဘယ်သို့တတ်နိုင်ပါမည်လည်းလေး

“ညော်နေလား ခက်ဝေ...”

“ညော်လည်း ညော်ပေါ့ နော်နော်လက်ရာ ငဝိကြော် စားရမယ်ဆိုရင် ညော်ခံရကျိုးနပ်ပါတယ်... အမယ်... ကြောင်က ငါ့ထက်အနံ့ခံကောင်းပါလား”

ဖွားတင်ရဲ့ ကြောင်က နော်နော်ကျွေးထားသည့် ထမင်းနှင့် ပုစွန်ခြောက်တွေစားနေပါရောလား။ နော်နော်တို့များ သည်ကြောင်ကို အလိုလိုက်လွန်းပါတိ။ ပုစွန်ခြောက်နှင့် နယ်ကျွေးတာတစ်မျိုး။ ဟင်းတွေချက်ကျွေးရတာတစ်မျိုး။

“ပုစွန်ခြောက်ထောင်းရင်းက ပူစိုကို သတိရတာနဲ့ တော်ကြာဖွားတင်သေရင် အမွေရနေဦးမယ်”

“ရတော့လဲ ယူထားမှာပေါ့”

“နင့်ကိုမိုးနဲ့ နင်လက်ထပ်မှ ယူသွား ငါကတော့ ကြောင်တစ်ကောင်နဲ့ မနေချင်ဘူး...”

“ဖွားတင်ဆီက အမွေရရင်တော့ ယူသွားရမှာဘဲ...”

ခက်ဝေ ငဝိကြော်ကြော်နေတဲ့အခန်းမှာဘဲ ညော်နဲ့ ခံရင်းစကားပြောနေလိုက်ပါတယ်။ ခက်ဝေက နေလင်းနဲ့

တွေသေးလားလို့ မေးတယ်လေ။ မနေ့ကတွေတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ဘာတွေပြောတယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

“ နေလင်းက တကယ်ချစ်တာနေမှာပါ . . . ခက်ဝေကလည်း နေလင်းကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ခက်ဝေကို စိတ်ချမ်း သာစေချင်တယ် . . . ”

“ ယုံကြည်လို့ မရဘူးလို့ဖြစ်နေတယ် ”

“ အင်းလေ . . . အနည်းငယ်သော အချိန်တော့ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ခက်ဝေရယ် . . . တစ်ခုတော့ နော်နော် စိတ်ပူတာရှိတယ် . . . ခက်ဝေကို တကယ်ချစ်ရင် ခက်ဝေမှာ ဘာမှမရှိလည်း စိတ်ပျက်မှာ မဟုတ်ဘူး . . . ခဏစောင့်ကြည့်ရင်း အဖြေရှာကြတာပေါ့ . . . ”

“ ကျွန်မကတော့ မနက်ဖြန်ကို မတွေးရဘူး . . . ”

“ သက်သက်ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို နော်မနှစ် သက်တာရှိတယ် ခက်ဝေဘယ်လောက် အတိုင်းအတာထိ ချမ်းသာမလဲတဲ့ . . . ဒါမကောင်းဘူးခက်ဝေ . . . ခက်ဝေရဲ့ချမ်းသာမှုကို မက်မောကြသလားနော် စိတ်ပူတယ် ”

“ ကျွန်မပြည့်စုံတယ်ဆိုပြီး မေးလာတဲ့သဘောပါ . . . ကျွန်မရဲ့ ချို့ယွင်းချက်အပစ်ကို သူက သူ့မိသားစုကို ဖွင့်မပြောပဲ ပါဘူးထင်တယ် . . . ”

“ အင်း . . . နေလင်းကပြောတော့ လက်ထပ်တော့မယ်

ဆိုမှ ရုတ်တရက် ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်တဲ့ . . . နော်ကို သည်လိုတဲ့ ပြောတယ် . . . ”

“ ကျွန်မကတော့ . . . စိတ်ပျက်နေတာလား စိတ်ကုန် နေတာလား စိတ်ခါတ်ကျနေတာလား . . . တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုတဲ့ မျှော်လင့်ချက် ကင်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုဘဲ ခံစားရတယ် . . . ”

“ ခက်ဝေကို နော်သိပ်ချစ်ပါတယ်။ နော်ကတော့ ခက်ဝေဘဝလေး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေတာဘဲ မြင်ချင်တဲ့အတွက် နေလင်းဆီမှာ အချစ်စစ်ရှိမရှိ ရအောင်စုံစမ်းရမှာပါဘဲ . . . ”

နော်နော်က အားတက်သရော ပြောနေပေမယ့် ကျွန်မကတော့ အဖြေသိတဲ့ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို ပင်ပန်းခဲလဲ တွက်မနေချင် တော့ပါဘူး။ ဝေးကွာရမည့် အဖြေကို ကျွန်မသိနေသလိုဘဲလေ။

“ နော်ဆီက တိကျခိုင်မာတဲ့ အဖြေမရမချင်း နေလင်းအပေါ်မှာ ခက်ဝေခေါင်းမငြိတ်လိုက်ပါနဲ့ဦး . . . ”

“ စိတ်ချပါနော်နော် စိုးရွံ့တတ်တဲ့စိတ်ဟာ ခုန်နေတဲ့ နှလုံးသားတွေကို ထိန်းသိမ်းပေးပါတယ်။ သူ့ကို ကျွန်မ ဘယ်လောက် ချစ်ချစ် . . . ကျွန်မခေါင်းမငြိတ်ပါဘူးနော်နော် ”

မောင့်ကို ကျွန်မသိပ်ချစ်သည်ပေါ့။ ချစ်သော မောင့်ရင်ခွင်မှာလည်း မောပန်းလာသမျှ

အပန်းဖြေအနားယူခိုမှီချင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် . . . ထာဝရ
မဟုတ်သော ချစ်ခြင်းမှာ ကျွန်မ မပျော်ရဲတော့ပါဘူး . . .
ကျွန်မအတွက် ကံကောင်းခြင်းတွေကို ရရှိနိုင်ဖို့ လွယ်အံ့
မထင်ပါ။

“ နေလင်းကခက်ဝေကို အချစ်စစ်နဲ့ ချစ်ပါစေလို့နော်
ဆုတောင်းပါတယ်။ ဒါမှ ခက်ဝေဘဝမှာ ခက်ဝေချစ်သူနဲ့
သာယာ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကိုရမယ် . . . အဲလိုမျိုးဘဲ နော်မြင်
ချင်တယ် . . . ”

ကျွန်မလည်းဘဲ ကျွန်မဘဝမှာ မောင်နှင့် ပျော်ရွှင်
ချမ်းမြေ့နေချင်တော့ပေါ့ . . . ။ ဖြစ်လာဖို့က တစ်ရာခိုင်နှုန်းဘဲ
ရှိတယ်လို့ တိုးတိုးပြောရင်း ကျွန်မရယ်မိတယ်။

“ အဲသည့် တစ်ရာခိုင်နှုန်းလေးကနေ ပြည့်စုံသွား
တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ခက်ဝေ ”

“ ဒါဆိုရင်တော့ အတိုင်းတာထက် အလွန်ပါ
ဘဲလေ . . . ”

မောင် အချစ်စစ်နဲ့ ချစ်ပါစေလို့ . . . ။

မောင်ကို ကျွန်မချစ်တယ်။

ရယူပိုင်ဆိုင်ရခြင်းဆိုသော ကြည်နူးမှုတွေလဲ ကျွန်မ
လိုချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အချစ်စစ်ဆိုတာ ပြုလုပ်ဖို့
လည်းမရပါ။ မောင်ရင်ထဲမှာကျွန်မကို ချစ်သော အချစ်စစ်

ရှိမှာသာ အားလုံးဟာသာယာပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ပြည့်စုံတော့
မှာပေါ့။

အချစ်စစ်ကိုဘဲ လိုချင်ပါတယ်။

“ ငယ်စဉ်တုံးက စိတ်အရဆိုရင်တော့ နေလင်းက
မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အသက်ကြီးလာတဲ့အခါတော့လည်း
. . . ပြောလို့ မရဘူးပေါ့လေ . . . ဘယ်လိုစိတ်တွေဖြစ်လာမယ်
မပြောနိုင်ဘူး . . . ”

“ သူ့ရင်ထဲကို ဝင်ကြည့်လို့ရတာမှမဟုတ်ဘဲ . . .
သူ့ရင်ထဲမှာ ကျွန်မဘယ်လို အနေအထားနဲ့ရှိနေမလဲ . . . ”

“ ရင်ထဲမှာရှိရင်ကောင်းတာပေါ့ ဦးနှောက်ထဲမှာဘဲ
ရှိနေရင်တော့ မကောင်းဘူး . . . ”

မောင် ကျွန်မက မောင့်နှလုံးသားထဲမှာလား။

မောင့်ဦးနှောက်ထဲမှာလားသိချင်တယ်။

မိုးနှောင်းချိန်ရောက်နေပါပြီ။

ဒါပေမယ့် မိုးနှောင်းကောင်းသည်လို့ဆိုရမလား။

မိုးကအဆုံးမသတ်ဆက်တိုက် ရွာနေဆဲပါတဲလေ။ အိပ်ယာဘဲ
လာတဲ့ အချိန်မှာ နှစ်နာရီခွဲနေပြီ။ နေ့ခင်းလို့ပေမယ့်
မိုးကြောင့်ရော မောင်မိုက်နေသလိုပါဘဲ။

ဗိုက်ဆာလိုက်တာဆိုပြီး မီးဖိုထဲဝင်ကြည့်မိတယ်။

ဘာမှလဲ မရှိဘူး။

ပေါင်မုန့်တစ်ထုပ်ဘဲတွေ့တယ်။ ငါးသေတ္တာဘူး
ဖောက်ပြီး ပေါင်မုန့်နှင့် စားရမလား။ ဘဲလ်သံကြောင့်
အိမ်ရှေ့တံခါးဆီ ရောက်လာတဲ့အခါ။

“မမ . . .”

“ကျွန်မ ခုဘ အိပ်ယာကနိုးလာတာ မင်း
ကံကောင်းတယ် . . . အတော်ဘဲ အပြင်ထွက် တစ်ခုခု
စားရအောင် ကျွန်မ ဗိုက်ဆာနေတယ်”

“သွားလေ . . .”

“မိုးရွာထဲလျှောက်သွားရအောင်နော် ကျွန်မက
မိုးရွာထဲသွားရတာလောက် ပျော်တာ မရှိဘူး . . .”

“ကားနဲ့သွားရအောင်ပါ . . .”

“မမ မိုးမိရင် နေမကောင်းဖြစ်မှာ . . . စိုးရိမ်လို့ပါ”

“စိုးရိမ်တယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်မက မိုးရေထဲ
လမ်းလျှောက်ချင်တာ . . .”

သူ့ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး။

ကျွန်မက ထီးတစ်လက်ယူထွက်ခဲ့တော့ လိုက်လာရ
တာပေါ့။

“ဟဲ့ ဘယ်နှယ်သူများ ထီးကိုလုရတာလဲ မိုးစိုကုန်ပြီ”

“ကျွန်တော်ဆောင်းပေးမလို့ . . .”

ချစ်သူမိုးပေးတဲ့ ထီးရိပ်မှာ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးစွာ
ခံစားရပါလား။ တကယ်မိုးမမြင်လေမမြင်ပါမောင်း။ ခုလိုသာ
ထီးကလေး တစ်ချောင်းနှစ်ယောက်ထဲ ဆောင်းလို့သွားရမည်ဆို
ရွှေမှာလမ်းတွေရှိနေသရွေ့ လျှောက်ချင်ပါစမ်း။

“ပျော်လားမမ”

“မပျော်ပါဘူး”

“မမ မဟုတ်ဘဲပြောတယ် . . .”

“အမှန်အတိုင်းပြောတာ . . . မိုးရွာထဲသွားရတာ
ပျော်ပါတယ် . . . မင်း လိုက်ရှုပ်နေလို့ စိတ်ပျက်တယ်”

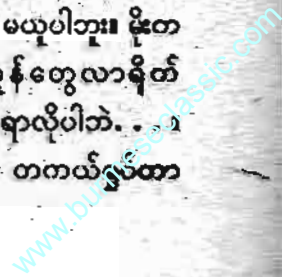
“တကယ်လား”

“တကယ်”

“ဒါဆိုရော့ ထီးယူ . . . ကျွန်တော် မိုးရွာထဲသည်
အတိုင်းထွက်သွားတော့မှာ မမအတွက် ကျွန်တော်စာ
လှူရှုပ်ဖြစ်နေပြီ ဆိုသွားပါမယ် . . .”

ထီးကိုပြန်တမ်းပေးပေမယ့် ကျွန်မက မယူပါဘူး။ မိတ
ပိုသည်းလာတယ်။ ခြေထောက်မှာ သဲမှုန်တွေလာရိတ်
နေတာကိုက ကျွန်မအတွက်တော့ နှစ်သက်စရာလိုပါတဲ . . .

“မမ . . . မမအတွက် ကျွန်တော် တကယ်နှုတ်တာ
လားဟင်”

“ တကယ်ပေါ့ . . . ”

ကျွန်မလည်း ထီးမယူတော့ သူထွက်သွားလို့လဲ မရ၊ အသံတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေပါတယ်။ မိုးတွေရွှဲစိုလာမှ စားနေကြ မုန့်ဆိုင်ကိုရောက်တာ။ ခုချိန်ဆို ဘာရမလဲ နန်းကြီးသုတ် တစ်ယောက်တစ်ပွဲ မှာလိုက်တယ်။

“ မမကို ကျွန်တော် ချစ်သလောက် မမက ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘူး အံ့ဩစရာဘဲ . . . ”

“ ဘာအံ့ဩစရာရှိလဲ အချစ်ဆိုတာ တစ်ယောက်က ချစ်မယ် တစ်ယောက်က ပြန်ချစ်ချင်မှ ချစ်မယ် ဘာမှ အံ့ဩစရာ မရှိဘူး . . . အသွားအပြန်ရှိမှာပါ”

“ မရှိဘူး ”

“ နေလင်း . . . ”

“ အင် ကိုလတ် . . . ”

“ စားပါ . . . စားပါ . . . ငါမြင်လို့ ခေါ်လိုက်တာပါ . . . သွားမယ် . . . ”

လာနှုတ်ဆက်ယုံ နှုတ်ဆက်ပြီးထွက်သွားတဲ့ အခါ မှာတော့ သူ မျက်နှာပျက်နေတာ သိပ်သိသာတာဘဲ။ ဟန်ဆောင်ရယ်နေတဲ့ မျက်နှာကလေးက သိသာလွန်းစွာနှင့် ဘယ်လိုလေးမှန်းကို မသိပါ။

“ အဲဒါဘယ်သူလဲ ”

“ ကျွန်တော့် အစ်ကို”

“ အစ်ကိုလား . . . ”

“ ဟုတ်တယ် . . . သူက မေမေ့ကို သေချာပြန်ပြော တော့မှာ . . . သူကမလွယ်ဘူး မိသားစုထဲမှာ စပ်စပ်စုစုနိုင်တယ် . . . မောင်နှမတွေထဲလဲ ဝင်ပါတယ် . . . ကြည့်နေ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်မရောက်သေးဘူး . . . မမနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့ အကြောင်းက ရောက်နေမှာ”

“ မင်းလဲ ကလေးမှ မဟုတ်တာ မိန်းကလေး မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိနေတာ ဘာထူးဆန်းလို့လည်း . . . ”

“ မမကို မသက်တလဲ သိနေတယ်”

“ သိနေတော့ ဘာဖြစ်လဲ ”

“ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး . . . ”

“ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတယ်။ မျက်နှာက ပျက်နေတာပါဘဲ။ အပြန်လမ်းမှာတော့ စကားတွေ သိပ်မသွက်တာ သိသာ လွန်းပါတယ်။ တစ်ခုခုကိုလဲ စဉ်းစားနေပုံရတာပေါ့။ ကျွန်တို့ တိုက်ခန်းလှေကားမှာဘဲ လမ်းခွဲလိုက်တယ်။

“ ကျွန်မ နည်းနည်းလေးချမ်းနေပြီ။ မင်း ပြန်တော့နော်”

“ သူလည်း ခေါင်းငြိတ်ပြန်သွားတာပါဘဲ။

အဝတ်အစားတွေလဲပြီးတော့ အိပ်ယာပေါ် ပြန်ပြီး အိပ်နေမိပါတယ်။ ကျွန်မ မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ သူ့ရဲ့ ခွံခြင်း

ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ပုံစံလေးကို မြင်နေပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ကုတင်ပေါ်ကို ရိပ်ခနဲ ခုန်တက်လာတဲ့ ပုံရိပ်ကြောင့် လန့်ဖျတ်ပြီး တွန်းချ လိုက်ပါတယ်။

ကြည့်စမ်း

ဖွားတင်ရဲ့ ကြောင်၊

အတော် ဆိုးပါလား။ ကြောင်ကို ဘယ်တုန်းကမှ အလိုလိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်တင်မသိပ်တိဘူး။ သွား . . . မလာခဲ့နဲ့လို့ မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ နော်နော်ကိုတော့ ပြောထားရမည်။ သည်ကြောင်ကို သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့လို့လေ။

ကျွန်မ ဖျားနေတယ် နော်နော် ”

“ ခက်ခဲက မိုးကို သိပ်ချစ်တာကိုး မိုးရွာရင် ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ကြည့်တယ် . . . မိုးထဲမှာ လမ်းထွက် လျှောက်တယ် . . . မိုးကို အဲလောက်ကြိုက်နေမှတော့ ခက်ခဲ မဖျားရင်ဘယ်သူ ဖျားမလည်း . . . ”

“ ဆေးသောက်ထားပါတယ် . . . ”

“ အတော်ဘဲ နော် ကြက်သားဝယ်လာတယ် ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ပေးမယ် . . . ”

“ နော်နော်နားထိုင်နေမယ် ”

“ ဖျားနေရင်လည်း အိပ်နေပါလား ခက်ခဲစုတ် ”

အိပ်လည်း မအိပ်ချင်တော့ပါဘူး။

အိပ်နေရချိန်တွေ များနေသလိုပါဘဲ။ ကြာတော့ အိပ်သာပေါ်လှဲနေရတာတောင် ကျောပူလာသလိုပါ။ ဒါကြောင့် နော်နော် ရှိတဲ့ မီးဖိုထဲက စားပွဲမှာ ထိုင်နေလိုက်ပါတယ်။

“ သည်နေ့သက်သက်လာတယ် . . . ”

စိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်ရတယ်။

မောင့်ကို ချစ်မိမှတော့ မောင့်အစ်မဆိုတာ ကျွန်မရဲ့ သတ်မှတ်ချက်မှာ ပိုပြီးရင်းနှီးလာသလိုပါဘဲ။

“ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ခက်ခဲ မင်းရဲ့ စီးပွားရေးအကြောင်း

မေးလို့ စကားခံထားတယ်။ စီးပွားရေးတွေ အများကြီး ရှိဝေမယ့် ခုတလော တစ်ခုမှအဆင်မပြေဘူး . . . ငွေတွေ ဆုံးရှုံးနေတယ် ပြောထားတယ် . . . သက်သက်မျက်နှာကတော့ ပျက်သွား တာဘဲ . . . နောက်လိုအပ်ရင် စီးပွားရေးတွေပြန် အဆင် ပြေတယ် ပြောလို့လဲရပါတယ် . . . ”

“ နော်နော် စေတနာသိပါတယ် . . . ကျွန်မလဲ အချစ်စစ်ဘဲလိုချင်ပါတယ် . . . ”

သူ့အစ်ကိုနှင့်တွေ့တာလေးနဲ့ မျက်နှာပျက်သွားတဲ့ မောင့်ပုံစံလေးကို မြင်ရတော့ သက်ပြင်းရွှိက်ရပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း အမည်းစက်တွေ စွန်းထင်နေတဲ့ ဝန်းတထေး

မဟုတ်လား။ သည်တော့... အင်းလေ... ကျွန်မကလည်း အပစ်ရိုတာကိုး။

“ကျွန်မကလည်း... အပစ်ရိုခဲ့တာကိုး...”

“မဟုတ်တာ... ခက်ဝေရဲ့ အပစ်မဟုတ်ပါဘူး... ပြီးတော့ ခက်ဝေဖြစ်ခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်လို့ရပါတယ်... ခက်ဝေအပစ်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး... တစ်ဖက်ကမကောင်း ခဲ့တာပါ...”

“ကျွန်မအပစ်ကို ပြည့်စုံတယ်ဆိုတဲ့ အချက်နဲ့ ကျေနပ်ပေးတာမလိုချင်ဘူး တကယ်ကို စာနာနားလည် ခွင့်လွှတ်တာဘဲ လိုချင်တာ...”

ကျွန်မ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်ဖို့မလွယ်ပါ့မလား...။

“တကယ်လို့ နေလင်းက မင်းကိုနားမလည်ဘဲ လမ်းခွဲသွားမှာကို... မင်း ခံစားနိုင်ပါ့မလား ခက်ဝေ...”

အတွေးစတစ်ခုသည်ပင် ရင်ကိုနာကျင်ပင်ပန်း တုန်ခိုက်ရပါလားကွယ်။ ဒါပေမယ့် မောင်ရယ်... ကျွန်မလိုချင်တာမောင့်ရဲ့ နားလည်ခွင့်လွှတ်တတ်သော နှလုံးသားထဲက စစ်မှန်တဲ့ အချစ်တွေကိုပါဘဲ။ တကယ်လို့ မရခဲ့ဘူးဆိုလျှင်လည်း။

ကြေကွဲစွာလမ်းခွဲကြရတော့မည်ပေါ့။

“ကျွန်မကြေကွဲထိခိုက်ခံစားရမှာပါနော်နော်... ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ကျေနပ်နပ်ဘဲ လမ်းခွဲပါမယ်...”

“ခက်ဝေကို ပျော်ရွှင် စေချင်ပါတယ်ဆိုမှ...”

“ဒါတော့ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလည်း... ကျွန်မက အချစ်စစ်နဲ့ မတွေ့ထိုက်ဘူးဆိုရင်တော့ နော်ဘယ်လို စုပ်ပေးပေး ဘယ်တွေ့ပါ့မလည်း... ကျွန်မက ဖွားတင်လို့ ခင်ယိုကျန်ဘဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့...”

“တစ်ရာခိုင်နှုန်း ပေါင်းဆုံဖို့ မျော်လင့်ချက်ကလေးပါ သေးဝေးနေပြီထင်ပါရဲ့...။

ရိုပါစေတော့ မောင်။

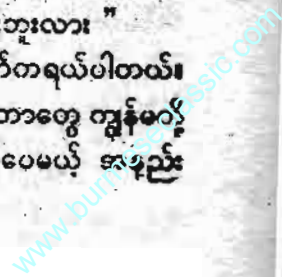
ကျွန်မ နေတတ်နေပါပြီ။

“မင်းရဲ့ မီးခတ်သံကြားရင် သည်ကြောင်ရောက်လာ တော့တာပါလား။”

“ဖွားတင် သူသေရင်အဲသည့်ကြောင်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ စာနာတယ် ဖွားတင်လဲ နေကောင်းပုံမရဘူး အရင်လို ဝရံတာမှာ ထောင် မမြင်ရဘူး...”

“မိုးသည်လောက်ရွာနေတာ ဝရံတာဘယ်ထွက်နိုင် ပါ့မလဲ... ဖွားတင်က ကြောင်စာစကောင်ဘဲ အမွေပေးသလား တခြား ဘာပစ္စည်းမှမပေးဘူးလား။”

ကျွန်မတမင်မေးမှန်းသိလို့ နော်နော်တရယ်ပါတယ်။ အတင်အမွေတွေကို မသေခင်ထဲက ခွဲနေကြတာတွေ ကျွန်မတို့ နိုင်ထားပြီးသားပါ။ ဒေါ်လေးကြည်က ပြုစုပေးမယ့် အဖုအဖို သားက ရတယ်လို့ ဆိုပြန်ပါတယ်။

“ဖွားတင် ကျန်ခဲ့တဲ့အမွေတွေကို ခွဲယူမယ့်သူတွေမှ အများကြီးဘဲ . . . ကျန်မသေရင်တော့ ကျန်ခဲ့တဲ့ အမွေတွေ ဘယ်သူယူမလဲ . . . ပုလဲတို့တွေရောယူနိုင်လား . . . ကျန်မ တဖြည်းဖြည်းတော့ လှသင့်တာတွေ ခုထက် ပိုလှပမယ် နော်နော် ရုတ်တရက်သေရင်တောင်ဘာမှ ပါမှာမဟုတ်ပါဘူး . . . ”

“လှနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးဘဲပေါ့ ခက်ဝေ . . . ”

“ကျန်မ နားလည်ပါတယ် . . . ကြီးမေကြီးတို့သာ ကြည့် စုဆောင်းခဲ့သမျှ ပိုက်ဆံတွေ ကျန်မတို့ပေးထားခဲ့ပြီ သူတစ်ပြား တစ်ချပ်မှာယူသွားနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး . . . ကျန်မသေလဲ သည်လိုဘဲ နေမှာပါ . . . ”

“ခက်ဝေနဲ့ နော်တို့ မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားဖူး ထွက်ရအောင် . . . ဘုရားတွေမှာ လျှောက်လှူရရက်လဲ ပျော်မှာ”

“ကောင်းတယ်နော် . . . ”

ဘုရားဖူးထွက်မည်ဆိုတော့လည်း ချစ်သူနှင့်အတူဆို သိပ်ကောင်းမှာလို့ ကျန်မကတော့ မောင့်ကိုချက်ခြင်း သတိရ မိပါတယ်။ မောင်ကတော့ . . . အင်းလေ . . . နှလုံးသားချင်း ထပ်တူညီရင်တော့ ခံစားမှုတွေလည်း ထပ်တူညီမှာပါနော်မောင် နှလုံးသားချင်းထပ်တူညီမှု မရှိရင်တော့ ကျန်မ တစ်ဖက် တည်းကဘဲ သတိရနေရတော့မှာပါဘဲ။

“မနက်စောစော ရွှေတိဂုံဘုရားသွားရအောင် နော်နော်”

“ကောင်းသားဘဲ ဒါပေမယ့် ခက်ဝေဖျားနေတယ်သေ”

“သက်သာပါပြီ သွားချင်တယ်”

ကျန်မကသွားချင်စာယ်ဆိုသွားရမှာလေ။ စိတ်ကိုအလို လိုက်လွန်းသည်ဆိုဆို ကျန်မကတော့ သွားမယ်ဆိုဖျားနေလဲ ရအောင် သွားမှာပါဘဲ။

“မိုးမရွာတာ ကျေးဇူးတင်ရမယ် ”

မနက်စောစော ဘုရားဖူးရတာ စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ကျန်မမှာ အဖျားသွေးရှိနေဆဲပေမယ့် နော်နော်သိရင် မသွားပါနဲ့လို့ တားမှာ ဖိုးရိမ်လို့ နေကောင်းနေပြီ လို့ဘဲ ပြောလိုက်တာပါ။ ဂျာကင်ထူထူကလည်း နွေးနေ စေတာဘဲ မဟုတ်လား။

“သည်ဆောင်းမှာတော့ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား ရောက်အောင်ဖူးကြရအောင် နော်နော်”

“သွားလေ . . . ခက်ဝေသွားချင်ရင်သွားပေါ့”

“တို့နှစ်ယောက် ဘုရားတွေစုံအောင် ဖူးချင်လယ် နော်နော်နဲ့ ကိုမိုးလက်ထပ်ရင် ခုလိုမျိုးသွားရဖို့မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ် . . .”

“ဘုရားရှစ်ခိုး ပုတီးစိတ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေမိကြသေးတယ်။

“ဟင်”

နော်နော်ရဲ့ အံ့ဩသံလေးနှင့် အကြည့်တွေကြောင့် ကျွန်မလိုက်ကြည့်မိပါတယ်။ ရုတ်တရက်မို့ ကျွန်မ နှလုံးသား တွေက ပြင်းစွာလှုပ်ရှား ယိမ်းခါသွားပါလား။

မောင်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ကောင်မလေးက အနီရောင်အပွင့်တွေများသော ထက်အောက်တူညီဝတ်စုံနှင့် ဆံပင်ရှည်တွေကို ပုဝါအနီနှင့် ချည်ထားပါတယ်။ သွယ်နဲ့၍ မိန်းကလေးဆန်သော အပြင် အဆင်နှင့်ပါ။ မောင့်အနားမှာ ကျွန်မမဟုတ်သော မိန်းမ တစ်ယောက်ရှိနေခြင်းဟာ . . . ကျွန်မအတွက် ပူပြင်း တောက်လောင်သော ဝန်တိုခြင်းတွေကို ရရှိစေပါတယ်။

“နေလင်းဘယ်လား”

“ဟင် မမနော် မမ”

သူကခုမှ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို မြင်ပြီးမျက်နှာ မျက်နေပါတယ်။ ပြီးမှ မေမေတို့လဲ ပါတယ်လို့ နောက်တို့ ညွှန်ပြပါတယ်။

“ဪ အန်တီနဲ့ နှင်းနှင်းလဲပါသလား”

တနင်္လာထောင့်မှာ ရေသပ္ပယ်နေသူတွေကို လှမ်းကြည့်ပြီး နော်နော်ကပြောပါတယ်။

“သွားစို့ နော်နော်”

ကျွန်မကတော့ သူ့ကိုလဲ နှုတ်မဆက်ချင်တော့လို့ နော်နော်လက်ကို အတင်းဆွဲထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

“အဲဒါဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူဘဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မမသိချင်ပါဘူး . . .”

နော်နော်ကိုသာပြောတာ။

ဘယ်သူလဲ ဘယ်သူလဲ ဘယ်လိုအခြေအနေထိ ရှိကြလို့ ဘုရားအတူ လာဖူးရသလည်း . . . အမျိုးမျိုးသော မေးခွန်းတွေက ကျွန်မရင်ထဲမှာ စိစိရီရီနှင့် ရှိနေဆဲပါ။ မောင်ရိပ်ကျနေသော နေရာတွေမှာ ရစ်ဝဲနေသော မျက်ရည် စတွေကို ပုတ်ခတ်ဖယ်ထုတ် မိတယ်။

“သက်သက်ကို နော် မေးပေးမယ်”

“နေပါစေတော့ နော်နော်ရယ် . . . သူနဲ့ကျွန်မရဲ့ ဆုံစည်းခြင်းဟာ တစ်ရာခိုင်နှုန်းသာ ရှိပါတယ်လို့ အရင်က ထင်ခဲ့တာ ခုတော့အနှုတ်လက္ခဏာတောင်ပြရပါပြီ . . . သူ့လမ်းသူသွားတာက ပိုပြီးလှပမှာပါ . . . ကျွန်မက အပစ်တော့ နဲ့လေ”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး ခက်ဝေမှာ ပြည့်စုံခြင်းတွေမှ အများကြီး ဘာမဟုတ်တဲ့ အပစ်လေးတွေကို ဖူးလို့ရပါတယ်”

“ ကျွန်မကြောက်တာလဲအဲဒါဘဲ နော်နော် အဲသည့် ပြည့်စုံခြင်းတွေနဲ့ဘဲ ကျွန်မရဲ့ ပြုစင်တဲ့နှလုံးသားခံစားမှုကို ဖုံးအုပ်သွားမှာ ကြောက်တာ ကျွန်မအခါခါပြောခဲ့ပါရော အချစ်စစ်ဘဲ လိုချင်တယ်”

“ နေလင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာတော့ သိသာ တယ်”

“ စိတ်မကောင်းတာရောဟုတ်ရဲ့လား . . . ခိုးလုပ် နေတာတွေ ပေါ်သွားလို့လား . . . ကျွန်မ တစ်ယောက်ထဲကိုဘဲ ချစ်ပါတယ် ဆိုတဲ့လူဘေးမှာရှိတဲ့ မိန်းမက ကျွန်မ မဟုတ် ဘူးလေ”

တကယ် နာကျင်တယ် မောင်ရာ။

ကျွန်မကိုသိပ်ချစ်တယ် မမကို သိပ်ချစ်တယ်ဆို။

ပြီးတော့ ကျွန်မက မင်းအနားမှာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မ စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးထားပါတယ်။ သည်လိုအဖြစ်တွေဟာ မှန်းဆ တွက်ဆ ထားပြီးသားအရာတွေဘဲ မဟုတ်လား။ အခန်းပြန်ရောက်တော့ ပိုဖျားလာသလိုပါတဲ့။ အိပ်ယာထ ခွေနေမိတယ်။

“ နော် အလုပ်မသွားတော့ဘူး . . . ”

“ ဘာလို့လဲ ”

“ ခက်ဝေနဲ့ နေမယ်လေ ”

“ မဟုတ်တာ ဆိုင်က အရေးကြီးပါတယ် ကျွန်မ ဖျားနေလို့ပါ . . . မနက်က ဘုရားသွားချင်လို့သာ သွားရတာ ဖျားနေတုံးဘဲ . . . ကျွန်မရဲ့ စိတ်ကို တစ်စုံတစ်ရာထ နှိုးဆော်နေသလိုဘဲနော် ဖျားနေတဲ့ကြားက ဘုရားတို့ မရောက်ရောက်အောင် သွားချင်မိတယ် . . . ”

နော်နော်ကို အတင်းဘဲ ဆိုင်ကိုလွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မကြောင့် အလုပ်တွေ ထိခိုက်ရင်ဘယ်ကောင်းပါ့မလည်း။

“ ပန်းချီတွေဆွဲမနေနဲ့ဦး ဆေးသောက်ထားတာ အိပ်ပျော်အောင်အိပ် ဟဲန်းဖုန်းကိုလဲပိတ်ထားလိုက် . . . ကိုနိုင်လွင်ကလျင်ပါတယ် ခက်ဝေဖုန်းခေါ်မရရင်နော်ဆီ ခေါ်မှာပါ . . . ”

“ အင်းပါ ”

နိုင်လွင်ဆိုမှ မတွေ့ဖြစ်တာကြာပြီလို့ အမှတ်ရတယ်။ ခုတလော နိုင်လွင်ကလဲ ဖုန်းမဆက်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ခင်မင်မှုတွေ လျော့ချထားပြီ ထင်ပါရဲ့။ နိုင်လွင်အတွက်တော့ ကျွန်မက ထာဝရ သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက် ပိုနိုင်သည်မှ မဟုတ်တာ။

အရမ်းကိုနေမကောင်းတော့ဘူး။

နော်နော်ထွက်သွားပြီး ဆေးသောက်ထားပေမယ့် ကိုယ်ပူရှိန်တွေပိုလာသလို ခံစားရတယ်။ သျှောင်တွေထဲ

ဒိုင်ဒိုင်သက် ❖ ၂၀၆

ဆိုးလာတယ်။ အအေးမိတာအသေအချာပါဘဲ။ ဘယ်လို့
အိပ်အိပ်မရနိုင်။ အနီရောင်အရိပ်တစ်ရိပ်က ကျွန်မကို
နှိပ်စက်ညှင်းမန်းနေသလိုပါဘဲ။ အနီရောင်ပုဝါစဟာ
လေပြင်းမှာလွင့်မျောနေသလိုလို . . . ။

ရက်စက်တယ် မောင် . . .

အဲဒါ ကျွန်မကို ချစ်တာလား။

ကျွန်မတို့ အချစ်က ဖွင့်ပြောနိုင်ခွင့်မရှိခင် အဆုံးသတ်

ကြရတော့မယ် . . . ထင်ပါရဲ့။

တစ်ယောက်ထဲ ဝေဒနာနှင့်ချာချာလည် နေတာ
ကြာတော့ သည်းမသံချင်။ ဆေးသောက်လို့မရတဲ့ သည်အဖျား
ကိုဆေးထိုး လိုက်မယ်ကွာဆို အိပ်ယာထဲက လူးလဲထမိတယ်။
လူတစ်ကိုယ်လုံးဟာ လေးလံထိုင်းမိုင်း လွန်းပါလား။ ကားသော့
ဖြုတ်ယူပြီး အိမ်တံခါးသော့ခပ်လိုက်တယ်။ တံခါးကိုမိပြီး
ခေတ္တရပ်နေမိသေးတာ။ နော်နော်ကိုဖြစ်ဖြစ် နိုင်လွင့်ကိုဖြစ်ဖြစ်
လှမ်းခေါ်လိုက်ရ ကောင်းမလား။

တော်ပါပြီ

တစ်ယောက်ထဲဘဲ ဆေးခန်းကိုရအောင်သွားမယ်။
ဘဝမှာ တစ်သက်လုံးတစ်ယောက်ထဲ အထီးကျန်

၂၁၇ ❖ စောင့် နှင့် ကြောင်

နေရမယ့်လူက ဘာအတွက် အဖော်တစ်ယောက်ယောက်ထီ
တမ်းတခေါ်ငင်နေချင်မိတာ ပါလိမ့်။

လှေကားထစ်တွေအတိုင်း တစ်လှမ်းချင်းဆင်းခဲ့တယ်။

မျက်ဝန်းတွေဟာ အဖျားရွှိန်ကြောင့် မှားယွင်း
မြင်ယောင်နေတာလား။

မှားစရာလားကွယ်။

နှလုံးသည်းပွတ်နှင့်အမျှ ချစ်ရသူရဲ့ ပုံစံက မှား
စရာလား။

“ လှေကားမှာ ဘာလို့ထိုင်နေတာလဲ ”

“ မမနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ။ ”

“ ကျွန်မ ဆေးခန်းသွားဖို့သာ ဆင်းမလာခဲ့ရင်တော့ ”

“ မမ ဆေးခန်းသွားမလို့ ဟုတ်လား နေမကောင်းဘူး
လားဟင် ”

“ ဟုတ်တယ် အရမ်းဖျားနေတယ် ”

“ ဟာ ဖြစ်ရလေ ဒါဆိုလာလေ ကျွန်တော်လိုက်ပို့မယ် ”

မနက်စောစော မြင်ကွင်းတခုသာ ကျွန်မစိတ်မှာ
ရှိမနေခဲ့ဘူးဆို သိပ်ကိုပျော်ရွှင်မည် သေချာပါရဲ့ အခုတော့ . . .

သူရဲ့ အပြုအမူတွေဟာ ဟန်ဆောင်နေသလိုခံစားရပါတယ်။

“ မမ . . . ကားရော ”

တကယ်ဆို ကားက အောက်ထပ်ကို ကျွန်မဝယ်ထား
လိုက်တာမို့ တိုက်ခန်းထဲမှာရှိပါတယ်။ တမင်လို့ မပြောချင်တာမို့။

“ ကားရောင်းလိုက်ပြီ . . . အငှားကားနဲ့သွားမယ်”
အငှားကားပေါ်အရောက်မှာ မောင်က မေးပါတယ်။

“ ကားတာလို့ရောင်းတာလဲ အသစ်လဲမလို့လား”

“ အသစ်လဲမလဲနိုင်ပါဘူး . . . လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာပေး
စရာငွေလိုလို့ ရောင်းလိုက်တာပါ . . . အလုပ်တွေက များသော
အားဖြင့်ခုတလော အဆင်မပြေဘူး . . . ”

ကျွန်မဟန်ဆောင်တတ်နေပါရောလား။

လိမ်ညာတတ်နေပြီလို့လည်းဆိုလို့ ရပါတယ်။ အလုပ်
တွေအဆင်မပြေဘူး ပြောရအောင် ကျွန်မက ပန်းချီဆွဲတဲ့
အလုပ်တစ်ခုက လွဲပြီး ဘာမှမလုပ်ပါဘဲနဲ့ . . . ။

“ မမနော်လဲပြောတယ် . . . ခုတလော မမအလုပ်တွေ
အရမ်းဆုံးရှုံးတယ်ဆို”

“ ဟုတ်တယ် ကုန်သလောက် ဖြစ်နေပြီ”

မောင် ငြိမ်သက်တွေဝေနေသလိုဘဲ။

ဘာတွေစဉ်းစားနေလဲ။

ဆေးခန်းမှာဆေးထိုးရတယ်။ ဆေးတွေယူတာကအစ
မောင်အတူလိုက်ကူပေးနေတာ ကျွန်မကြည့်နူးမိပါတယ် . . . ။

ဒါပေမယ့် စိတ်က သိပ်ပြီးတော့ လွတ်ထွက်မသွားရဲသလို
တစ်ခုခုချုပ်ကိုင်ထားတဲ့အတိုင်း ခံစားရတယ်။

“ ကျွန်မ မေးစရာရှိတယ် . . . အမှန်ဆုံးဖြေမလား”

“ ဖြေမှာပါ”

“ မနက်ကတွေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ မြဝတီရည်တဲ့ . . . မေမေသဘောကျနေတာ ”

“ ဟုတ်လား”

“ ကျွန်တော် လုံးဝသဘောမကျဘူး ”

“ ဟုတ်လား”

“ ကျွန်တော်ကတော့ မမကိုဘဲချစ်တယ်”

“ ဟုတ်လား”

“ မမ . . . ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်ပါ”

“ ချစ်ရမယ် ”

“ မနောက်ပါနဲ့ မမရယ် . . . မြဝတီရည်ကို တကယ်
မချစ်ဘူး . . . ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်ပါ . . . ”

“ မင်း အမေကို သိပ်ချစ်တယ်ဆို မင်းအမေ့ရဲ့အချစ်ဆုံး
သားဆို . . . ”

“ ဒါကတစ်မျိုးပေါ့ . . . မမကို ချစ်တာကလဲ တစ်မျိုး”
ကျွန်မ မဝံ့ရဲတော့သလိုပါဘဲ။

မျက်ဝန်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ယှဉ်တွဲမြင်လိုက်ရ
ခြင်းဟာ ကျွန်မကို ပူလောင်ခြင်းတွေနဲ့အတူ . . . ။

“ မင်းအမေက ကျွန်မနဲ့ဆို သဘောတူပါ့မလား . . .
ကျွန်မက လက်ထပ်ပွဲပျက်ထားတယ် . . . ပြီးတော့ မင်းရဲ့
မြဝတီရည် လောက်မလှပါဘူး . . . ”

“ မဆိုင်တာတွေဘဲ မမရယ် ... မမမှာ တခြား ပြည့်စုံခြင်းတွေရှိတာဘဲ”

တခြားပြည့်စုံခြင်းတွေ ဘာတွေလဲ ဘာတွေကို ဆိုလိုသလဲလည်း။

“ ကျွန်မမှာ ဘာတွေ ပြည့်စုံလဲ ... အခုနေတဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကလွဲပြီး ဘာမှမရှိသလောက် ဖြစ်နေပြီ ... ဒါကလဲ လုပ်ငန်းတွေအကုန်ရပ်ရင် ကုန်ကြွေးမပျက် နေလို့ရယ် ချန်ထားတာ ... ”

ကျွန်မကို စူးစူးရှရှကြည့်နေပါတယ်။ စိတ်အိုက်နေတဲ့ ပုံစံလေးနဲ့လေ။

“ ကျွန်တော်က အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်ခဲ့သူပါ မမမှာ ဘာမှ မရှိရင်တောင် ကျွန်တော် ရွာပွေကျွေးမှာပေါ့”

“ ကျွန်မ ပြုံးရတယ် ” တကယ်အပြုံးပါမောင်။

ဟန်ဆောင်၍ ပြောသော စကားဖြစ်ပါစေ ကျွန်မ နှစ်သက် ကြည့်စူးပါတယ်။

“ ဒါက မင်းစိတ်လေ မင်းအမေကဇရာ” ဘာလို့ငြိမ်သွားရတာလဲ။

ကျွန်မပြောတာ မှန်လို့မဟုတ်လား။

“ မေမေကိုရအောင် ပြောမှာပေါ့ မမကိုဘဲချစ်တယ်လို့”

“ မရရင်ကော”

“ ရမှာပါ”

“ မရရင်ကော”

“ မမကလဲ ... ”

“ အခြေအနေတစ်ခုကို စဉ်းစားရင် အဆိုးဆုံးကိုစဉ်းစား ထားတာဟာ အကောင်းဆုံးပါဘဲ ဒါမှ တကယ်ဖြစ်လာရင် ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မတော့ ပြောမရဘူးဆိုတဲ့ အခြေ အနေပက်တဘဲ စဉ်းစားမယ်”

“ ရအောင်ပြောမယ် မမရာ ... ”

“ တောင်းပြီ မင်းအမေကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပါ ... တကယ်ကို သဘောတူပါတယ်။ ကျွန်မကို အားလုံးနှစ်သက်ပြီး မင်းရဲ့ ဘဝခရီးဖော်အဖြစ်လိုလိုလားလား ချစ်ပါမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ မင်းကိုခေါင်းငြိတ်ပေးမယ်လေ”

“ တကယ်နော် မမ ကတိနော် ”

“ ကတိပါ ... ”

မောင့်အပြုံးလေးတွေဟာ တကယ်ပီတိပြုံးလေးတွေ ဖြစ်ပါစေလို့ ပြီးတော့ ... မောင်ရယ် ... ကျွန်မ ခေါင်းငြိတ်ချင်ပါတယ် ... မောင့်ကိုသိပ်ချစ်လို့ပါမောင်။

“ နင်ဖျားနေတယ်လို့ နော်နော်ဖုန်းဆက်ပြောတာနဲ့ လာတာ ”

နိုင်လွင်ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မအတော် နေကောင်းနေပါပြီ။ ဆေးထိုးလိုက်ပြီး ဆေးသောက်တာ တွေကြောင့် ချွေးတွေ ဘာတွေထွက်လို့ အဖျားတွေ ငွေ့သာ ကျန်တော့တာကိုး။ ဒါကြောင့် ထိုင်လေ နိုင်လွင်ငါကော်ဖီ ဖျော့ဦးမယ်ဆိုတော့။

“ နင်နေပါ ငါဖျော်ပါမယ် ”

နိုင်လွင်က ကျွန်မ တို့အိမ်အတွင် ဧည့်စီမံမိလဲ မဟုတ်ဘူးလေ။ အရင်လဲ ကော်ဖီဖျော်တာမပြောနဲ့ တစ်ခါတစ်လေ ဟင်းချက်ကျွေးချင် ချက်ကျွေးတတ်ပါတယ်။ ”

“ နင့်အသက်မငယ်တော့ဘူး ခက်ဝေ . . . မိုးရွာထဲ ထီးဆောင်း လျှောက်လည်တဲ့ အကျင့် မိုးပေါက်တွေကို မြတင်းဖွင့် ငေးတဲ့အကျင့် . . . ဒါတွေ ပြင်သင့်ပြီ . . . ”

“ အင်းပါဟာ . . . ငါဆင်ခြင်ပါမယ် . . . ”

“ ပြောရင် ဆင်ခြင်မယ် ဆင်ခြင်မယ်နဲ့ နင့်လူက နင့်ကို ဒါမျိုးတွေကို အလိုလိုက်သလား ”

“ ငါ့လူ . . . ငါ့မှာလူမရှိ သေးပါဘူး။ ”

ကြောင်တစ်ကောင်တော့ ဟိုဖက်အိမ်က လာလာလည် တတ်တယ် . . . ”

ပြောနေဆဲ ဖွားတင် ကြောင်က ဝင်လာပါလား ပုလင်းထဲက ပုစွန်ခြောက်အနည်းငယ်ကို ချကျွေးလိုက်ပြီတော့ စားပြီးရင် ပြန်နော် ငါက စိတ်တိုရင် ကန်တတ်တယ်လို့ ပြောမိတယ်။

“ ကြောင်နဲ့တောင် အဆင်မပြေပါလား ”

“ အင်း ကြောင်နဲ့လဲ အဆင်မပြေဘူး လူနဲ့ကလဲ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ပါဘူး . . . ”

“ သေချာရဲ့လား ”

“ သေချာပါတယ် ”

“ နင်ဟာ အဆင်မပြေမှန်းသိရင်လဲ တွဲမနေနဲ့လေ . . . သူ့ကို နင်နဲ့တွေ့နေရတာ ငါ့ရင်တွေပူလောင်နေတာပါဘိ ”

“ ဘာမှလဲ မပူနဲ့ ငါတို့လဲ ဘဝခရီးဖော်ဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး ”

“ နင့်အချစ်ကို ငါမရပေမယ့် နင့်အချစ်ကိုဘယ်သူမှလဲ မရစေချင်ဘူး . . . ”

နိုင်လွင်အပြောကြောင့် ပြုံးမိတယ်။

အဲဒါဟာ ချစ်ခြင်းရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိလား။

ချစ်သူကို ကိုယ်ကလွဲပြီး တခြားတစ်ယောက်ကို မလေး နိုင်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မလည်း စာနာခံစားတတ်နေပါပြီ။ မောင့်ကို သိပ်ချစ်လို့ဆို ဘယ်သူ့ကိုမှမပေးနိုင်ဘူးလေ။

“ငါ့အချစ်ဟုတ်လား၊ ငါ့မှာအချစ်မှမရှိတော့ဘဲ သူ့ကို ငါချစ်သွားပြီ”

ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်မအချစ်အားလုံး မောင့်ကို ပေးလိုက်ပြီ။ မောင့်အချစ်ကို ကျွန်မ တကယ်ရမရဆိုတာ ကတော့ မောင့် စိတ်မောင် ပိုင်တာပါဘဲ။

“သူ့ကိုနှင်ချစ်တယ်ဆို ဘာလို့မဆုံးမည်းရမှာလဲ”

“အကြောင်းအမျိုးမျိုးတွေရှိတာပေါ့ နင်မသိပါဘူး . . . သူ့ကိုငါချစ်တယ် ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ မဖြစ် နိုင်ဘူး . . .”

“ငါအဲလိုကြတော့လဲ စိတ်မကောင်းဘူးခက်ဝေ သူ့ကို နှင်ချစ်တယ်ဆိုရင် နှင်ချစ်သူကိုဘဲ နှင်ရစေချင်ပါတယ် . . . နှင်ပျော်ရွှင်တာ မြင်ရရင်ဘဲ . . . ငါဝမ်းသာရမှာပါ . . .”

“ငါလည်း သိပ်ကိုဝမ်းသာပျော်ရွှင်ချင်ပါတယ်”

ကျွန်မလည်း ကျွန်မချစ်တဲ့မောင်နှင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာ တစ်သက်တာ လက်တွဲချင်တာပေါ့လေ . . . ။ ဖြစ်မလာ တော့ရော . . . ။ ဖူးစာပါဘဲလို့ ဖူးစာကိုလက်လွှဲလိုက်ရမလား။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မကြောင့်ပါလို့ဘဲ ပြောချင်ပါတယ်။ ဟိုးတစ်ချိန်က အကြောင်းတွေမရှိခဲ့ဘူးဆိုရင် . . . သည်ကိစ္စ တွေက စာမျိုးဖြစ်ချင်ဖြစ်လာဦးမှာပေါ့။ နောင်တတွေတွေ့ မရှိပါဘူး။ ကြီးမေကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ခဲ့တာ ကျွန်မရဲ့

မေတ္တာဘဲ . . . ။ မမျှော်လင့်သော အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်လာတော့တာ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလည်း။

“ဘာဖြစ်လို့လည်း . . . သူ့နှင်ဘာလို့ မဆုံးနိုင် တာလည်း သူ့မိဘကြောင့်လား ဘာကြောင့်လည်း . . .”

“ငါ့ကိုလိုလိုလားလား ချစ်ခင်တဲ့ အသိုက်အဝန်းကိုဘဲ ငါဝင်ချင်တယ် နိုင်လွင် . . .”

“ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့ . . .”

“ငါအခု ဝတ္ထုထဲ ရုပ်ရှင်ထဲက ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး ဖြစ်သွားပြီ သူ့အမေမှာ နှလုံးရောဂါရှိတယ်တဲ့ . . . နှင်ရော နှင့်အမေရဲ့ နှလုံးရောဂါက သေဆုံးဖွယ်ရာဖြစ်လာရင် ငါ့ကိုယူမှာဘဲလား . . .”

ကျွန်မကို မမြင်ဘူးတဲ့လူတစ်ယောက်လို သေချာ စိုက်ကြည့်နေတယ်။

“အင်း . . . သည်အခြေအနေမှာဆိုရင်တော့ အလယ်က လူဟာ ဟိုဖက် သည်ဖက် လွန်ဆွဲမှုကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရမှာပါဘဲ ငါစာနာမိပါတယ် . . .”

“သူက အမေရဲ့သိပ်ချစ်သောသား သူကလဲ အမေ့လို သိချစ်တဲ့သား . . . သူ ဖြေမယ့်အဖြေနှင့် နားလည်မှာပါ ဒါကြောင့် ငါတို့ဟာ စုံစည်းစရာမရှိဘူးလို့ နှင့်ကိုပြောတာ တဲပါဟာ ဒါတွေထားလိုက်ကြပါစို့ . . .”

ဒိုင်ဇင်သက် ၂၂၆

မိုးသိပ်အေးရင် ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်ကို ကျွန်မ နှစ်သက်စွာသောက်တတ်ပြီ။ နိုင်လွင်ကတော့ လာကာစက လောက် စကားမသွက်တော့သလိုပါဘဲ။ ဘာတွေ ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေတာပါလိမ့်။ ကျွန်မဖြင့် ခုတလော မောင်နှင့် ပါတ်သက်သည့် မျှော်လင့်ခြင်းကတော့ ဟင်းလင်းပြင်ဗလားနယ် တစ်ခုလို ဘာမှ မရှိတော့သလိုပါဘဲလား။

“ ငါလေ အရောင်တွေတောက်ပနေတဲ့ပန်းချီကား တစ်ချပ်ရေးချင်တယ် . . . ငါ့ပန်းချီကားကိုကြည့်လိုက်တဲ့ လူရဲ့ စိတ်မှာကို လန်းဆန်းတက်ကြွတာမျိုး ခဲစားရတဲ့ ပန်းချီကား တစ်ချပ်ပေါ့ . . . ”

“ တစ်နေ့နေ့တော့ နှင်ဆွဲနိုင်မှာပါဟာ ”

“ အင်းလေ . . . ငါလည်း ကြိုးစားရေးကြည့်ဦးမယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင်နှစ်သက်တဲ့ နေရာလေး တစ်နေရာရာကို သွားပြီး တော့ ဆွဲရင်လဲ ရချင်ရနိုင်မှာပါလေ . . . ”

နိုင်လွင်နှင့် စကားပြောနေခိုက် မိုးပေါက်တွေက မှန်ပြတင်းကို ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း ရိုက်ခတ်လာပါတယ်။

“ မိုးရွာလာပြီ သိပ်သဘောကျစွာ အပြင်ထွက်ဖို့ စဉ်းစား မနေနဲ့ဦး . . . ”

“ အင်းပါဟာ ဘယ်မှမသွားဘူး စိတ်ချပါ ငါ့နှလုံးသာတွေ နာကျင်နေတာ တစ်ပိုင်းပါဘဲ . . . ငါမသေချင်ပါဘူး . . . ငါ့မှာ

၂၂၇ မောင် နှင့် ကြောင်

ပန်းချီဆွဲချင်စရာတွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ် . . . ငါ့ဟာ စိတ်ဓါတ်ကျဆင်းပြီး သေချင်ခဲ့ရင် ကြီးမေမရှိဘဲ သေနိုင်ပါတယ် . . . ”

ပြတင်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်တယ် . . . ။

အိမ်ရှေ့ဝရံတာ တံခါးမှလည်း ရေပြင်းရိုက်ခတ် မှုကြောင့် . . . ခန်းဆီးတွေ ဖျတ်ဖျတ်လွင့်နေလို့ တံခါးပိတ်မည် ရည်စူးခိုက် . . . ။

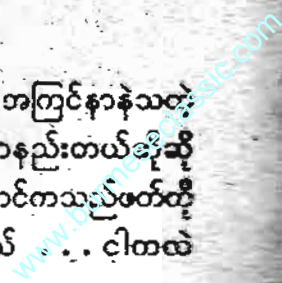
“ သည်ကြောင် . . . လာပြန်ပြီ . . . နော်နော်မရှိဘူး . . . ပြန် . . . ပြန် . . . နင့်ကိုငါက အလိုမရှိပါဘူးဆို . . . ”

ကြောင်ကစကားနားမထောင်။

ပြန်ထွက်မသွားပါဘဲ ကျွန်မ ခြေထောက်တွေကိုလာပြီး ပွတ်သက်နေပြန်တယ်။ နိုင်လွင်ကတော့ ကျွန်မကို ပြန်မယ် ဟာလို့ လှမ်းပြောခိုက် ကြောင်ကိုစိတ်မရှည်စွာ ကန်ထုတ်ပစ် လိုက်မိပြီ။ ကြောင်က သူ့ကိုအလိုမရှိမှန်းသိလို့ ထင်ရဲ့ စရံတာကနေ လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွားပါပြီ။

တံခါးမကြီးကိုပိတ်လိုက်တယ်လေ။

“ တိရိစ္ဆာန် မချစ်တဲ့လူတွေဟာ အကြင်နာနဲသတဲ့ နိုင်လွင် . . . ငါကတော့ . . . အကြင်နာနည်းတယ်ဆိုဆို ခုန်လို့မရပါဘူး။ ခုတလော ဖွားတင်ရဲ့ ကြောင်ကသည်ဖတ်တို့ ခဏခဏလှစ်ခနဲ ရောက်လာတတ်တယ် . . . ငါကလဲ

နိုင်ငံသက် ❖ ၂၂၀

စိတ်နည်းနည်းရှည်ရင် ကြည့်နေမိတယ် စိတ်တိုရင်တော့ ခုအတိုင်းဘဲပေါ့ဟာ . . .”

နိုင်လွင်က ပြုံးနေပါတယ်။

နိုင်လွင်နှင့်အတူ လိုက်သွားချင်လိုက်တာ။

မိုးရွာထဲလျှောက်ချင်လို့လေ။ မိုးတွေရွာရင်ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လျှောက်ချင်တာ။ အခုတော့ မိုးရွာရင်ကို ငိုချင်သလိုလိုပါလား။ ခံစားချက်တွေဆိုတာ အပြောင်းအလဲ တွေနဲ့ဘဲလေ . . . ။

နိုင်လွင်ပြန်သွားတော့ တစ်ယောက်ထဲ ကျန်နေရစ်ခဲ့ ပြန်တယ်။ မိုးပေါက်တွေကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားကြည့်နေမိ ပြန်ပါရော . . . ။

နော်နော်တို့ မသိအောင် မိုးရေထဲခိုးထွက်ခဲ့ မိပြန်တယ်။ နေမကောင်းဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ . . . စိတ်ကို ဖြေထားတာပေါ့ . . . ။ မိုးက သိပ်တော့မသည်းပြန်ပါဘူး . . . ။ တစ်ယောက်ထဲ လျှောက်သွားပြန်တော့ ထီးရွက်ပေါ်က မိုးစက်ကျသံကလည်း မမကိုချစ်တယ်တဲ့ မိုးသက်လေပြင်းရဲ့ တိုးဝှေ့သံကလည်း မမကိုချစ်တယ်တဲ့လား။

မောင်နှင့်အတူ

မိုးတွေထဲ လျှောက်ဖူးတယ်။

မောင်မိုးပေးတဲ့ ထီးရိပ်မှာ ရင်ခုန်သံစည်းချက်ညီစွာ လျှောက်ခဲ့ဘူးတာပေါ့။

၂၂၉ ❖ မောင် နှင့် ကြောင်

ဒါတွေက တဒဂ်ခံစားမှုမဟုတ်ပါဘူး။ မောင်ဆို သတိရရင် ကြည့်နူးပီတိတွေ အဖြစ်ရင်ထဲကို ပြန်လည်ပျော်ဝင် စီးဆင်း လာမြဲ။

“ခက်ဝေ မဟုတ်လား”

တစ်ချိန်ကကြားဘူးသော အသံလေး။

“ပုလဲ . . .”

“ဟိုတစ်လောက တွေ့တုံးက ခက်ဝေ မခေါ်ချင် ဘူးလားလို့ မခေါ်ရဲခဲ့တာ . . .”

“ပုလဲ ဘယ်မှာနေလဲ”

“အင်းစိန်မှာ . . . ပုလဲ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလေ”

“သီဟနဲ့ဘဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

သူများတွေကြတော့ ကံကောင်းတယ်လို့ဘဲ ပြောရမှာ ပေါ့မောင်။ ချစ်သူရှိတယ် အဲသည့်ချစ်သူနဲ့ဘဲ လက်ထပ်ပြီး ဘဝခရီးကို လျှောက်ကြတယ် . . . နူးညံ့သောလမ်းဖြစ်စေ ကြမ်းတမ်းသော လမ်းဖြစ်စေ . . . ချစ်သူနှင့် လက်တွဲလျှောက် ရမှတော့ ရင်ဆိုင် ရဲဝံ့ပြီပေါ့ . . . ။

“ခက်ဝေရော . . . ကိုနိုင်လွင်နဲ့ဘဲလား”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ပုလဲရယ် . . . နိုင်လွင်နဲ့က ဟိုထုံထုံ အတိုင်း သူငယ်ချင်းဘဲ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲပါဘဲ . . .”

“ မာမိလည်း အခြေအနေမကောင်းဘူး ခက်ဝေ . . .
သွေးတိုးနှလုံးဆီးချိုနဲ့ ဆေးတွေသောက်နေတဲ့ ကြားက
ဗုံးဗုံးလဲနေတာ နှစ်လလောက်ရှိပြီ နီလာနဲ့ဘဲနေတယ် . . . ”

“ အန်တီမိုးရော တွေလား ”
“ သူနဲ့လဲ ပြတ်နေပြီ . . . ”

မိုးရွာထဲမှာ ဦးတည်ချက်မဲ့စွာ ပုလဲနှင့် လျှောက်ခဲ့
ကြတယ်။ စကားတွေပြောရင်း ပြောရင်း မကုန်နိုင်
လောက်အောင်ပါတဲ့။ ဆွေမျိုးတွေနဲ့လည်း ကြီးမေမရှိလို့
ထွက်ခွာလာထဲက . . . အဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား။
မခေါ်နိုင်မပြောနိုင် ငွေကြောင့် အမုန်းတွေပွားနဲ့ . . .
သေရင်အဲသည့် ငွေတွေထားခဲ့ရပေလို့ဘဲ ခက်ဝေ . . . မာမိနဲ့
အန်တီမိုးလဲ ဘာမဟုတ်တဲ့ ငွေလေးနှစ်သိန်း သုံးသိန်းကြောင့်
ရန်ဖြစ်လိုက်ကြတာ အင်းစိန်ပြောင်းနေကြတဲ့အထိပေါ့ . . .
ညီမတွေပြတ်သွားကြတာများပြီ . . . ငွေထက် မေတ္တာတွေကို
ကြည့်သင့်တာ”

ပုလဲနှင့်ကျွန်မဟာ တိုက်ဆိုင်စွာ တူညီစိတ်ကလေးတွေ
ရှိလို့လည်း ညီမဝမ်းကွဲတွေထဲမှာ ခေါ်ခေါ်ပြောပြောလေး
ရှိနေသေးတာပါလား။

“ တစ်ယောက်ထဲ နေနေတာဘဲလား ခက်ဝေ ”
“ တစ်ယောက်ထဲဘဲရှိတာ တစ်ယောက်ထဲဘဲပေါ့
ပုလဲရဲ့ . . . ”

“ မင်း လက်ထပ်သင့်တယ် ”
“ လက်ထပ်ရမယ် ဘယ်သူနဲ့လဲ ”
“ ကိုနိုင်လွင်နဲ့ပေါ့ ”
ကျွန်မရယ်ရပြန်ပါပြီ။

ကျွန်မ ပါတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေက ဟိုငယ်စဉ်ထဲက
ကျွန်မကို နိုင်လွင်နှင့် ယှဉ်တွဲမြင်တတ်ကြတာပါလေ။ ပုလဲတို့
ဆိုလည်း ကျွန်မနှင့် နိုင်လွင်ကို အတူတွဲပြီး တွေ့ခဲ့တဲ့
နှစ်တွေနည်းမှ မနည်းတော့ဘဲ။

“ နိုင်လွင်နဲ့ရိုးသား ဖြူစင်စွာ ခင်တာပါပုလဲ သေချာ
တာက သူနဲ့ကျွန်မဘယ်တော့မှ ချစ်သူတွေ ဖြစ်လာမှာ
မဟုတ်ဘူး . . . ”

“ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး
ကိုတော့ ပုလဲအားမပေးပါဘူး . . . ”

အချစ်ပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကရော ကျွန်မ ဘဝမှာ
ရနိုင်မှာမို့လား။ မောင့်ကိုသိပ်ချစ်တာပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် မောင်နှင့်
အတူလက်တွဲဖို့က မဖြစ်နိုင်ပါဘူး . . . ။

“ ပုလဲလိပ်စာယူထားခက်ဝေ . . . ခက်ဝေလိပ်စာလဲ
ပုလဲယူထားမယ် . . . ပုလဲတို့ညီမ ဟိုတုံးကလိုဘဲ ချစ်ချစ်ခင်ခင်
နေရအောင်ပါ . . . နီလာတို့က မချစ်တတ်ကြဘူး . . .
သူတို့က ငွေမျက်နှာဘဲ ကြည့်တယ် . . . ”

ကျွန်မဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်မကို ချစ်ခင်ဖော်ရတဲ့ ပုလဲနှင့်တွေ့ရလို့ပါ။ အချစ်ဝတ်နေတယ်ဆိုဆို ကျွန်မကို ချစ်တာ ကျွန်မလိုချင်ပါတယ်။ မောင်ကလည်း ကျွန်မကို သိပ်ချစ်စေချင်တာ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ အချစ်ဆိုတာ လိုချင်လို့လည်း ရချင်မှရနိုင်တာမျိုး မဟုတ်လား။

မိုးတွေရွာနေပေမယ့် ပုလဲနှင့်နှစ်ယောက် စကားတွေ ပြောရင်း လျှောက်ရတော့ စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ်အေးချမ်း နေသလိုဘဲ ခံစားရပါတယ်လေ။

ကျွန်မအတွက်တော့ မမြည်တာကြာပြီဖြစ်သည့် ဟဲန်းဖုန်း တစ်လုံးဟာ စိတ်ကိုချောက်ခြား တုန်လှုပ်နေစေ တာပါတဲ့။ အဖြေသိပြီးသားဆိုပေမယ့်လည်း စိတ်က ထိန်းချုပ်ရ ခက်ခဲပါတယ်။ မတွေ့ရတဲ့အခါ အလွမ်းစိတ်ဆိုတာ နှိပ်စက် တတ်သားလား။ ဖိစိတ်မှာနေရင် သတိရခြင်းတွေပိုနေတာမို့ ကိုကြီးထင်လင်းရဲ့ဆိုင်မှာသွားထိုင်နေလိုက်တယ်။

“ ခုတလော ဖန်းချိုမဆွဲဖြစ်ဘူးလား ခက်ဝေ . . . ”

“ ဟုတ်တယ် . . . ဟိုတစ်လောက တကာပြီး တတည်းက နောက်တကားကို မစဖြစ်သေးတာ . . . ”

“ နိုင်လွင်လဲသည်လို့ပါဘဲ ခုတလောဘာမှကို မရေးဘူး ”

အပြင်မှာမိုးတွေ ရွာနေပါတယ်။

ကျွန်မကို အပြင်ထွက်ရင် နွေးနွေးထွေးထွေးဝတ်ရ မယ်လို့ နော်နော်မှာထားခဲ့တာကြောင့် ဂျာကင်ထူထူလေး ထပ်ဝတ်လာရတယ်။ မိုးရေထဲမှာ ထီးပိတ်ရင်းဝင်လာတဲ့ အရိပ်ကြောင့် မော့ကြည့်တော့ နိုင်လွင်ဘဲ။ အရိပ်တွေကို ငဲ့ကြည့်တိုင်း မောင်ဖြစ်နေစေချင်တဲ့ ခံစားမှုတွေ ကျွန်မမှာ ရှိနေပါတယ်။

“ ဆိုင်ရှေ့မှာကားလဲမတွေ့ပါလား ”

“ အင်း . . . ကားမပါဘူး ”

“ ဘာလဲ မိုးရွာထဲ လမ်းလျှောက်ချင်တာနဲ့ ကားယ မလာတာလား . . . အဖျားပျောက်ကာစနော် ပေါ့မနေနဲ့တော့ ခက်ဝေ အသက်တွေရလာပြီ . . . ”

“ ငါ အငှားကားနဲ့လာတာဘဲ ကားပျက်နေလို့ပါ ”

နိုင်လွင်နှင့်ခက်ဝေရှိတယ်။ ငါခဏ အပြင်သွားမယ်ဆို ကိုကြီးထင်လင်းက ထွက်သွားပြီ။ နိုင်လွင်က မိုးအေးတယ် ကော်ဖီပူပူ ဖျော်သောက်ရအောင်ဆို ရေခဲနွေးတည်နေလေရဲ့ ၊ ကျွန်မဆီမှာ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပျောက်ဆုံးနေပါပြီ။

“ နင် နေကောင်းရဲ့လား ”

“ ကောင်းပါတယ် ”

“ စိတ်ရော . . . ကောင်းရဲ့လား ”

“ မရှားသေးပါဘူး ”

“ ငါ အကောင်းမေးတာပါ . . . နင့်စိတ်ကို အမြဲ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းနေစေချင်တယ် ”

“ အဲလိုမပျော်ခဲ့တာ ကြာပြီနိုင်လွင် . . . နင်သိပါတယ်။ ကြီးမေသေတဲ့အချိန်ကစ ငါကမ္ဘာပျက်နေတာပါ . . . ငါ့စိတ်မှာ မျော်လင့်ချက်ဆိုတာဘာမှ မရှိသလိုပဲ . . . ”

ပျော်ရွှင်နိုင်ဖွယ် မျော်လင့်ချက်တွေကို မောင်နှင့် တွေ့မှရလေမလား၊ တွေးဆဘူးပါတယ်။ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသော မနက်ဖြန်တွေမှလွဲ၍ ဘယ်လိုရောင်ခြည်လေးမှ မရအောင်ပါတလေ။ အချစ်က အရာအားလုံးကို ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် . . . မောင်ဆိုမှာ အချစ်မရှိလို့လား။

“ နင့်လူ . . . ”

“ လာပြန်ပြီလား နင့်လူ . . . ငါတို့ဘာမှ မသက်ဆိုင်ပါဘူးလို့ပြောထားတယ်လေ နိုင်လွင် . . . ”

“ ဟုတ်ပါတယ် . . . သူနဲ့အဆင်မပြေတော့ဘူး ဆိုတာသေချာပြီ . . . သူ့ကောင်မလေးက နင့်တဝက်မလှပါဘူး . . . ” ကျွန်မရယ်မိတယ်။ အချစ်ဆိုတာ အလှနဲ့မှ မဆိုင်တာဘဲ။ သူ့ကောင်မလေးတဲ့ နိုင်လွင်ကတော့ . . . မြဝတီရည်ကို တွေ့လာပြီထင်ပါရဲ့။ တွေ့လာရအောင် သူတို့အမြဲလို တတွဲတွဲရှိနေပြီလား။

“ နင် ဘယ်တုန်းကတွေ့တာလဲ ”

“ အခုမနက်ဘဲ . . . ငါဝယ်စရာရှိလို့ရယ် . . . ”

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားတာ တွေ့ခဲ့တယ် . . . ”

“ သူတို့ကို ဖိမ်ကသဘောတူထားတာဘဲ ”

“ သူ့မှာသဘောတူထားတဲ့ လူရှိရင် နင့်ကိုဘာလို့ သံယောဇဉ်လာထားရသလဲ . . . ငါသဘောမကျဘူး . . . စိတ်ရှိတိုင်းဆို စကားတစ်ခွန်းမေးလိုက် လက်သီးနဲ့ထိုးလိုက် ထိုးပစ်ချင်တယ် . . . အမေကိုချစ်တာလဲ ချစ်တာပေါ့ဟာ . . . ”

နိုင်လွင်ပြောနေတဲ့ အခိုက်မှာမှ ဆိုင်ထဲဝင်လာတဲ့ အရိပ်ဟာ ကျွန်မရင်ခုန်သံကို ပြင်းစွာတုန်လှုပ်စေတာပါလား။ သေခဲဦးမယ်လို့ နိုင်လွင်က မကျေမချမ်းရွတ်နေတယ်။

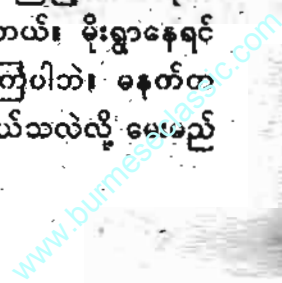
“ မမ . . . နေကောင်းသွားပြီလား ”

“ အင်း . . . ကောင်းပါတယ် ထိုင်လေ ”

“ ကော်ဖီသွားသောက်ရအောင် . . . ”

ကျွန်မကို နိုင်လွင်ကြည့်တဲ့ အကြည့်က မလိုက်စေချင်ဘူးဆိုတာ သိသိနှင့်လိုက်လာခဲ့တယ်။ မိုးရွာနေရင် ထုံးစံအတိုင်း မောင်က ထီးမိုးပေးနေကြပါတဲ။ မနက်က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ မြဝတီရည်နဲ့ ဘာသွားဝယ်သလဲလို့ မေးမည် ရည်ရွယ်ပေမယ့် မမေးတော့ဘူး။

“ မေမေကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ ”

“ ဘာတဲ့လည်း ”

“ သဘောမတူဘူးလို့ ပြောတယ် ”

ကြိုတင်သိထားပါလျက်ရင်ထဲ တင်းကြပ်သွားသလိုဘဲ၊ ကျွန်မမှာ မာနတွေက အများကြီးရှိတာဘဲ။ ကျွန်မကို သဘောမကျသော ဝန်းကျင်မှာမျက်လွှာချ ဒူးထောက် ဝင်ရောက်ဖို့ စိတ်ကူးစိုးစဉ်းမျှမရှိပါ။

“ မမနဲ့ကျွန်တော်လဲ ချက်ခြင်းလက်ထပ်ဦးမှာမှ မဟုတ်တာ အချိန်ယူဖြေရှင်းကြတာပေါ့ . . . ”

“ မြဝတီရည်နဲ့တော့ သဘောတူထားတယ် မဟုတ်လား ”

“ ဒါက . . . ကျွန်တော့် ခံစားချက်မှမဟုတ်ဘဲ ”

“ မင်းအမေကို သိပ်ချစ်တယ် မဟုတ်လား . . . မင်းအမေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မင်းလုပ်ရက်ပါ့မလား . . . ”

“ မမလဲသိပါတယ် မေမေမှာ နှလုံးရောဂါရှိနေလို့ပါ မမရဲ့ ”

ကျွန်မရယ်သံဟာ အနည်းငယ်ကျယ်လောင်သွားတာ ဝန်ခံပါရစေ။ သည်မျှ ကုန်ကြွေးစွာမရယ်သင့်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရယ်မိတယ်။ အမေနှလုံးရောဂါကြောင့် ချစ်သူကို စွန့်လွှတ် တယ်ဆိုတာ ဝတ္ထုတိုရုပ်ရှင်တို့ထဲက ရှိတာလား မှတ်တယ် ကျွန်မကြုံရပြီ ဆိုထဲက ငိုချင်တဲ့ကြားက ရယ်ချင်ခဲ့တာပါ။ အခုကိုနေလင်းနှင့်ကြမှ ကျွန်မက ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးအဖြစ် တည်တည်တိုးတားပါလား။

“ ဇာတ်သိမ်းကို ကြိုသိနှင့်ပြီးတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ရှေ့မဆက်တာဘဲ ကောင်းပါတယ် . . . ”

“ မဟုတ်သေးပါဘူးမမရယ် . . . မေမေကို တပြည်းပြည်း ချောပြောမှာပေါ့ . . . မမဆီမှာ အဲသည့်အပစ်ကလေးတစ်ခုဘဲ ရှိတာ . . . ”

“ ကျွန်မမှာ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး . . . ကျွန်မ ဘာမှ မပြည့်စုံဘူး . . . မင်းအမေကလဲ နှစ်သက်မှာ မဟုတ်ဘူး . . . ”

“ မမဆီမှာသည်လောက်များပြားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်ရောက်သွားလဲ . . . ”

“ ပစ္စည်းသင်္ချီရလေ ကျွန်မအလုပ်မလုပ်တတ်တော့ အကုန်အလိမ်ခံရတာတွေ ပျက်ဆီးကုန်တာတွေရောပေါ့ . . . ”

မောင်ဘာတွေတွေ့ပြန်သလဲ။

“ မေမေက မြဝတီရည်တို့ အမေရဲ့ချမ်းသာပြည့်စုံမှုကို နှစ်သက်တာ . . . မမမှာလဲသူတို့လဲ ပြည့်စုံပါတယ်ဆိုရင် . . . ကျွန်တော် အများကြီးပြောလို့ရမယ် . . . ”

ကျွန်မ-ပြုံးရပြန်ပေါ့။

အဲသည့်ငွေကြေးဥစ္စာပစ္စည်းတွေဟာ . . . ရင်တဲာ ချစ်ရတဲ့ အချစ်ထက်ဘဲ တန်ဖိုးပိုကြီးနေရော့သလား။ မြဝတီရည်ထက် ပိုပြည့်စုံမှ ကျွန်မကိုရွေးချယ်မည့် အနေ အထားလား။ ရှိပါစေတော့။

မောင်က ကျွန်မကို ချစ်သည့် အချစ်၊
 သို့မဟုတ်။
 မောင်က မြဝတီရည်ကို ချစ်သည့်အချစ်၊
 အချစ်က ဘယ်ရောက်သွားလည်း။
 အချစ်ဆိုတာ ပြည့်စုံမှုနှင့်ဘာများ သက်ဆိုင်လို့လည်း
 အချစ်က သန့်သန့်လေးပါတဲ့။

“ မင်းအမေကိုမင်းတို့ မောင်နှမတွေကို ပြဖို့ ကျွန်မ
 ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ငွေကြေးပစ္စည်းစာရင်းအတိအကျလိုသလား ကျွန်မ
 လိုချင်တာ မေတ္တာပါ . . . ချွေးမလို မဟုတ်ဘဲ သမီး
 တစ်ယောက်လို နားလည်ခံစားပေးမယ့် မေတ္တာ . . . ဘာနဲ့လဲ
 မလဲ မေတ္တာကို မေတ္တာနဲ့ဘဲ လဲမှရမှာပါ . . . ”

ကျွန်မလိုချင်တာက ဒါပါတဲ့။
 မောင့်မိသားစုဟာ ကျွန်မမိသားစုပေါ့။ မောင့်
 မိသားစုက ကျွန်မကို နွေးထွေးချစ်ခင်သော မေတ္တာဘွဲ့ပေးပါ။
 ကျွန်မဖက်က ကျွန်မရဲ့ မေတ္တာပြန်ရရပါစေမယ်။

“ ကျွန်တော်ကတော့ အချစ်ကိုအချစ်နဲ့ဘဲ လဲမှာပါ
 မမရယ် ဒါပေမယ့် . . . ”

“ တော်ပြီ နေလင်းလေး . . . မင်းနေရတဲ့အနေ
 အထားကို ကျွန်မနားလည်တယ် . . . ကျွန်မလိုချင်တာ
 မေတ္တာတစ်ခုဘဲ . . . မင်းမိသားစုက ကျွန်မကို မေတ္တာ
 မပေးနိုင်ပါဘူး . . . ”

“ မမကို ကျွန်တော် ချစ်တယ် ”
 “ ဒါဆိုမင်းနဲ့ကျွန်မ အခုဘဲလက်ထပ်ကြမယ်လေ . . . ”
 “ အခု . . . မနောက်ပါနဲ့မမရယ် . . . ကျွန်တော်တို့

အချိန်ယူကြရအောင် . . . ”

“ ကျွန်မ သိပ်စိတ်ရှည်တဲ့လူမဟုတ်ဘူး နေလင်းလေးရဲ့
 . . . သဘောမတူပါဘူးဆိုတဲ့ ယောက္ခမလောင်းကို သဘော
 တူလာသည်ထိလည်း လိမ်မာမနေတတ်ပါဘူး . . . မင်းရဲ့
 မြဝတီရည်နဲ့ဘဲ လက်တွဲလိုက်ပါ . . . ”

ကျွန်မသိပ် ချစ်သည့် / ချစ်သူကို တခြားသော
 မိန်းမတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်သို့ သွားစေခြင်းဟာ . . .
 အင်မတန်စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းရတာပါလား။ ဒါပေမယ့် . . .
 ဗာဏယ်ပါ . . . ကျွန်မကို မနှစ်သက်သောဝန်းကျင်မှာ
 ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုးနှင့် နေနေ ရမှာပါလိမ့်။ အဲလိုဝန်းကျင်မှာ
 မောင့်မျက်နှာတစ်ရွာမှတ်တင်ပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိစွာ
 နေမည့်အစား တစ်ယောက်ထဲ အခန်းလေးတစ်ခန်းမှာ
 မောင့်ကိုသတိရရင် ကြေကွဲနေပါရစေ။

“ ခက်ဝေ မှန်တယ် ”

နော်နော်ကတော့ ကျွန်မမှန်သတဲ့လေ။
 မှန်ပါတယ်လို့ ဦးနှောက်က ဆုံးဖြတ်ပေးတဲ့ အပြေ
 မှန်က နှလုံးသားကိုကြတော့ သိပ်ကို နာကျင်ပင်လန်းစေပါတယ်။

မောင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်။ မောင့်ရင်ခွင်မှာ သေဆုံးသည်တို့ဝ ကျွန်မ နေချင်လိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် နေခွင့်မရနိုင်ပါ။

“ကျွန်မမှာ ငွေကြေးပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ သဘောတူပါလို့ပြောရမှာလား အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး နော်နော်ရယ်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ သူ့ကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေမှ အများကြီးဘဲ အဲသည့်အချစ်များစွာကမှ သေတပန်သက်တဆုံး ခိုင်မြဲစွာ လက်တွဲမှာကို နားလည်ပေးသင့်တာပေါ့ . . .”

“ဟုတ်တယ်ခက်ဝေ . . .”

ပုလင်းထဲက ပုစွန်ခြောက်တွေကို နော်နော် ယူလိုက်တယ် . . . ပုစွန်ခြောက်ကို သံပုရာသီးလေးနဲ့ သုပ်မယ တဲ့လေ။

“နင်မွေးစားမဲ့ ကြောင်ရော နော်နော် . . . မတွေ့ ပါလား ခုတစ်ခါတော့ ပုစွန်ခြောက်နဲ့မရဘူးလား . . .”

“ကြောင်ကလေးမတွေ့တာ နှစ်ရက်သုံးရက်ရှိပြီ နေဦးဖွားတင်အခန်းမှာ သွားကြည့်ဦးမယ် . . .”

နော်နော်တို့များ ပြောလိုက်တာနှင့်

ကြောင်ကိုသတ်ရသွားပြီ။ ခဏနေတော့ ပြန်ဝင်လာ ပါတယ်။

“ဒေါ်လေးကြည်ရောက်နေတယ် ခက်ဝေ ဖွားတင် တော်တော်နေမကောင်းဘူး ဆေးရုံတင်ရမလားတောင်

ပြောနေတယ် . . . ဖွားတင် အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာတဲ့ နော်တို့လည်း လေးငါးရက်လောက် မမေးမိဘူး အားနာစရာ ဖြစ်နေပြီ . . .”

“ဖွားတင် အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ် ဟုတ်လား . . . အခန်းတစ်ခန်းမှာ ကြောင်တစ်ကောင်နဲ့ အဖွားကြီး တစ်ယောက်ကတော့ မီးစာကုန်ဆီခမ်းနေပြီ နောက်အနှစ် လေးဆယ်ငါးဆယ်ဆိုလဲ အဲလိုဘဲနေမှာ အခန်းတစ်ခန်းမှာ ပန်းချီကားချစ်တွေနဲ့ အဖွားကြီးတစ်ယောက်လဲ မီးစာကုန် ဆီခမ်းတဲ့ အခြေအနေတွေ ရောက်လာမှာ”

“ကြောင်တစ်ကောင်နဲ့ အဖွားကြီးတစ်ယောက်မထင်နဲ့ ကြောင်ကတောင် မရှိတော့ဘူး”

ကြောင်တစ်ကောင် မရှိတော့ဘူးတဲ့။

ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ အယ်ရောက်သွားလို့လဲ နော်နော်ဆိုတော့ ဖွားတင် အသည်းအသန် ဖြစ်ရော ကြောင်လည်း ပျောက်သွားရောတဲ့လေ။

“ကြောင်ဆိုတဲ့ တိရိစ္ဆာန်က အတ္တများတယ် ခက်ဝေ . . . အနစ်နာမခံတတ်ဘူး . . . သူ့သခင် သေတော့မယ်ဆိုရင် ထွက်ပြေးသွားတတ်ကြတယ် . . . အဲဒါ ခက်ဝေမသိဘူးလား . . . သခင်ဒါဏ်ကို မခံတတ်ကြဘူး . . .”

ကြောင်တွေက အတ္တများသတဲ့။ အနစ်နာမခံကြဘူးတဲ့။ သခင်သေဆုံးတော့မည်ဆို ထွက်ပြေးသွားတတ်ကြသတဲ့။

ကျွန်မလည်း ကြီးမေပြောပြဘူးလို့ ကြားဘူးပါတယ်။ ပုလဲတို့က ကြောင်တွေအရမ်းချစ်ပြီး အုများကြီးမွေးထားတုံးက ကြီးမေပြောတာပါ။ ကြောင်က ချစ်စရာမကောင်းဘူး အနစ်နာမခံတတ်ကြဘူးတဲ့။

“ ဖွားတင်သနားပါတယ် . . . ခက်ဝေသွားကြည့် လိုက်ပါဦး ”

“ အင်းပါ သွားကြည့်ပါမယ် . . . ”

ဖွားတင်ရဲ့ အထီးကျန်မှုကို ကျွန်မ သိပ်စာနာပါတယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာကလည်း ဖွားတင်လို့ နေရမှာပါ။

“ ပန်းချီကားတွေက သစ္စာရှိမှာပါ။ ကြောင်တစ်ကောင် ကတော့ သစ္စမရှိဘူးနော် . . . ”

ကျွန်မကြောင်တစ်ကောင်နှင့် နေမည့်သူ မဟုတ်ပါ။

ပန်းချီကားတွေနှင့် နေမည့်သူဘဲလေ။

ပန်းချီကားတွေက ကျွန်မရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ထွက်ပြေးသွားမည့် အရာတွေမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ကျွန်မနှင့် ထာဝရ အတူရှိနေကြမှာပါ . . .။

“ တကယ်ဆို ခက်ဝေနှင့် အလိုက်ဖက်ဆုံးလူက ကိုခိုင်လွင်ပါဘဲ ”

“ ကျွန်မက ချစ်တဲ့လူနဲ့ မပေါင်းဖက်ရရင်လဲနေ တစ်ယောက်ထဲဘဲ နေမယ်နော်နော် မချစ်တဲ့လူနဲ့ဘဲ ဘယ်စော့မှ မနေနိုင်ပါဘူး . . . ”

ခိုင်လွင်နှင့် ပါတ်သက်သော ခံစားမှုတွေက အမြဲဖြူစင် သန့်ရှင်းနေတာပါ။ ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်လွန်းသည်ဆိုဆို ကျွန်မ ဘဝခရီးဖော်ဟာ အချစ်နှင့်ပြည့်စုံနေသောသူသာ ဖြစ်ရမည်။ သည့်အတွက် ခိုင်လွင် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။

“ ရင်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်ရှိနေပြီ ဘယ်သောအခါမှ အစားထိုး၍လည်း မရနိုင်ဘူးဆို . . . ကျွန်မ တစ်ယောက် တည်းဘဲ နေဖြစ်တော့မှာပါ . . . ကျွန်မ . . . မောင့်ကို ချစ်တယ် . . . ”

နုလုံးသားခံစားမှုဆိုတာက ကျွန်မသေဆုံးသည့်တိုင် တသက်မက်တည်းရှိနေတော့မှာပါ။ မောင့်ကို ချစ်သော အချစ်ကို နုလုံးသားမှာသိမ်းဆည်းထားပြီး ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းနေလို့ရော မရဘူးလား။ အဲသည်လိုနေရတာ စာမှ တစ်သက်တာလုံး ချစ်နေမိဦးမည်။

“ ကျွန်မ ကြောင်မချစ်တတ်လို့ တော်ပါသေးရဲ့ . . . ကြောင်တွေက ကျွန်မရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ရက်ရက်စက်စက် ထားပစ်ခဲ့တတ်တယ်။ ကြောင်မချစ်တတ်တာ ကောင်းတယ် ”

ကြောင်ကို မချစ်ပေမယ့် . . . မောင့်ကိုတော့ ကျွန်မချစ်ခဲ့တာဘဲ။ အဲသည်မောင်ကရော ကျွန်မကို ထားရစ်ထွက်ခွာ သွားမှာဘဲ မဟုတ်လား . . .။

ခိုင်ဇင်သက် ❀ ၂၄၄

မပြုံးချင်ပါဘဲ ပြုံးမိတဲ့ အပြုံးတွေနှင့် ခုတလော တွေဆုံနေရတယ်။ နော်နော်ဆိုင်ကို မောင့်အစ်မ သက်သက် ရောက်လာ သတဲ့လေ...။ မြဝတီရည်တို့ရဲ့ ပြည့်စုံခြင်းတွေကို မစားရတမ်းအားပါးတရပြောပြသတဲ့။ တကယ်ဆို ကျွန်မမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းပစ္စုတွေရဲ့ ပြည့်စုံခြင်းကို နော်နော်လည်း သိနေပေမယ့် ကျွန်မတို့က မေတ္တာကို လိုချင်ခဲ့တာမဟုတ်လား ။

“နေလင်း ပြောသလို အချိန်နည်းနည်းစောင့်ရင်ကော ခက်ဝေ... နော်နော်က ခက်ဝေရဲ့အချစ်ကို သိနေလေတော့ ချစ်သူနဲ့သာ ပေါင်းရစေချင်တယ်... ခဏ စောင့်ကြည့် လိုက်ပါလား။”

“ရလာမယ့်အဖြေမှာ... ပြည့်စုံမှုကို ဖြည့်စွက်ရလိမ့် မယ်နော်... အဲလို အခြေအနေ ကျွန်မလိုချင်ဘူး... ကျွန်မက ကျွန်မကို အလိုရှိစေချင်တာ...”

“ဆွေမျိုးတွေ ဖြစ်သွားကြရင်... အဆင်ပြေချင်လဲ ပြေသွားမှာပါ...”

“ဟင့်အင်း... ပြည့်စုံခြင်းကို တံတားထိုးပြီးမှ တစ်ဖက်ကမ်းကို ရောက်ရမယ်ဆို အလကားဘဲ ကျွန်မလက်ပစ် ကူးရင် ရေလယ်မှာ နစ်မြုပ်သွားတာကမှ ကောင်းသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... နော်က ခက်ဝေ စိတ်ချမ်းသာစေ ချင်လို့သာပါ... တကယ်တော့ နေလင်းတို့ မိသားစုတွေက လူများ စိတ်ဓာတ်အမျိုးမျိုးနဲ့ ခက်ဝေနဲ့ မကိုက်ပါဘူး...”

၂၄၅ ❀ မောင် နှင့် ကြောင်

သိလျက်နှင့်ပိုက်မဲရမည့် ဇာတ်အိမ်တစ်ခုထဲ ထွန်းဝ ဇွတ်တိုးဝင်မသွားချင်တော့ပါ။ မောင့်ကို မချစ်လို့တော့ထဲဘူး မောင်။ သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တွန့်မလိုချင်တာ အချစ် သန့်သန့်ကလေးပါ။ ဘာနှင့်မှ ရောစပ်ခြင်းမပြုသော အချစ် သန့်သန့်လေး တစ်ခု။

“မောင့်ဆီမှာ သူ့သာ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်ရင် ဇနီးတို့ ရွာဖွေကျွေးမွေးရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ရှိပါတယ်။ ဒါတ သူ တစ်ယောက်ထဲရဲ့ ခံစားချက်ပါ။ သူ့မိသားစုတွေ ပါပါလာရင်တော့... အခြေအနေက နောက်တစ်မျိုးဖြစ်သွား ရော...”

“အဲသည့်မိသားစုတွေကို မပါတ်သတ်ချင်လို့ မရဘူး ခက်ဝေ... မိသားစုအများကြီးနဲ့ဆိုတော့... ခက်ဝေရင်ဆိုင် ရမှာ အများကြီး... တစ်ယောက်တည်းကိုလက်ထပ်ပေမယ့် အများကြီးကို ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်...”

“တံခါးခေါက်သံထင်တယ်နော်နော်”
“တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ငိုနေတဲ့ ဒေါ်လေးကြည်။ ဖွားတင်ဆုံးပြီတဲ့။ ကျွန်မနဲ့ နော်နော် သွားကြည့်ကြရတယ်။ ဖွားတင်တော့ မသိတော့ပါ။ ဖွားတင်ခြေရင်းမှာ အနားမှာခွေနေတတ်တဲ့ ကြောင်လဲ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။”

“ ဖွားတင်မရှိတော့ ဒေါ်လေးကြည်တို့ သည်မှာလာနေ
မလား... ”

“ မလာနိုင်ဘူးနော်နော်ရယ် ... ”

“ ဂါဆိုသည်အခန်းကဏ္ဍော ပိတ်ထားမလား... ”

“ ရောင်းမယ်ဆို ရင် တော့ ခက် ဝေ တို့ ကို ပါ
ဒေါ်လေးကြည်... ဘေးခန်းကိုပါ ဝယ်ထားလိုက်ချင်လို့ပါ”

“ ခက်ဝေဝယ်မယ်ဆို သိပ်ကောင်းပါတယ် ရောင်းမယ်ဆို
ဒေါ်လေးကြည်ပြောမှာပေါ့ ... ”

ဖွားတင်ရက်လည်သည်အထိတော့ ဒေါ်လေးကြည်တို့
လာနေပေးမယ်တဲ့။ ပြီးရင် အခန်းတံခါးပိတ်ထားတော့မှာပါ။
အခန်းတစ်ခန်း ကြောင်တစ်ကောင်နှင့် အဖွားကြီးတစ်ယောက်၊
ခုတော့ ကြောင်လဲမရှိ အဖွားကြီးလဲမရှိ၊ အခန်းကလည်းပျောက်
ကွယ်သွားမှာ။ အခန်းကို ပြန်ရောက်တော့ နော်နော်က
မေးတယ်။

“ ဖွားတင် အခန်းကိုဘာလို့ဝယ်မှာလဲ ခက်ဝေ ... ”

“ လူငှားထားမလို့ ”

“ လူငှား ”

“ ဟုတ်တယ် မင်းတို့လင်မယားကို ကျွန်မငှားမယ်လေ
... နော်နော်လက်ထပ်ပြီးရင်နေဝါ့ ... နော်နော်တို့
ဘေးခန်းမှာ ရှိနေတယ်ဆို ကျွန်မအဖော်ရတာပေါ့”

“ ခက်ဝေရယ်... ”

အဖော် အဖော်ဆိုတာလိုအပ်နေသေးလို့လား။

ကျွန်မရွှေမှာ ဖွားတင်က နမူနာ မြသွားပြီ။

“ အဖွားကြီးကို ကြောင်ကအရင်ထားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့
အဖွားကြီးက အခန်းလေးကို ထားခဲ့တယ်... ဘာမှလဲ မြသွား
... ကျွန်မကြရင်တော့ အဖွားကြီးကအရင် ပန်းချီကားတွေထို
ထားခဲ့မှာ ... ”

ကျွန်မ ရယ်ရင်း ပြောနေမိတယ်။

ရယ်သံမှာ စိုပြေမှုနည်းပါးလိမ့်မည် သေချာပါတယ်။

နော်နော်ကတော့ ကျွန်မကို ကြည့်ရင်းဘာမှ မပြော
ပါဘူး။

ရင်ထဲကို မြင်နေပုံရပါတယ်။

“ ကျွန်မလေ ... သူနဲ့အတူ နေရမယ့် ဘဝလေး
တစ်ခုကို မျှော်ကြည့်ရင်း မျှော်ခွင့်နေသလိုပါပဲ။ နှစ်ယောက်ထဲ
ပေါ့... မောင်ရင်ခွင်ကိုမိပြီး ဘယ်လို ပန်းချီကားတွေဆွဲရမလဲလို့
စဉ်းစားမယ် ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းမလဲ ထင်တွေ
ကြရင်တော့ အမေချစ်သားကလေးက သူ့အဖေကို ခေါ်ခွင့်
ခေါ်လာမယ ညမှာပန်းချီဆွဲ မနက်မှာအိပ် စားချင်တဲ့အချိန်က
အိပ်ချင်တဲ့ အချိန် အိပ်နေတဲ့ ချွေးမကို ယောက္ခ
ကြီးကဘယ်လောက် စိတ်ပျက်လိုက်လေမလည်း ... ”

တကယ်တော့ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ နေနေရတာ ဘဝမှာနေထားကျနေပါပြီ။ ကျွန်မကို နားလည်ပေးမည့် ဘဝခရီးဖော် တစ်ယောက်ရဖို့ အင်မတန် ခက်ခဲမှာပါ။

“တယောက်ထဲဆိုတာ အပြောဘဲဆိုတာ နေလို့တော့ အတော်လွတ်လပ်သားလား . . . ကျွန်မ နေချင်သလိုနေလို့ ရတယ် . . .”

ရုတ်တရက်မြည်လာတဲ့ ဟန်ဖုန်းကို တစ္ဆေတစ်ကောင် အမှတ်နဲ့ လန့်ဖျတ်ကြည့်မိတယ်။

နိုင်လွင်ဖြစ်မှာပါလို့ နှုတ်မှပင်ရွတ်မိလိုက်သေး။

ဒါပေမယ့် မမလားဟင် ဆိုတဲ့ အသံက မှားနိုင်မှာလား။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဆုံဆည်းလို့မှ မရနိုင်တော့တာ။ သည်အသံက အမှတ်ရစရာတွေအဖြစ် ကျွန်မကို နောက်ဆီ လှောင်ပြောင်နေဦးမလား။

“ပြောပါ . . . ခက်ဝေပါ”

“မမ . . . တခါတဲအခွင့်အရေးပေးပါ . . . ကျွန်တော်

အမေ့ကို မြဝတ်ရည်နဲ့ မယူနိုင်ဘူးဆိုတာ ငြင်းရမှာ”

“ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့ မင်းငြင်းမလည်း ခက်ဝေကို ချစ်လိုပါလို့ ပြောလို့မရဘူးလား . . .”

ငြိမ်နေပြန်ပြီ။

မင်းမပြတ်သားနိုင်ပါဘူး မောင် . . .

နုလုံးရောဂါရှိတဲ့ အမေ့အကြိုက်ချွေးမကို ငြင်းပြီး ကျွန်မကို ရွေးဖို့ဆိုတာ . . . ခိုင်လုံသော အကြောင်းပြချက်မျိုးစုံ ရှိရပါ လိမ့်မယ်။ အဲသည့်အကြောင်းပြချက်က အချစ်နှင့် ဆို မခိုင်လုံဘူးလေ။

“အချစ်ကို ငွေကြေးဥစ္စာပြည့်စုံငြင်းက အပေါ်ထိုးပြီး အမြင့်ရောက်သွားမှာဆိုရင် ကျွန်မ မြေပြင်မှာဘဲ နေဝါရစေ နေလင်းလေး မင်းအစ်မက နော်နော်ကို လာပြောပြီးဝါပြီ ဝေတို့ စေ့စပ်တော့မယ် ဆိုတာ . . . မင်းရွေးတဲ့လမ်းလျှောက်ခါ မင်းလျှောက်တဲ့လမ်းမှာ မင်းပျော်နိုင်ပါစေ . . .”

“မမကိုချစ်တယ်”

“အချစ်ကိုယုံပါတယ် . . . ဒါပေမယ့် မင်း ဝန်းကျင်မှာ အချစ်က တန်ဖိုးမဲ့နေပါတယ် . . . ကျွန်မကလည်း အချစ်တို့ သန့်သန့်လေးဘဲ ထားချင်တာ ဘာနဲ့မှ ရောထွေးမနေစေချင်ဘူး”

“မမဖက်က . . . တထစ်ဘဲလျော့ပါလား။ ကျွန်တော် ငြင်းဖို့တစ်ခါလောက်ဘဲ အခွင့်အရေးရတော့မှာ . . . ဖေဖေ နေမတောင်းဘူး မိမိ . . . ကျွန်တော်ကြောင့် တစ်ခုခုဖြစ်လာရင်”

“ကျွန်မနဲ့ မလဲသင့်ဘူး . . . ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ထားပြီ။ နိုင်လွင်ကိုဘဲ လက်ထပ်သင့်တယ် . . .”

“မမ . . . တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ . . . နိုင်လွင်လောက် ကျွန်မသေချာ”

ခိုင်ဇင်သက် ❀ ၂၅၀

နားလည်ပေးနိုင်တဲ့သူ မရှိဘူး . . . မင်းလည်း မြဝတီရည်နဲ့ဘဲ လတ်ထပ်လိုက်ပါ . . . ”

မင်းခံစားရသလား။ ကြေကွဲထိခိုက်သလား . . . ဘာကိုမှ တိတိကျကျမသိနိုင်။ ဖုန်းချသွားပြီလေ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဝတ္ထု တွေ ရုပ်ရှင်တွေကြည့်ပြီး မနှစ်သက်ပါဘူးဆိုတဲ့ အဖြစ်တွေဟာ အပြင်မှာတိုက်ဆိုင်စွာ ဖြစ်နေကြတာပါဘဲလား။ တစ်ခါသောအခွင့်အရေးတဲ့ . . . ဟင့်အင်း မောင် . . . ကျွန်မက အချစ်စစ်ဘဲ လိုတာပါ . . . ။

စားပွဲပေါ်မှာ သတင်းစာမရှိ အရင်ဆို သတင်းစာ ရောက်နေပါပြီ။ ကျွန်မ သတင်းစာရှာနေမှန်း သိလျက် နော်နော် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်။ သတင်းစာရော နော်နော် ဆိုတော့ မလာသေးဘူးတဲ့ မဖြစ်နိုင် . . . ဒါပေမယ့် နောက်ထပ် မမေးတော့ပါဘူး။ စိတ်မှာ သိနေသလိုပါပဲ။ ကျွန်မ မဖတ် စေချင်သော သတင်းရှိနေမယ်သေချာပါရဲ့။

ဒါကြောင့် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကိုင်ရင်း ပြတင်းဆီ သွားတယ်။ ပြတင်းကိုဖွင့်လိုက်တော့ မိုးခွံတွေကို မြင်ရပြီ။

“ သူတို့နှစ်ယောက် စေ့စပ်တာဟာ မျှော်လင့် ထားပြီးသား အကြောင်းအရာတစ်ခုပါဘဲ နော်နော် . . . ”

၂၅၁ ❀ မောင် နှင့် ကြောင်

“ မျှော်လင့်ထားပေမယ့် . . . မင်း မမြင်စေချင်ဘူး ”

“ စိတ်မှာ မြင်ပြီးသားပါ . . . ”

“ နော် စိတ်ဆိုးလို့ သတင်းစာကို ဆွဲဆုတ်ပြီး အမှိုက် ပုံးထဲ ထည့်လိုက်တာ . . . ”

“ မဆိုင်ပါဘူး နော်ရယ် ”

ကျွန်မကျေနပ်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးအခွင့်အရေး တစ်ခုပေးခဲ့သားဘဲ။ ကျွန်မက ပြင်းဆန်ခဲ့တာပါ။ မျက်ဝန်းတွေက ခေါင်မိုးသွပ်ပြားတွေပေါ် ရောက်သွားပြီ။ ကြောင်တစ်ကောင်၊ မိုးခွံလေးတွေမှာ အမြင်တို လျှောက်ထွက်လာပါတယ်။

အဲဒါဖွားထင် ကြောင်နဲ့ အတော်တူရဲ့ . . . ။

“ ဟိုမှာ နော်နော် ဖွားတင်ရဲ့ ကြောင် ”

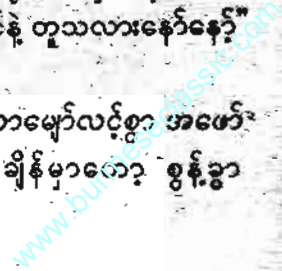
“ ဘယ်မလဲ ”

နော်နော်ကြည့်နေခိုက် ကြောင်က အမိုးစွန်းဆီ ဈောက်ကွယ်နေပြီ။ ဖုတ်တယ် ထင်တာဘဲတဲ့။ သခင်ကို စွန့်ခွာ သွားတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ကို ကျွန်မတို့က အမှတ်ရဆဲလား။

“ မောင်က ကြောင်တစ်ကောင်နဲ့ တူသလားနော်နော် ”

“ ဟင် ”

ကြောင်တစ်ကောင်ကို တွယ်တာမျှော်လင့်စွာ အဖော် ပြုခဲ့တယ်။ ဗုန်းဗုန်းလဲကျသွားတဲ့ အချိန်မှာတော့ စွန့်ခွာ ထွက်ပြေးသွား ရက်ဆယ် . . . ။

ကျွန်မလေး။

ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားက မောင့်ကို ချစ်ခင်မျှော်လင့်လွန်းစွာ ထွယ်တာခဲတာပါ

ဒါပေမယ့် . . . စွန့်ခွာထွက်ပြေးသွားရက်သလို ခံစားရတယ်

“ အတ္တချင်းတော့ အတူတူပါဘဲ . . . ”

သက်ပြင်းတရွက်

“ လူတွေဆိုတာ မိဘအသိုက်အဝန်းပါတ်ဝန်းကျင်နဲ့ နေကြတာကိုး . . . ဦးနှောက်တွေအရဆို ဒါတွေကို ပစ်ပယ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး . . . နှလုံးသားအရ မောင်မှားတယ် ဦးနှောက်အရ မောင်မှန်တာပေါ့ . . . ”

မိုးတိတ်သွားလို့လား။

ကြောင်က ခေါင်မိုးစွန်းမှာ ပြန်ပေါ်လာပြီ။

စိုစွတ်နေတဲ့ သွပ်ပြားတွေပေါ် လျှောက်နေတယ်။

ကြောင်တစ်ကောင်ကို မွေးမြူဖို့ စိတ်ကူးတော့ ကျွန်မမှာ စိုးစဉ်းမှု မရှိပါ။ ကျွန်မကို အချိန်မရွေး စွန့်ခွာထွက်ပြေးသွားနိုင် သည်မဟုတ်လား။

ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကျွန်မ ရေးဆွဲနေတဲ့အခါမှာ နော်နော်က အနှောက်အယှက်မပေးတော့ပါဘူး

ပန်းချီကားက ခုတော့လည်း အရောင်တောက်တောက်တွေရှိနေ

သလိုခံစားရပါတယ် ပန်းချီကားထဲက ကြောင် တစ်ကောင်က ကျွန်မကို စူးစူးစိန်းစိန်း စိုက်ကြည့်နေပါတယ်။ အဝါရောင် အမွှေးတွေကိုလည်း ပီပီပြင်ပြင် မြင်နေရတယ်။

ကြောင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကလဲ စိမ်းလဲ့နေသလိုပါဘဲ။

ပြတင်းကနေဝင်လာတဲ့ မိုးပေါက်ပြင်းပြင်းတွေကြောင့် စုတ်တံကို ခဏချထားပြီး တံခါးသွားပိတ်လိုက်တယ်။ လှစ်ခနဲဆို ထွက်ပြေးနေတဲ့ ကြောင်ကို အပေါ်စီးကနေ ပီပီပြင်ပြင် မြင်လိုက်ရတာပေါ့လေ

နေရာသစ်မှာ ပျော်နေရောပေါ့

နေရာသစ်မှာ အဆင်ပြေမည်ဆိုကောင်းပါလေရဲ့။ ပြတင်းကိုပိတ်လိုက်တော့ အခန်းကနွေးထွေးသွားပါတယ်။ ပန်းချီကားဆီ ပြန်ရောက်လာတယ်။

ကြောင်က ပီပီပြင်ပြင် ကြည့်တတ်နေပြီ။

ကျွန်မကို ကြည့်နေတယ်။

ပန်းချီကားနားကနေ ထွက်ခွာပြီး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်နေမိပြန်တယ်။

“ မမကိုချစ်တယ် ”

ဘာလို့ပြန်လည် ကြားယောင်နေမိတာလည်း။ ကျွန်မရဲ့ မောင်ဆုံစည်းဖို့ အချစ်ဘဲလိုတာ မဟုတ်ဘူးလား။

ခြေထောက်ကို တစ်စုံတစ်ရာက ပွတ်သတ်တီးဝှေ့လာတဲ့ အခါ . . .

ဘုရားရေ . . .

ကြောင်တစ်ကောင်ပါလား။

ကျွန်မစိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

ကျွန်မကို ငြင်သာစွာ ပွတ်သက်ရင်း မော့ကြည့်လာတယ်။ တကယ့်ကို အစိမ်းရောင်မျှတ်လုံးတွေနဲ့ဘဲ . . .

သူ့ခေါင်းကို ပွတ်သတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ညောင်လို့ ထူးသံကြားရပြီဘဲ။ သည်ကြောင်တစ်ကောင်ကို ကျွန်မလိုချင်သလား။

တစ်နေ့မှာ စွန့်ခွာထွက်ပြေးသွားမည် သိသိကြီးနှင့် . . . ကြောင်ကို ယူပေ့လိုက်တယ်။

“ဟင် ဘယ်ကကြောင်လဲ နင် ကြောင်မချစ်တတ်ဘူးဆိုခက်ဝေ . . .”

ဟုတ်တယ်။

ကျွန်မ ကြောင်မချစ်တတ်ဘူး။

“တစ်နေ့နေ့မှာ စွန့်ခွာထွက်ပြေးသွားမယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နှလုံးသား တစ်ခုလုံး ပုံအပ်ချစ်တတ်ခဲ့သေးရင် . . . ကြောင်တစ်ကောင်ကိုရော ချစ်လို့ မရနိုင်ဘူးလား။”

“ကြောင်က ရွံ့တွေနဲ့ရွံ့စရာဘယ်က ဝင်လာလဲ မောင်းထုတ်လိုက်ပါ ခက်ဝေ . . .”

နော်မနော်စကားကြောင့် ကြောင်ကို တွန်းဖယ်ထုတ်လိုက်တဲ့အခါ ဖျတ်ခနဲဆို လက်ခုံကို ကုတ်ခြစ် ထွက်ပြေးသွားတယ် . . . ဝရံတာတံခါးကနေ ဝင်လာသည်ဘဲ . . .

ကြောင်ထွက်ပြေးသွားသော လက်ခုံပေါ်မှာ ကျန်ရစ်သော စပ်ဖျဉ်ဖျဉ်ဒဏ်ရာကို . . . ဆေးထည့်လိုက်တယ်။

ရုပ်ခြည်းတော့ မပျောက်နိုင်။

သည်လို ပြင်ပဒါဏ်ရာလေးတစ်ခုပင်လျှင် ရုပ်ခြည်းမပျောက်ပျက်နိုင်ပါက

မောင်

နှလုံးသည်းပွတ်နှင့်ရင်း၍ ချစ်ခဲ့ပါသည်။

မောင် ထွက်ခွာသွားသောအခါ ကျန်ရစ်သော နှလုံးသားဒဏ်ရာသည် ဘယ်သို့ ရွတ်ခြည်းပျောက်မှာတဲ့လည်းကွယ်။

ကျွန်မသေဆုံးသည်ထိ နာကျင်တည်ရှိဆဲ ဖြစ်နေမှာ သေချာပါတယ်။

ဘယ်လိုပင် အချစ်ကို တန်ဖိုးထားပါသည် ဆိုဆို . . .

နှလုံးသားမှ ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့် “မောင်” လို့ တခါလေးမှ ခေါ်ခွင့်မရခဲ့ပါ . . .

ကျွန်မ မော့ကြည့်တဲ့အခါ

ပန်းချီကားထဲမှ မောင်က ပြုံး၍ကြည့်နေပြီး ပန်းချီကားထဲမှ ကြောင်ကတော့ စူးစူးစိမ်းစိမ်းကြည့်နေဆဲ။

ခိုင်ဇင်သက်